

KRISTUS UN VIŅA LIKUMS

KĪTS BĒRTONS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS

2014. GADA 2. CETURKSŅIM

Likums un mīlestība

„Jau no paša lielās cīņas iesākuma debesis sātana nodoms ir bijis gāzt Dieva likumu.” (E. Vaita „Lielā cīņa”, 582. lpp.)

Kāpēc? Jo likums kā Dieva valdības pamats atklāj Visuma morālo veselumu. Gāzt šo likumu nozīmētu atcelt visas radības morālo kārtību.

Padomā par to. Ja nebūtu ne Dieva, ne dzīvības, Universs būtu bez morāles. Nevis amorāls jeb ar sliktu morāli, bet bez morāles, jo tajā nebūtu nekā, kas varētu atklāt morālas īpašības – tikai nedzīvas klintis, kas izsvaidītas kosmosā, kurā nav Dieva.

Tomēr Dievs eksistē, un arī cilvēki eksistē. Mēs visi esam radīti kā morālas būtnes ar spēju dot un saņemt mīlestību. Tomēr, lai šī mīlestība varētu pastāvēt, ir jāpastāv arī morālai brīvībai, jo mīlestība ir morāls koncepts, kas nevarētu rasties Universā bez morāles (piemēram, tādā, kas sastāvētu tikai no klintīm un aukstas telpas).

Morāle nozīmē spēju izvēlēties starp pareizo un nepareizo, labo un ļauno – un vienīgā iespēja Universam būt morālam, ļaut notikt labam vai ļaunam, pareizajam vai nepareizajam, ir tad, ja ir likums, kas definē pareizo un nepareizo.

Protams, šāds likums pastāv.

„Ko lai mēs sakām? Bauslība ir grēks? Nē, taču! Bet citādi es grēku nevarētu iepazīt kā vien caur bauslību, jo es nebūtu iepazinis iekāri, ja bauslība nebūtu teikusi: neiekāro.” (Rom. 7:7)

Vai tas ir grēks, ja cilvēkam ir sarkana matu krāsa? Kāpēc ne? Jo Dieva likums neaizliedz sarkanu matu krāsu. Ja tas būtu aizliegts tāpat kā mantkārība, tad sarkani mati būtu grēks. Bet tas nevar būt grēks, ja nav dievišķa likuma, kas to definē kā grēku.

Morāle bez likuma ir tikpat neiespējama kā domas bez prāta. Mūsu Universs ir morāls, jo Dievs radīja brīvas būtnes, kas ir atbildīgas Viņa likuma priekšā. Ja nebūtu likuma pret mantkārību, tad mantkārība nebūtu grēks. Tā kā nav likuma pret sarkaniem matiem, tad sarkani mati nav grēks – vienalga, cik daudz sarkanmatainu mantkārīgo dzīvo kosmosā.

Dievs radīja cilvēkus kā radījumus, kas spēj mīlēt. Tomēr mīlestība nevar pastāvēt bez morālas brīvības. Un morāla brīvība nevar pastāvēt bez morāles likuma. Mīlestība balstīta uz brīvību, un brīvība balstīta uz likumu. Tādējādi Dieva valdības būtībai, šīs valdības pamatam ir jābūt Viņa likumam. Tāpēc E. Vaita rakstīja par sātana ilgām „gāzt Dieva likumu”. Uzbrukums likumam nav tikai uzbrukums Kristus raksturam, bet visas radības morālajai kārtībai.

Tāpēc šī ceturkšņa tēma: Kristus un Viņa likums. Mēs pētīsim likumu, īpaši jautājumu par to, kāpēc tik daudzi kristieši, nepareizi saprotot attiecību starp likumu un žēlastību, ir iekrituši lamatās, noliedzot desmit baušļu spēkā esamību, tādējādi neapzināti palīdzot mēģinājumā „gāzt” Dieva likumu.

Tomēr Bībele runā skaidri: „Jo tā ir mīlestība uz Dievu, ka turam viņa baušļus, un viņa baušļi nav grūti.” (1. Jāņa 5:3) Saistība starp mūsu mīlošo Dievu un Viņa likuma ievērošanu ir spēcīgāka, nekā mēs saprotam. Mēs varam mīlēt Dievu tāpēc, ka mēs dzīvojam Universā, kur var pastāvēt mīlestība, un tas var pastāvēt tāpēc, ka Universā ir morāle. Vismaz mums, radītām būtnēm, šī morāle ir balstīta uz Dieva morālo likumu – šo jautājumu arī pētīsim.

Kīts Augusts Bērtons ir reliģijas profesors Okvudas Universitātē, kur viņš arī ir Adventistu un musulmaņu attiecību centra koordinators. Viņš aizstāvējis savu doktora disertāciju par likuma nozīmi Pāvila vēstulē romiešiem Ziemeļrietumu Universitātē.

1. TĒMA 29. MARTS – 4. APRĪLIS

LIKUMS KRISTUS DIENĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 2:1-5, Ebr. 10:28, 5. Moz. 17:2-6, 3. Moz. 1:1-9, Lūk. 14:1-6, Jēk. 2:8-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Kad pagāni, kam nav bauslības, pēc dabas dara to, ko bauslība prasa, tie, būdami bez bauslības, paši sev ir bauslība.” (Rom. 2:14)

Lielākajā daļā sabiedrību dažādi likumi darbojas vienlaikus. Var būt vispārīgi likumi, kas attiecināmi uz visiem, un vienlaikus var būt vietējie likumi, kas valda vienā kopienā, bet citā ne.

Jaunās Derības laikos, kad cilvēks lietoja vispārīgo apzīmējumu “likums” (grieķu valodā “nomos”, latīņu valodā “lex” un ebreju “torah”), viņš vai viņa varēja ar to domāt jebkuru no daudzajiem likumiem. Bieži vienīgā norāde uz konkrēto likumu, par ko ir runa, bija sarunas konteksts. Tāpēc, pētot šī ceturkšņa tēmu, mums vienmēr vajadzēs paturēt prātā tiešo kontekstu, lai labāk saprastu, par kādu likumu ir runa.

Šīs nedēļas tēma iepazīstinās ar dažādajiem likumiem, kas darbojās Kristus laika sabiedrībā un agrīnajā draudzē. Mēs pētīsim šos dažādos likumus, bet tikai tāpēc, lai ieliktu pamatu tā likuma izpētei, kam mēs galvenokārt pievērsīsimies šajā ceturksnī – Dieva morāles likumam, desmit baušļiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. aprīlī!

Romiešu likums

Izlasi Lūk. 2:1-5! Kādas mācības mēs varam gūt no tā, kā šie divi uzticīgie Kunga sekotāji rīkojās tā laika politiskajā vidē? _____

Kopš agrinās republikas laikiem romieši atzina, cik svarīgi sabiedrības vadīšanā ir rakstītie likumi. Romiešu iedibinātā konstitūcijas likuma sistēma ir pamats likumu sistēmām, kas sastopamas daudzās mūsdienu demokrātiskajās sabiedrībās.

Lielākajai daļai pakļauto valstu Roma ļāva saglabāt savas tradīcijas, bet visiem pavalstniekiem bija jāpaklausa impērijas un senatoru likumiem. Kā redzam, tas skāra arī Jāzepu un Mariju.

Romiešu likums bija saistīts ar kārtību sabiedrībā. Kā tāds tas ne tikai runāja par pārvaldes jautājumiem, bet arī noteica rīcību un uzvedību privātajā sfērā. Tas ne tikai izvirzīja noteikumus procedūrai, kā izvēlēties cilvēkus vietējai pārvaldei, bet arī runāja par tādiem jautājumiem kā laulības pārkāpšana un kungu/vergu attiecības. Daudzi sociālie kodeksi ir līdzīgi tiem, kas atrodami Vecajā Derībā un citās sabiedrībās.

Mēģinot saprast kultūru, kurā tika radītas Jaunās Derības grāmatas, ir jāņem vērā fakts, ka Romas impērija veidoja politisko fonu pasaulei, kurā dzīvoja Jēzus un pastāvēja agrinā draudze. Daudzi Jaunās Derības notikumi, sākot ar Jēzus nāvi līdz pat Pāvila apcietināšanai, kļūst daudz saprotamāki, ja mēs uzzinām visu, ko vien varam, par tā laika vidi. Protams, nav jābūt Romas vēstures zinātniekam, lai saprastu to, kas ir vajadzīgs glābšanai. Tomēr, ja ir iespējams iegūt šīs vēsturiskās zināšanas, tās patiešām var būt noderīgas.

Neskatoties uz apbrīnojamo Marijas grūtniecību un acīmredzamo Kunga vadību, šie divi cilvēki paklausīja valsts likumam, kas lika viņiem atstāt savas mājas, kaut arī Marijai tuvojās dzemdību laiks. Vai nebūtu bijis labāk vienkārši palikt mājās, ņemot vērā īpašos apstākļus? Ko viņu rīcība mums stāsta par to, kā mums vajadzētu izturēties pret civilajiem likumiem? (Padomā, cik viegli viņiem būtu bijis attaisnot savu nepaklausību!) _____

Mozus likums – civillikums

Lai gan jūdi Jēzus laikā atradās romiešu pakļautībā, viņiem bija ļauts pašiem regulēt tos jautājumus, kas bija saistīti ar viņu tradīcijām un reliģiju (sk. Ap. d. 18:15). Likumdošanas orgānu, kas bija atbildīgs par jūdu likumiem, sauca par sinedriju. Dažreiz tas nosaukts par koncilu (Jāņa 11:47, Ap.d. 5:27, angļu tulk.). Sinedrija sastāvēja 71 cilvēks, kas bija izraudzīti no priesteriem, vecajiem un rabīniem, tā priekšsēdētājs bija augstais priesteris. Tas kalpoja kā Augstākā tiesa, kas izskatīja ar jūdu tradīcijām, ieradumiem un likumiem saistītos jautājumus.

Jūdu sabiedrības likums bija balstīts uz civilo kodeksu, kas atklāts piecās Mozus grāmatās. Tā kā Mozus ir pirmo piecu Bībeles grāmatu autors, to mēdz dēvēt par Mozus likumu. Kad Dievs sākumā deva Mozum likumus, Viņa pozīcija bija tāda, ka Viņš pats ir vadītājs un cilvēki atzīst Viņa likumīgās pilnvaras. Jēzus laikā jūdi bija pakļauti Romas likumam. Tomēr Romas valdība ļāva viņiem izmantot Mozus likumu, lai risinātu jautājumus, kas saistīti ar viņu tradīcijām. Šeit sinedrija darbs bija sevišķi svarīgs.

Jaunā Derība sniedz vairākus piemērus, kā tika izmantots Mozus likums vai kā uz to atsaucās civilos jautājumos: jūdiem vēl joprojām bija jāmaksā pusšekeli kā tempļa nodokli (Mat. 17:24-27; 2. Moz. 30:13); uz laulības šķiršanu vēl joprojām attiecās Mozus ieceltie noteikumi (Mat. 19:7, 5. Moz. 24:1-4); ļaudis vēl joprojām stingri ievēroja likumu par levirātu laulībā, kur atraitei bija jāprecas ar viņas vīra brāli (Mat. 22:24, 5. Moz. 25:5); vēl joprojām zēni tika apgraizīti astotajā dienā (Jāņa 7:23, 3. Moz. 12:3) un laulības pārkāpēji bija jāsoda, nomētājot ar akmeņiem (Jāņa 8:5; 5. Moz. 22:23, 24).

Izlasi Mat. 26:59-61, Ebr. 10:28 un 5. Moz. 17:2-6! Kāds svarīgs princips šeit ir redzams? Ko tas mums stāsta par Bībelē pausto taisnības un godīguma koncepciju? _____

Izlasi dažus civilos likumus, kas atrodami pirmajās Bībeles grāmatās! Daži no šiem likumiem mums izklausās divaini, vai ne? (Sk., piemēram, 5. Moz. 21. nod.) Pārdomājot, kas ir šo likumu Autors, ko tie mums stāsta par to, kā mums ir jābūt uzticēties Kungam visās lietās, īpaši tajās, ko mēs pilnībā nesaprotam? _____

Ceremoniālais Mozus likums

Izlasi 3. Moz. 1:1-9, 2:14-16, 5:11-13! Par ko runā šie likumi? Kāds bija to nolūks? Kādas svarīgas patiesības tiem vajadzētu mums iemācīt? _____

Bez civilā likuma senajā Israēlā bija arī tā sauktais „ceremoniālais likums”. Šis likums bija saistīts ar svētnīcu un kalpošanu tajā. Tie visi, protams, bija paredzēti, lai mācītu Israēla bērniem glābšanas plānu un norādītu viņiem uz Mesijas nākšanu. Šodienas pantos divreiz ir minēts, ka ar šīs kalpošanas palīdzību tika veikta „salīdzināšana”. Savā veidā šie likumi bija mazi pravietojumi par Kristu un Viņa darbu, lai salīdzinātu Savu ļaužu grēkus.

„Arī ceremoniālos likumus deva Kristus. Pat tad, kad tos vairs nevajadzēja ievērot, apustulis Pāvils jūdiem izskaidroja to patieso izpratni un vērtību, norādot uz šo likumu vietu un nozīmi atpestīšanas plānā un to saistību ar Kristus darbu. Lielais apustulis šo bauslību nosauc par godājamu un sava Devēja cienīgu. Svinīgā kalpošana svētnīcā ainoja lielās patiesības, ar kurām vajadzēja iepazīties visām nākamajām paaudzēm. [...] Tā cauri visiem atkrišanas laikiem un tumsas gadsimtiem cilvēku sirdīs tika uzturēta dzīva ticība, līdz pienāca apsolītā Mesijas atnākšana.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 367. lpp.)

Lai gan ceremoniālo sistēmu bija iecēlis Jēzus, tā bija domāta tikai kā paraugs, simbols nākotnes realitātei – Jēzus nākšanai, Viņa nāvei un augst-priesterīgajai kalpošanai. Kad Viņa darbs virs zemes bija pabeigts, šī vecā sistēma līdz ar visiem tās upuriem, rituāliem un svētkiem vairs nebija vajadzīga (sk. Ebr. 9:9-12). Lai gan mēs šodien vairs neievērojam ceremoniālo likumu, to pētot, mēs varam gūt ieskatu glābšanas plānā.

Svētnīcas kalpošanas centrā bija dzīvnieku upurēšana, kas norādīja uz Jēzus nāvi. Padomā, ko nozīmē tas, ka mēs varam iegūt glābšanu, tikai pateicoties Viņa nāvei mūsu labā! Ko tas mums stāsta par to, cik dārgi ir jāmaksā par grēku? _____

Rabīnu likums

Bez Mozus likuma jūdi Jēzus laikā zināja arī rabīnu likumus. Rabīni bija farizeju garīgie vadītāji, un viņi uzņēmās atbildību nodrošināt to, lai Mozus likums paliktu cilvēkiem saistošs. Rabīni bija saskaitījuši 613 likumus piecās Mozus grāmatās (tai skaitā 39, kas attiecās uz sabbatu), un viņi izmantoja šos likumus par pamatu savai likumdošanai. Viņi papildināja šos rakstītos likumus ar mutvārdu likumiem, kas sastāvēja no vadošo rabīnu interpretācijām.

Mutvārdu likums ir zināms kā „halakah”, kas nozīmē „staigāt”. Rabīni saprata, ja cilvēki stingri ievēros viņu daudzus „halakoth” (daudzskaitlis no „halakah”), viņi „staigās” pa šo 613 galveno likumu ceļu. Lai gan tas sākotnēji bija mutvārdu likums, rabīnu „halakoth” tika salikts pa lappusēm un izdots grāmatas veidā. Dažas no Jēzus dienu interpretācijām ir izdzīvojušas komentāros, kas pazīstami kā „Midrašs”, bet citi ir ierakstīti likumu kolekcijā, ko sauc par „Mišnu”. Daudzi reliģiskie jūdi visos laikmetos ir centušies un pat mūsdienās cenšas stingri ievērot šos likumus.

Izlasi Lūk. 14:1-6 un Jāņa 9. nod.! Lai gan Jēzu apsūdzēja sabata pārkāpšanā, jo Viņš brīnumainā veidā dziedināja, kur Vecajā Derībā tu vari atrast, ka sabata dienā dziedināt ir grēks? Kā šī atbilde palīdz mums saprast dažus no jautājumiem, kas Jēzum bija jārisina? Vēl svarīgāk, kādas mācības varam gūt no šiem gadījumiem, kas varētu mums palīdzēt būt drošiem, lai nepieļautu līdzīgas kļūdas savos centienos uzticīgi „staigāt šo ceļu”?

Lai gan no mūsdienu skatu punkta ir viegli pazoboties par daudziem no šiem mutvārdu likumiem, īpaši, kad tie tika izmantoti pret Jēzu, vaina drīzāk ir nevis pašā likumā, bet gan vadītāju attieksmē. Lai gan tie bieži tika ievēroti ļoti burtiski, „halakoth” bija domāts kā ļoti garīgs, kā garīgi iedvesmojošs elements vislaicīgākajās darbībās, piešķirot tām reliģisku nozīmi.

Kā mēs varam iemācīties pat vislaicīgākajiem pienākumiem piešķirt reliģisku nozīmi?

Morāles likums

Lai arī cik ļoti romiešu, Mozus un rabīnu likums ietekmēja jūdu dzīvi, dzīvojot pirmā gadsimta Israēlā, daudzi cilvēki, kas ievēroja Israēla reliģiju, dzīvoja ārpus Palestīnas un aiz Romas impērijas robežām. Tādējādi daudziem no šiem likumiem nebija nozīmes viņu dzīvēs.

Tomēr ikviens, kas apliecināja sevi par Israēla Dieva sekotāju, stingri ievēroja desmit baušļus.

„Desmit baušļi nodrošināja Israēlam morālu ietvaru. Metafora, ko Bībele izmanto, lai izteiktu šo attiecību, ir derība. Lai gan metafora nāk no starptautiskās likuma sfēras, ir nepareizi saprast baušļus tikai kā kopsavilkumu Israēla pienākumiem pret Dievu. [...] Israēla paklausība baušļiem nebija tik daudz jautājums par pakļaušanos dievišķajai gribai, kā atsaukšanās mīlestībai.” (Leslie J. Hoppe, “Ten Commandments,” Eerdmans Dictionary of the Bible (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 2000), p. 1,285.)

Desmit baušļi pārspēja ikvienu likumu sistēmu, kas bija zināma jūdiem pirmajā gadsimtā. Pat farizeji, kas bija pedantiski iegaumējuši 613 Mozus likumus, atzina desmit baušļu svarīgumu. Viena Mišnas daļa, ko sauc par „Tamidu” (5:1), satur rabīnu pavēli katru dienu noskaitīt desmit baušļus. Pastāvēja uzskats, ka desmit baušļos ir ietverti visi pārējie likumi. Jūdu filozofs Filo (Philo), kas bija Jēzus laikabiedrs, sarakstīja veselu grāmatu par desmit baušļu centrālo lomu visu pārējo Bībeles likumu starpā.

Izlasi Mat. 19:16-19, Rom. 13:8-10 un Jēk. 2:8-12! Ko šie panti stāsta par lomu, kādu desmit baušļi ieņem to cilvēku dzīvē, kas ir Kristus sekotāji?

Līdzīgi saviem tautiešiem, iedvesmotie Jaunās Derības rakstnieki atzina desmit baušļu nolūku Dieva ļaudīm. Lai gan dažas tēmas šajā ceturksnī runās par to, kā Kristus izturējās pret citām likumu sistēmām tajā laikā, galvenais uzsvars tiks likts uz Viņa attieksmi pret desmit baušļiem, ko mēs bieži saucam par „morāles likumu”.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi arī E. Vaitas „Liecības draudzei” 1. sējumā nodaļu „Zvērēšana” (201.-204. lpp.).

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Pirms Mozus uzrakstīja likumus, kam bija jāpārvalda Israēls, ēģiptiešiem un babiloniešiem bija sociālo likumu sistēmas, kas dažos gadījumos bija saturā līdzīgas dažiem Dieva likumiem. Pat ateistiskajām sabiedrībām bija likumi, kas aizsargāja cilvēkus un viņu īpašumus. Tomēr likums bieži vien ir balstīts uz morāliem priekšstatiem: tas ir, likumam vajadzētu iedrošināt cilvēkus atturēties no zināmiem ļaunumiem un darīt konkrētas labas lietas. Bet no kurienes sabiedrība var gūt ieskatu par to, kas ir labs un kas ļauns?

2. Kā izpratne par labo un ļauno ietekmē jautājumu par Dieva eksistenci? Citiem vārdiem, ja nav Dieva, no kurienes nāk uzskati par labo un ļauno? Kas būtu vienīgais avots, no kā tie varētu nākt, ja nebūtu Dieva?

3. Mēs bieži izmantojam jēdzienu „likums” dažādos veidos. Mēs runājam par gravitācijas likumu, par kustības likumu, par starptautisko likumu, par valsts likumu. Mēs runājam arī par nodokļu likumu. Kas visiem šiem likumiem ir kopīgs? Kā tie atšķiras? Kādas ir iespējamās sekas, ja tiek pārkāpts kāds no šiem likumiem? Kāds no tā labums, ja mēs pakļaujamies šiem likumiem? Kā likuma principi palīdz tev saprast desmit baušļu nolūku, kā tas attiecas uz ticīgo dzīvi?

4. Grupā atgriezieties pie trešdienas tēmas un pārrunājiet jautājumu, kā mums kā draudzei ir jāuzmanās, lai mēs neizdarītu to pašu kļūdu, ko izdarīja daži vadītāji, uzliekot likumam nastas, kas tur nekad nebija paredzētas. Kāpēc pieļaut šādu kļūdu ir vieglāk, nekā mēs domājam, vienalga, cik labi ir bijuši mūsu nodomi?

KRISTUS UN MOZUS LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 2:21-24, 2. Moz. 13:2, 12; Lūk. 2:41-52; Mat. 17:24-27; Jāņa 8:1-11; 5. Moz. 22:23, 24.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet, ja jūs neticat viņa rakstiem, kā jūs ticēsit maniem vārdiem?”
(Jāņa 5:46)

Daudzi kristieši ir uzauguši ar stāstiem par Jēzus domājamo negatīvo attieksmi pret jūdu reliģiju, kas ir visai neveiksmīgs pārraksts un ir tikai palīdzējis barot antisemitismu cauri gadsimtiem. Jēzus runāja pret ļaunprātīgu reliģijas izmantošanu, bet ne pret pašu reliģiju. Galu galā, Viņš bija tās pamatlicējs.

Patiešām, evaņģēlija ziņojumi par Viņa dzīvi un kalpošanu parāda, ka Jēzus bija uzticīgs jūds, pilnībā ieslīdzis jūdu kultūrā, sākot ar piedzimšanas brīdi līdz pat pēdējam Viņa dzīves darbam cilvēka miesā.

Tāpat kā ikviens lojāls jūds pirmajā gadsimtā, Jēzus pakļāvās Mozus likumam. Uzaudzis lojālu jūdu izcelsmes vecāku mājās, Viņš pilnībā novērtēja savu bagātīgo laicīgo mantojumu, kas bija sakņots dievišķajā aizgādībā. Viņš zināja, ka Dievs pats bija iedvesmojis Mozu uzrakstīt šos likumus ar mērķi radīt sabiedrību, kas atspoguļotu Viņa gribu un būtu kā bāka citām tautām. Viņš uzticīgi turējās pie likuma burta. No apgrauzīšanas līdz pat tempļa apmeklējumam svētku laikā un Viņa attieksmei pret nodokļiem, Jēzus palika nelokāmi uzticīgs sistēmai, kas, kā Viņš zināja, ar laiku tiks piepildīta, pateicoties Viņa nāvei un kalpošanai debesīs.

Šajā nedēļā mēs vairāk aplūkosim likumus, ko Jēzus pats ievēroja.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. aprīlī!

Apgraizīšana un svētīšana (Lūk. 2:21-24)

Dievs slēdz derību ar Ābrahāmu, sakot, ka viņš būs tēvs daudzām tautām (1. Moz. 17:4). Kad Dievs slēdza šo derību, 99 gadus vecais Ābrahāms tikai tikko bija kļuvis par tēvu Ismaēlam un vēl nebija piedzīvojis sava apsolītā dēla Īzaka dzimšanu. Tomēr viņš saņēma pavēli apgraizīt sevi un visus vīriešu kārtas pārstāvjus savā saimē. Viņš saņēma norādījumu nodrošināt, lai no tās dienas ikviens dēls, kas piedzims viņa mājās, tiktu apgraizīts astotajā dienā (1. Moz. 17:9-12). Šī zīme bija tik svarīga, ka apgraizīšana notika arī tad, ja astotā diena iekrita sabbatā (3. Moz. 12:3; Jāņa 7:22).

Šī patiesība sniedz mums labāku izpratni par Jēzus dzīves agrīnajiem gadiem. Evaņģēliji parāda, ka Jāzeps un Marija tika izredzēti būt par Jēzus laicīgajiem vecākiem vismaz daļēji tāpēc, ka viņi bija dievbijīgi. Jāzeps ir aprakstīts kā „taisns vīrs” (Mat. 1:19) un Marija, kā rakstīts Bībelē, bija „atradusi žēlastību pie Dieva” (Lūk. 1:30). Kad Jēzus bija astoņas dienas vecs, Viņa vecāki noturēja vārda došanas un apgraizīšanas ceremoniju tieši tāpat, kā neskaitāmi ebreju vīrieši bija piedzīvojuši pagātnē.

Iedomājies, nevainīgs Dieva Dēls, cilvēka veidā būdams, pakļaujas tam pašam rituālam, ko Viņš pats bija iecēlis pirms daudziem gadsimtiem!

Izlasi Lūk. 2:21-24, ņemot vērā 2. Moz. 13:2, 12 un 3. Moz. 12:1-8! Ko vēl šie panti mums stāsta par Jāzepu un Mariju? Ko mēs varam mācīties no viņu piemēra mūsdienās, darbojoties savā jomā? _____

Bībelē ir skaidri pateikts: kad Marija tika izraudzīta par Jēzus māti, viņa bija jaunava (Lūk. 1:27). Tātad, Jēzus bija pirmais bērns, kas „no [viņas] miesas nācis”. Saskaņā ar 2. Moz. 13, visi israēliešu pirmdzimtie (vienalga, vai tas bija cilvēks vai dzīvnieks) bija jāsvētī Kungam. Likums arī izvirzīja par noteikumu 3. Moz. 12:2-5, ka pēc puisīša dzimšanas sievietei bija ceremoniāli nešķīsta 40 dienas (ja piedzima meitenīte, tad 80 dienas). Šī perioda beigās viņai bija jāradās priesterim un jāpienes upuris. Kā dievbijīgi jūdi Marija un Jāzeps pedantiski izpildīja šos Mozus likumā noteiktos pienākumus un nodrošināja to, ka Dieva Dēls nesa derības zīmes savā miesā.

Jūdu svētki (Jāņa 5:1)

„Pēc tam bija jūdu svētki, un Jēzus nogāja uz Jeruzālemi.” (Jāņa 5:1)

Pirmais lielākais svētku periods jūdu kalendārajā gadā ir septiņas dienas ilgjie Neraudzētās maizes svētki, kas sākas ar Pashā. Šie svētki ir piemiņa israēliešu atbrīvošanai no Ēģiptes verdzības, kad nāves eņģelis gāja garām mājām, kuru durvju stenderes bija notraipītas ar asinīm. Evaņģēliji ziņo par trim gadījumiem, kad Jēzus svinēja Pashā (Lūk. 2:41-43, Jāņa 2:13-23, Mat. 26:17-20).

Piecdesmit dienas pēc Pashā bija „Shavout”, ko bieži sauc grieķu vārdā par „Pentecost” (latv. val. – Vasarsvētki). Lai gan Rakstos nav minēts iemesls Vasarsvētkiem, rabīni ticēja, ka tie ir piemiņa Mozus likuma došanai. Evaņģēlijos nav teikts, ka Jēzus svinēja Vasarsvētkus. Tomēr pirms Savas debesbraukšanas Viņš deva padomu Saviem mācekļiem gaidīt Jeruzālemē Svētā Gara kristību (Ap.d. 1:4, 5). Šis notikums notika Vasarsvētku dienā (Ap. d. 2:1-4).

Pēdējais svētku laiks jūdu kalendārā bija Salīdzināšanas diena (Yom Kippur) un Būdiņu svētki. Salīdzināšanas diena nozīmē dienu, kurā nometne tika šķīstīta no grēka un ļaudis bija viens ar Dievu. Būdiņas ir piemiņa laikam, kad Israēlam bija jādzīvo teltīs tuksnesī.

Papildus Mozus likumā noteiktajiem svētkiem jūdiem bija vēl divi svētki par piemiņu Dieva vadībai vēsturē. Pirmie ir „Purim”, kas iezīmē jūdu ļaužu atbrīvošanu no genocīda, kad Estere griezās ar lūgumu pie Persijas ķēniņa. Otrie ir „Hanukah”, kas arī pazīstami kā Tempļa atjaunošanas svētki (Jāņa 10:22), kad svinēja makabejiešu uzvaru pār grieķiem 164. g. p. m. ē.

Protams, Bībeles svētki vismaz kristiešiem jau sen vairs nav saistoši. Tie visi tika piepildīti Kristū. Tomēr mēs varam daudz mācīties, pētot tos un vēstis, ko tie satur, jo tie visi māca par Dieva glābjošo žēlastību un atbrīvošanas spēku.

Lai gan mēs vairs nesvinam šos svētkus, ko mēs varam darīt, lai saglabātu savā sirdī apziņu par Dieva realitāti, par to, ko Viņš ir darījis mūsu labā un ko Viņš lūdz darīt mūs? _____

Jēzus templī

Jaunā Derība nestāsta mums daudz par Jēzus bērnību. Taču viens ziņojums, kas dod lielāku ieskatu, ir Lūk. 2:41-52 – tas ir stāsts par Jēzu un Viņa vecāku Jeruzālemes apmeklējumu Pashā svētku laikā. Pārlasi to un tad atbildi uz jautājumiem:

Kā šis stāsts palīdz ilustrēt konkrēto jūdu raksturu evaņģēlijos, un cik centrāla bija reliģija visā, kas notika? _____

Cik svarīgi ir tas, ka šis gadījums notika Pashā svētku laikā? _____

Cik dienas Jēzus vecāki meklēja Viņu? Ko tev tas atgādina? _____

Lai gan Jēzus bija paklausīgs bērns, Viņa atbilde Saviem vecākiem izklausās gandrīz pēc rājiena. Kādu svarīgu domu satur Viņa atbilde? Ko tas stāsta mums visiem par to, kam vajadzētu būt mūsu dzīves prioritātei?

Izlasi Lūk. 2:51! Ko tas nozīmē, ka Viņš bija tiem „paklausīgs”? Kā šis pants sniedz mums pat vēl lielāku ieskatu pārsteidzošajā Dieva visžēlīgumā mūsu glābšanas labā? Ko tas mums māca par vajadzību padoties īstajā laikā un vietā? _____

TREŠDIENA, 9. APRĪLIS

Nodokļi (Mat. 17:24-27)

Kā jau minēts pēdējās nedēļas tēmā, Mozus likumam bija gan civilā, gan ceremoniālā daļa. Ceremoniālais aspekts nozīmē, ka templis bija jūdu reliģiskās dzīves centrā. Patiesībā ap pirmo gadsimtu templis bija, iespējams, vienīgā atlikusī struktūra, kas jūdiem deva nacionālās identitātes apziņu.

Tempļi, kas atradās Jeruzālemē, Jēzus kalpošanas laikā notika renovācijas darbi. Hērods Lielais bija iesācis grandiozu projektu aptuveni 20. gadā pirms Kristus, un tas netika pilnībā pabeigts līdz pat 66. gadam mūsu ērā. Atzīstot, cik nopietni daudzi jūdi bija ticības jautājumā, romieši ļāva jūdiem iekasēt pašiem savus nodokļus, lai segtu izdevumus, kas bija saistīti ar tempļa uzturēšanu. Ikvienam jūdu vīrietim, kam bija pāri divdesmit, bija jāmaksā pusšekelis, neskatoties uz viņa ekonomisko stāvokli (2. Moz. 30:13, 38:26).

Izlasi Mat. 17:24-27! Ko Jēzus domāja, sakot: „Lai mēs viņus neaizvainotu” (KJV)? Kādu principu mēs šeit atrodam, ko vajadzētu pieņemt arī mums savā dzīvē? _____

Šķiet, tempļa nodokļu iekasētāji ceļoja pa savu teritoriju, lai pārliecinātos, ka ikviens vīrietis izpilda savu ar likumu noteikto pienākumu. Pētera sākotnējā atbilde nodokļu iekasētājiem rada iespaidu, ka Jēzus regulāri maksāja nodokli (Mat. 17:24, 25). Tomēr kā Dieva Dēls Jēzus, šķiet, apšaubīja to, vai Viņam ir jāmaksā nodoklis par Viņa Tēva nama uzturēšanu.

„Ja Jēzus nodokli būtu nomaksājis bez iebilduma, Viņš tiešām būtu apstiprinājis šīs prasības pareizību un tādā veidā noliedzis savu dievišķo izcelsmi. Bet, uzskatīdams par vajadzīgu šo prasību izpildīt, Viņš tomēr noraidīja tās nepareizo pamatojumu. Sagādājot līdzekļus nodokļa nomaksai, Viņš pierādīja savu dievišķo dabu. Tagad atklājās, ka Viņš ir viens ar Dievu un tāpēc nav pakļauts nodoklim kā vienkāršs pavalstnieks.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 434. lpp.)

Tomēr Jēzus izvēlējās pakļauties autoritātēm un norādīja, lai Pēteris dabū naudu nodoklim pirmās noķertās zivs mutē. Ar šekeli, ko atrada zivs mutē, pietika, lai samaksātu nodokli gan par Jēzu, gan par Pēteri.

Jēzus maksāja tempļa nodokli, lai gan Viņš zināja, ka varenā celtne drīz tiks iznīcināta (Mat. 24:1, 2). Ko tas mums māca par mūsu pienākumu būt uzticīgiem desmitā un ziedojumu došanā, neskatoties uz to, kādas problēmas, pēc mūsu domām, ir draudzē? _____

Likuma uzspiešana (Mat. 5:17-20)

Kā mēs redzējām, Jēzus bija uzticīgs pilsonis, kas izpildīja Savus pienākumus kā jūdu vīrietis, pat ja Viņa dzīvība bija apdraudēta (sk., piem., Jāņa 7:1, 25, 26; 10:31). Patiesībā Jēzus skaidri parāda, ka Viņa nodoms nebija atcelt "bauslību un praviešus" (Mat. 5:17-20).

Kā tad lai mēs saprotam Jāņa 8:1-11 un Mat. 19:1-9, ņemot vērā 5. Moz. 22:23, 24 un 24:1-4? Kas šeit notiek? _____

Daži farizeji visu laiku centās Jēzu nostādīt kā likuma pārkāpēju (sk., piem., Jāņa 8:6). Kad viņi pieveda Viņam sievieti, kas bija pieķerta laulības pārkāpšanā, viņi izvirzīja šo jautājumu: Mozus saka, ka viņu vajadzētu nomētāt ar akmeņiem. Ko Tu saki? Interesanti, ka Jēzus tiešā veidā neatbildēja uz viņu jautājumu. Patiesībā Viņš apstiprināja Mozus likumu, atbildot: „Kurš no jums ir bez grēka, lai pirmais met akmeni uz viņu!” (Jāņa 8:7) Viņš neteica, ka sievieti nav jānomētā ar akmeņiem; Viņš vienkārši liek šiem cilvēkiem ieraudzīt pašiem savu likuma pārkāpšanu. Pat sievietes atbrīvošana ir saskaņā ar Mozus likumu, jo nav neviena, kas apsūdz, bet, lai spriestu tiesu, vajadzīgi vismaz divi liecinieki (5. Moz. 17:6).

Gadījumā, kas bija saistīts ar šķiršanos un atkārtotu laulību, Jēzus, šķiet, runā pretī Mozus likumam, apgalvojot, ka sākotnēji nav bijis pamatojuma laulības šķiršanai (Mat. 19:4-6). Kad farizeji norādīja uz Mozus pavēli 5. Moz. 24:1-4, Jēzus atklāj visu skaidrāk. Mozus nevienā vietā neizsaka pavēli, ka šķiršanai ir jānotiek. Tomēr cilvēku stūrgalvības dēļ Mozus izteica atļauju šķirties (Mat. 19:8). Tādējādi mēs redzam, ka pat tad, kad Jēzus kritiski izvērtē Mozus likumu, Viņš to nenoliek malā. Jēzus jebkurā gadījumā bija uzticīgs jūds, kas stingri ievēroja Mozus likumus.

Kā mēs mācāmies līdzsvarot taisnību un žēlastību pret tiem, kas, līdzīgi mums pašiem, kļūst grēkā? Ja mēs kļūdāmies, kas mums kā kritušām būtnēm ir neizbēgami, uz kuru pusi ir labāk kļūdīties, un kāpēc? _____

PIEKTDIENA, 11. APRĪLIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lai iegūtu vairāk informācijas par šīs nedēļas tēmu, izlasi E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļas "Lieveģu svētkos" (447.-454. lpp.) un "Lamatas" (455.-462. lpp.)!

"Trīs reizes gadā reliģiska mērķa dēļ jūdi tika aicināti sapulcēties Jeruzālemē. Padebeša staba apņemts, Israēla neredzamais Vadonis pats bija devis pavēles par šīm sanāksmēm. Jūdu gūstniecības laikā tās nevarēja ievērot, bet, kad tauta atkal tika pārvesta savā zemē, šo piemiņas dienu svinēšana tika atsākta no jauna. Kunga nodoms bija, lai gadskārtējie svētki ļaudīm atgādinātu viņu Dievu." (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 447. lpp.)

„Tas, ka Jāzeps un Marija Jēzu uzskatīja par savu bērnu, bija dabiski. Viņš ik dienas bija pie tiem, un Viņa dzīve daudzējādā ziņā līdzinājās citu bērnu dzīvei, tādēļ tiem bija grūti saprast, ka Viņš ir Dieva Dēls. Tiem draudēja briesmas nenovērtēt piešķirtās svētības – dzīvot pasaules Pestītāja klātbūtnē. Šķiršanās izraisītās bēdas un Jēzus izsacītais laipnais pārmetums tiem atgādināja viņu uzdevuma svētumu.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 81. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā neiedomājamo patiesību, ka, lai gan Jēzus bija iecēlis šos likumus, kad Viņš ienāk cilvēcē, Viņš tiem pakļauj pats Sevi. Ko tas mums stāsta par Dieva raksturu?

2. Pamēģini iejusties Jāzēpa un Marijas vietā. Vai tas ir kāds brīnums, ka viņi pilnībā nesaprata visu, kas bija saistīts ar Jēzu? Vai nav pietiekami daudz jautājumu par Jēzu, ko arī mēs nesaprotam? Kā mēs varam iemācīties uzticēties un paklausīt, neskatoties uz to, ka daudz ko nesaprotam?

3. Ko tu teiktu kristietim, kas apgalvotu, ka mums ir jāievēro senie ebreju svētki? (Piemēram, tu varētu jautāt: „Kā tu domā ievērot šos svētkus, ja tie visi bija saistīti ar templi, kas jau sen ir iznīcināti, un ar upurēšanu, kas ir atcelta?”)

3. TĒMA 12. – 18. APRĪLIS

KRISTUS UN RELIGISKĀS TRADĪCIJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 23:1-7, Mat. 15:1-6, Jes. 29:13, Mat. 5:17-20, Rom. 10:3.

ATMIŅAS PANTS:

"Šī tauta godā mani ar mēli, bet viņu sirds ir tālu no manis. Tie man velti izrāda godbijību, mācīdami mācības, kas ir cilvēku pavēles." (Mat. 15:8, 9)

Džons Veslijs, metodistu draudzes dibinātājs, ir izteicis domu, ka cilvēka teoloģiju ietekmē četri faktori: ticība, saprāts, Raksti un tradīcijas. Tomēr viņš neuzskatīja, ka visas puses ir vienlīdz autoritatīvas. Viņš atzina, ka Bībele ir pamats, bet arī cilvēka personīgā ticība, spriestspējas un reliģiskās tradīcijas ietekmē to, kā tiek skaidrota Bībele. Ja Veslijs tiktu atgriezts dzīvē mūsdienās, viņš būtu šokēts, atklājot, ka daudzi mūsdienu teologi vesliešu tradīcijā (un arī citās) tagad saprātu, tradīciju un personīgo pieredzi vērtē augstāk nekā skaidro Rakstu mācību.

Šīs nedēļas tēma atklās reliģiskās tradīcijas, uz kurām rakstu mācītāji un farizeji balstīja daudzas savas mācības. Rabīni, kas sākumā bija pierakstījuši šīs tradīcijas, ļoti augstu vērtēja Rakstus, un viņiem nebija nodoma tās paaugstināt līdz Dieva Vārda līmenim. Tomēr daži no viņu dedzīgajiem mācekļiem sajauca metodi ar vēsti un, to darot, novirzīja skatu no Dieva rakstītās atklāsmes uz cilvēku tradīcijām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. aprīlī!

Mozus krēsls

Lai gan izskatās, ka "rakstu mācītāji un farizeji" ir divas atsevišķas grupas, kas vienkārši ir saliktas kopā, visticamākais, ka rakstu mācītāji bija farizeju apakškopa (sk. Ap. d. 23:9). Farizeji kļuva redzama grupa grieķu impērijas laikā. Uzskata, ka viņi bija dievbijīgās jūdu sektas atlikums, kas pazīstams kā hasīdisms, kas palīdzēja Makabeju revolūcijā pret Grieķiju.

Vārds „farizejs” ir cēlies no ebreju vārda „paras”, kas nozīmē „atdalīt”. Laikmetā, kad daudzus jūdus lielā mērā bija ietekmējusi pagānu kultūra, farizeji uzskatīja par savu pienākumu nodrošināt, lai ikvienam jūdu vīrietim tiktu mācīts likums. Lai šo uzdevumu paveiktu, viņi izveidoja rabīnu grupu, kas burtiski nozīmē „mans lielais/izcilais” vai „mans skolotājs”.

Sakot, ka „Mozus krēslā ir apsēdušies rakstu mācītāji un farizeji”, Jēzus atzina viņu kā ļaužu skolotāju pozīcijas (Mat. 23:2, 3). Galu galā, viņi vismaz bija uzņēmušies atbildību nodrošināt, lai ļaudis saņemtu pamācības par likumiem.

Izlasi Mat. 23:1-7! Kas bija Jēzus lielākā problēma ar rakstu mācītājiem un farizejiem? _____

Lielākā daļa atsauksmju uz rakstu mācītājiem un farizejiem evaņģēlijos ir negatīvas. Pārdomājot to, ka daudzi no viņiem (bet ne visi) piedalījās Jēzus nāvē un Viņa sekotāju vajāšanās, šī negatīvā attieksme patiešām bija pelnīta. Šo grupu locekļi, šķiet, glūnēja aiz stūriem un slēpās aiz kokiem, gaidot, kad kāds piejaus kādu kļūdu, lai viņi varētu pavērst likumu pret to. Šis farizeja tēls Rakstos ir tik bieži sastopams, ka vārds „farizejs” bieži vien tiek lietots kā sinonīms vārdam „legālists”. Dzijāk ielūkojoties šajā pantā, mēs redzam, ka Jēzus lielā problēma ar farizejiem nebija tik daudz tas, ka viņi gribēja, lai citi ievēro Mozus likumu, bet gan tas, ka viņi paši to neievēroja. Tie bija liekuļi – runāja vienu, bet darīja citu. Pat tad, kad viņi darīja pareizo, tam bija nepareiza motivācija.

Izlasi vēlreiz, ko Jēzus teica par rakstu mācītājiem un farizejiem! Kā mēs varam būt droši, ka arī nekļūstam vainīgi, ieņemot līdzīgu attieksmi? _____

Cilvēku baušļi

Lai gan rakstu mācītāji un farizeji "sēdēja Mozus krēslā", viņu autoritāte reliģiskajās mācībās bija ārpus Vecās Derības. Likums, ko farizeji izmantoja, sastāvēja no vadošo rabīnu Bībeles interpretācijām. Šīs interpretācijas nebija domātas, lai aizstātu Rakstus, bet lai papildinātu tos. Vispirms tās gāja no mutes mutē, bet vēlāk rakstu mācītāji sāka tās apkopot grāmatās.

Pirmās oficiālās rabīnu likuma publikācijas parādījās tikai 2.gs. p.m.ē beigās, kad rabīns Juda ha-Nasi publicēja Mišnu. Likumi, par kuriem ziņots Mišnā, atspoguļo aptuveni četrus rabīnu interpretāciju gadsimtus. Starp pašānā iesaistītajiem rabīniem ir daudzi, kas dzīvoja Jēzus laikā, no kuriem visievērojamākie ir Hillels un Šamajs. Arī Gamaliels, Hillela mazdēls un Pāvila skolotājs.

Izlasi Mat. 15:1-6! Kas šeit ir strīdus jautājums? Kādu kļūdu Jēzus cenšas izlabot? _____

Pirmajā tēmā mēs mācījāmies, ka rabīnu likumus sauca par „halakah”, kas nozīmē „staigāt”. Rabīniem likās, ja cilvēks staigās mazo likumu ceļos, tad viņi automātiski ievēros arī lielos likumus. Tomēr ar laiku mazie likumi sāka ieņemt galveno vietu un vēlāk jau bija grūti atšķirt tradīciju no Rakstiem.

Nešķiet, ka Jēzum būtu problēma ar to, ka farizejiem bija pašiem savi likumi. Tomēr Viņam bija problēma ar to, ka šie likumi tika paaugstināti „doktrīnu” statusā. Nevienam cilvēkam nav dota vara radīt reliģiskus ierobežojumus un paaugstināt tos dievišķā līmenī. Bet nekur nav teikts, ka ticīgo grupām būtu aizliegts radīt noteikumus, kas palīdzētu vadīt kopienas uzvedību. Praktiskas pamācības varētu lielā mērā palīdzēt cilvēkiem ievērot likumu. Tomēr šiem norādījumiem nekad nevajadzētu ļaut ieņemt paša likuma vietu.

Kādi mums, septītās dienas adventistiem, ir noteikumi, tradīcijas un ieražas, kas, kā mēs ticam, palīdz mums dzīvot uzticīgāk un paklausīgāk? Uzraksti tās un paņem līdzi uz Bībeles izpētes grupu sabatā, un pārrunājiet, kāda ir to loma jūsu ticības kopienas dzīvē! _____

Vecaju tradīcijas

Kā mēs redzējām, daži rabīni pievērsa tik lielu uzmanību noteikumiem un tradīcijām, ko viņi bija radījuši, lai palīdzētu ievērot Mozus likumu, ka viņi zaudēja izpratni par atšķirību starp abiem. Vēlāk rabīnu vārdi ieguva kanonisku statusu. Ļaudis domāja, ka tie ir tikpat saistoši kā Raksti. Visai iespējams, tad, kad rabīni sākotnēji rakstīja savus komentārus, viņiem nebija nodoma pievienot lappuses Rakstiem. Tomēr viņu uzticīgie mācekļi, domājams, uzskatīja par savu pienākumu dalīties šajās unikālajās interpretācijās ar vienkāršajiem ļaudīm.

Izlasi vēlreiz Mat. 15:1, 2! Uz kādu pantu pirmajās piecās Mozus grāmatās ir balstīta šī tradīcija? Kāda ir nozīme tavai atbildei? Sk. arī Marka :3, 4 un Mat. 15:11.

Būs ļoti grūti atrast Bībelē pantu, kas pavēlētu: "Tev būs mazgāt rokas pirms ēšanas." Tomēr tas nesamulsināja rakstu mācītājus un farizejus, kad viņi stājās pretī Jēzum, jo viņi uzskatīja, ka mācekļi pārkāpa nevis Mozus likumu, bet „vecajo paražas”. Intensitāte, ar kādu viņi uzdeva jautājumu, rada iespaidu, ka farizejiem tas bija nopietns reliģisks pārkāpums.

Veselības speciālistiem un vecākiem, iespējams, patiktu sniegt loģisku pamatojumu no higiēniskā vai psiholoģiskā viedokļa farizeju šķietamajai apsēstībai ar roku mazgāšanu. Tomēr zinātnieki uzskata, ka jautājums patiesībā bija par ceremoniālu nešķīstību. Acīmredzot farizeji bija nobažījušies par to, ka cilvēki, dodoties savās ikdienas gaitās, aizskars to, kas nav šķīsts. Līdz ar to, ja viņi ēda, nemazgājot rokas, tad apgānīja sevi ceremoniāli, aizskarot ēdienu.

Ņemot vērā faktu, ka viņi cēla apsūdzību pret Jēzus mācekļiem, mēs varam secināt, ka Jēzus pats nepārkāpa labi zināmo tradīciju (Marka 7:3). Neskatoties uz to, Viņš ļoti apzinājās, ka farizeji pārspilē sīkumus.

Izlasi Jes. 29:13! Kādi svarīgi Bībeles principi šeit ir atklāti? Kāpēc tos ir tik svarīgi atcerēties?

Cilvēku priekšraksti

„Dieva bauslības aizvietošana ar cilvēku likumiem vēl nav apstājusies. Pat kristiešiem ir priekšraksti un paradumi, kam nav labāka pamatojuma par tēvu tēvu tradīcijām. Likumi, kas balstās vienīgi uz cilvēku autoritāti, ir aizstājuši tos, kurus iecēlis Dievs. Cilvēki uzticas savām tradīcijām un godina savas paražas, ienīstot ikvienu, kas tiem cenšas parādīt, ka viņi maldās. [...] Tā saukto baznīcas tēvu autoritātes vietā Dievs mums pavēl pieņemt mūžīgā Tēva, debesu un zemes Valdnieka vārdu.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 398. lpp.)

Izlasi Mat. 15:3-6, ņemot vērā 2. Moz. 20:12, 5. Moz. 5:16, Mat. 19:19 un Ef. 6:2! Kādas divas nopietnas apsūdzības Jēzus izsaka pret farizejiem? _____

Kad farizeji uzbruka Jēzum roku mazgāšanas gadījumā, viņi sagaidīja, ka Viņš tiešā veidā atbildēs uz viņu apsūdzību. Tomēr Jēzus savā unikālajā stilā atbildēja viņiem ar pretjautājumu, kas aizveda pie jautājuma patiesās būtības. Jēzus gribēja, lai viņi saprot, ka problēma nav roku mazgāšanā vai desmitā maksāšanā, bet cilvēku standartu pacelšanā pāri dievišķajiem standartiem. Farizeji varēja nodrošināt loģisku paskaidrojumu savai pozīcijai roku mazgāšanas jautājumā. Bez šaubām, viņi noteikti arī sprieda, ka viņu līdzekļu novirzīšana Dieva lietai, nevis saviem vecākiem, bija viņu nesalīdzināmās mīlestības uz Dievu izpausme.

Lai gan farizejiem varēja būt loģisks pamatojums savai rīcībai, Dievs neprasa, lai cilvēki Viņu mīl paši pēc savas izpratnes. Labi, ka viņi bija nobažījušies par kārtību un svētu dzīvošanu, bet šīm bažām nekad nevajadzētu aizēnot Dieva gribu. Farizejiem vajadzētu atcerēties, ka 613 likumi, kas atrodami Mozus likumā, ir saskaņā, nevis pretrunā. Tomēr viņu neatlaidība, sekojot „vecāju tradīcijām”, padarīja spēkā neesošu Dieva Vārdu (Mat. 15:6), vismaz tik tālu, cik tas skāra viņus pašus. Nav šaubu, redzot sevi kā likuma sargus, viņi noteikti bija šokēti un sašutuši, izdzirdot apgalvojumu, ka patiesībā to pārkāpj, pat padarot to „neefektīvu” ar tām pašām tradīcijām, ar kurām, kā viņi domāja, viņi palīdz cilvēkiem labāk ievērot likumu!

CETURTDIENA, 17. APRĪLIS

Pārmērīga taisnība (Mat. 5:20)

Izlasi Mat. 5:17-20! Nedējas tēmas kontekstā – kā varēja saprast Jēzus brīdinājumu Mat. 5:20? Sk. arī Rom. 10:3. _____

Ja lasām vienu pašu Mat. 5:20, tad to varētu uzskatīt par aicinājumu pārspēt farizejus, tas ir, darīt to, ko viņi darīja, tikai vēl vairāk.

Bet vai tas ir tas, ko saka Jēzus? Par laimi, mums ir pieejama atbilde uz šo jautājumu. Vakardienas tēmā bija norādīts, ka rakstu mācītājiem un farizejiem nebija nekas īpašs paaugstināt tradīcijas pāri Dieva likumam. Jēzum bija jāpasaka viņiem, ka viņu rīcība patiesībā padarīja spēkā neesošu skaidro Dieva Vārdu. Pirmdienas tēmā arī bija minēts, ka, lai gan rakstu mācītāju un farizeju mācībai bija labs saturs, daudzi no viņiem dzīvoja liekulīgu dzīvi.

Ņemot vērā šo kontekstu, nav grūti ieraudzīt, ko Jēzus domāja, izsakot Savu apgalvojumu. Viņš ļoti labi būtu varējis atsaukties uz to, no kā bija brīdinājis iepriekš: „Kas atmetīs kaut vienu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā mācīs cilvēkus, tas tiks saukts par vismazāko Debesu valstībā, bet, kas tos pildīs un mācīs, tas tiks saukts par varenu Debesu valstībā.” (Mat. 5:19) Farizeji arī bija tik ļoti pievērsušies likumiem, kam bija cilvēciska izcelsme, ka viņi acīmredzami pārkāpa Dieva likumu. Viņu taisnība bija balstīta uz viņu pašu pūlēm, un tās bija ar trūkumiem. Jesaja jau sen bija paziņojis, ka cilvēka taisnība nav nekas vairāk kā „sārņainas drānas” (Jes. 64:5).

Taisnība, ko Jēzus atbalsta, ir tāda, kas sākas sirdī. Gadījumā ar roku mazgāšanu Jēzus norādīja uz farizeju kļūdu, citējot no Jes. 29:13: „... šī tauta [..] godā mani tikai ar lūpām, bet sirds tiem tālu no manis.” Taisnība, ko Dievs meklē, ir dziļāka par redzamo darbību.

Jēzus aicina parādīt taisnību, kas pārspēj to, par ko farizeji domāja, ka tā viņiem pieder. Taisnība, kas ir pieņemama, nav iegūstama, pievelkot ķeksīti visam, kas uzrakstīts pienākumu sarakstā. To var iegūt tikai ticībā Jēzum Kristum un pieprasot sev Viņa taisnību. Tā ir taisnība, kas nāk no pilnīgas sevis pakļaušanas un no dziļas izpratnes, ka mums ir vajadzīgs Jēzus kā mūsu Vietnieks un Priekšzīme.

Izlasi Rom. 10:3! Kā šis pants palīdz mums ieraudzīt, kas ir patiesa taisnība?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lai iegūtu vairāk informācijas par šīs nedēļas tēmu, izlasi E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļas "Tradīcijas" (395.-398. lpp.) un "Vai jums, farizeji!" (610.-620. lpp.). Izlasi arī Mat. 23. nodaļu!

„Lai visi, kas pieņem cilvēku autoritāti, baznīcas paradumus vai tēvu tradīcijas, ievēro Kristus vārdos izteikto brīdinājumu: "Velti tie Mani godā, sludinādami mācības, kas ir cilvēku likumi."" (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 398. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas tradīcijas ievērojam mēs, septītās dienas adventisti? Kāpēc ir svarīgi tās atzīt par tradīcijām? Kāpēc tradīcijas ir svarīgas, un kāda ir to loma mūsu kopienas dzīvē? Kurām no tām ir universāla nozīme, un kuras ir balstītas uz vietējiem un kultūras faktoriem?

2. „Ticīgie nereti ir jāvuši ienaidniekam strādāt caur tiem tieši tai laikā, kad viņiem vajadzēja pilnīgi nodoties Dievam un Viņa darba virzīšanai uz priekšu. Pašiem neapzinoties, viņi tālu nomaldījušies no taisnības ceļa. Kopjot kritizēšanas un kļūdu meklēšanas garu, farizejisku dievbijību un lepnumu, viņi apbēdinājuši Dieva Garu un ļoti kavējuši Dieva vēstnešu darbu.” (E. Vaita „Liecības draudzei”, 9. sēj. 125. lpp.) Kā cilvēks var neapzināti nomaldīties tālu no taisnības ceļa? Ko cilvēks var darīt, lai izvairītos no iekļūšanas paštaisnos paradumos?

3. Pārdomā savas draudzes dievkalpojuma kārtību! Kāpēc tavā draudzē tā ir tieši tāda? Kāda nozīme ir katrai sadaļai (piemēram, lūgšanai, dziesmai, mācītāja lūgšanai utt.)? Ko tu vari mācīties no draudzes dievkalpojuma, kas varētu tev palīdzēt atklāt, cik daudz tradīciju ir ievijušās mūsu ticībā? Vienlaikus mums vajadzētu jautāt: vai tas, ka tā ir tikai tradīcija un nekas vairāk, ir slikti?

KRISTUS UN LIKUMS KALNA SVĒTRUNĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 5:17-20, Lūk. 16:16, Mat. 5:21-32, Rom. 7:24, Mat. 5:33-37, 5:38-48.

ATMIŅAS PANTS:

„Nedomājiet, ka es esmu nācis atņemt bauslību vai praviešus, es neesmu nācis tos atņemt, bet piepildīt. Jo patiesi es jums saku: iekams debesis un zeme zudīs, pat vismazākais burts vai rakstu zīme no bauslības neizdīs, līdz tas viss notiks.” (Mat. 5:17, 18)

Parasti, kad cilvēki domā par Kalna svētrunu, viņi automātiski iedomājas svētību vārdus (Mat. 5:1-12). Tomēr Kalna svētruna aizņem trīs nodaļas un ir sadalīta četrās daļās. Svētību vārdi ir tikai pirmā daļa. Otrajā Jēzus salīdzina kristiešus ar sāli un gaismu (Mat. 5:13-16). Trešajā, Mat. 5-17-48, Jēzus sniedz mums jaunu un dziļāku skatījumu uz likumu. Un tad vēl ir pēdējā un garākā sadaļa, Mat. 6:1-7:23, kurā Jēzus sniedz skaidru mācību par kristīgu raksturu. Runa noslēdzas ar līdžību par gudro un nesaprātīgo celtnieku (Mat. 7:24-27), kas uzsver, cik svarīgi ir paklausīt tam, ko Dievs mūs aicina darīt.

Šajā nedēļā pievērsīsimies trešajai sadaļai Mat. 5:17-48 (ko teologi sauc par „antitēzēm”, jo tajās atklājas asi kontrasti), lai redzētu, ko tā mums māca par likumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. aprīlī!

„Vismazākais burts vai rakstu zīme”

Izlasi vēlreiz Mat. 5:17-20! Cik interesanti, ka Jēzus šeit lielā mērā uzsver likumu, vienlaikus izsakot aizrādījumu rakstu mācītājiem un farizejiem, kas arī ļoti uzsvēra likumu. Ko svarīgu šie panti māca par patiesu paklausību likumam? _____

Jēzus iesāk šo sadaļu ar apstiprinājumu, ka Viņš nav nācis atmest „bauslību vai praviešus” (Mat. 5:17). Lai gan nav tiešas norādes, daudzi šo uzskata par visu Veco Derību raksturojošu izteicienu (sk. arī Mat. 7:12, 11:13, 22:40, Lūk. 16:16, Ap. d. 13:15, 24:14, Rom. 3:21). Neskatoties uz to, ko paziņoja Viņa pretinieki, Jēzus neuzbruka grāmatai, kas atklāja Viņa Tēva gribu. Tā vietā Viņa nolūks bija „piepildīt” likumu un praviešus, nevis no tiem atbrīvoties.

Vārds, kas tulkots kā “piepildīt” (plero), burtiski nozīmē “piepildīt pilnu” vai “pabeigt”. Tam ir arī nozīme “piepildīt līdz malām”. Ir divi veidi, kā varam saprast vārdu „piepildīt”. Viens ir likt uzsvāru uz Jēzu kā Rakstu piepildījumu (piem., Lūk. 24:25-27, Jāņa 5:39). Tomēr, lai saprastu šo pantu, atslēga jāmeklē tā tiešajā kontekstā, kas parāda, ka Jēzus nenāca, lai atceltu Rakstus, bet lai atklātu to dziļāko būtību.

Atklājis Savu nodomu kopumā, Jēzus pārliet uzsvāru no Vecās Derības vispārīgi uz konkrētu likumu. It kā zinādams, ka ļaudis kādu dienu apsūdzēs Viņu likuma atmešanā, Viņš brīdina, ka tikmēr, kamēr pastāvēs debesis un zeme, eksistēs likums, līdz viss būs „piepildīts” (Mat. 5:18). Ar šo apgalvojumu Jēzus apstiprina likuma mūžīgo pastāvēšanu.

Patiesībā likums ir tik svarīgs, ka visi tie, kas pārkāpj tā priekšrakstus, tiks saukti par „mazākajiem debesu valstībā”. Šādā veidā ir pateikts, ka viņi bija kļūdaini savā rīcībā. Jēzus norāda, ka Viņš nesludina tukšu rakstu mācītāju un farizeju taisnību, bet gan taisnību, kas izplūst no sirds, kas mīl Dievu un cenšas darīt Viņa gribu.

Slepkavība (Mat. 5:21-26)

Pēc tam, kad Viņš bija paskaidrojis savu nodomu paaugstināt likumu, Jēzus sāka skaidrot taisnību, kas ir pārāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību. Viņš sāk, citējot sesto bausli (2. Moz. 20:13) un no Mozus likuma apkopo sodu par tā pārkāpšanu (2. Moz. 21:12, 3. Moz. 24:17).

Sestais bauslis neietver visus gadījumus, kad kāds tiek nogalināts. Gadījumā, ja slepkavība bija bez iepriekšēja nodoma, cilvēks varēja bēgt uz glābšanas pilsētu un gūt uz kādu laiku patvērumu (2. Moz. 21:13, 4. Moz. 35:12). Tomēr tam, kas ar nodomu bija atņēmis kāda cita dzīvību, bija jāsaņem sods nekavējoties. Savā paskaidrojumā Jēzus nepievēršas pašai darbībai, bet tā nodomiem un motīviem, kas slepkavību bija izdarījis. Kāds var nogalināt nejauši, bet tas, kas ar nodomu atņem dzīvību, ir iepriekš par to domājis. Grēks bija noticis, vēl pirms cilvēks ir izdarījis briesmīgo darbu. Daudzus iespējamus slepkavas aptur tikai izdevības trūkums.

*Izlasi Mat. 5:22! Ko Jēzus pielīdzina slepkavībai? Kā 1. Jāņa 3:15 palīdz
uzsvērt šo domu? Kas ir patiesais jautājums, uz ko Jēzus šeit norāda, un ko
tas mums stāsta par to, cik tālu patiesībā sniedzas Dieva likums? _____*

Lai gan Bībele bieži runā par vārdu spēku, Jēzus šeit lūkojas dziļāk. Bieži viens vienīgs skarbs vārds vai lāsts pamodina upurī negatīvas jūtas. Jēzus doma ir skaidrāka par skaidru. Ne tikai tie, kas izdara noziegumu, ir vainīgi slepkavībā, bet arī tie, kas izsaka citiem skarbus vārdus vai tikai lolo domas par slepkavību. Jēzus padoms tiem, kas lolo šādas domas, ir izlīgt ar savu upuri, pirms nākt pie altāra (Mat. 5:23-26).

*Pārdomā, ko izsaka Jēzus vārdi šodienas pantos. Kā tev ir veicies šajā ziņā?
Ko šāds augsts standarts liecina par vajadzību visu laiku būt aplātam ar
Kristus taisnību? _____*

Laulības pārkāpšana (Mat. 5:27-32)

Jēzus nākamais piemērs ir par baušļiem, kas saistīti ar laulības pārkāpšanu. Vispirms Viņš citē septīto bausli: „Nepārkāp laulību!” Mozus likuma kontekstā laulības pārkāpšana bija notikusi, ja precētam cilvēkam bija seksuālas attiecības ar kādu citu, nevis ar savu dzīvesbiedru. Likums skaidri noteica, ka abas puses, kas vainīgas laulības pārkāpšanā, pelnījušas nāvessodu. Tāpat kā sestajam bauslim, arī šim Jēzus sniedz dziļākus paskaidrojumus.

Laulības pārkāpšana bieži vien sākas labu laiku pirms pašas rīcības. Tāpat kā slepkavība sākas ar nodomu izdarīt ilgstošu kaitējumu kādam cilvēkam, laulības pārkāpšana sākas tajā brīdī, kad cilvēks iekāro kādu citu, vienalga, vai precētu vai neprecētu, nevis to, ko viņš vai viņa ir apprecējis.

Izlasi Mat. 5:29. 30! Vai Jēzus varēja vēl spēcīgāk aprakstīt grēka bīstamību? Pēc tam izlasi Rom. 7:24! Kādas svarīgas patiesības ir atrodamas šajā pantā?

Arī šeit Jēzus nodrošina pastāvīgu dziedināšanas līdzekli tiem grēkiem, kas ir bijuši atklāti. Risinājums ir nevis turpināt dzīvot grēkā, bet sirds atgriešanās. Ar spēcīgiem salīdzinājumiem Jēzus dod padomu tam, kam ir problēma, darīt to, kas ir nepieciešams, ja viņš vai viņa vēlas ieiet valstībā. Tas var nozīmēt uzņemties citu virzienu darbā vai pārtraukt loloto draudzību, bet mūžīgais ieguvums sniedzas daudz tālāk par šī brīža kaislību.

Kā mēs iepriekš redzējām, Mozus pieļāva šķiršanos, lai gan viņš zināja, ka tas nav saskaņā ar sākotnējo Dieva plānu. Uzrunājis precētos vīrus, kuru acis klaiņo apkārt, un pamācījis viņus kontrolēt savas jūtas, Jēzus izsaka atbalstu uzticībai laulībā uz visu mūžu.

„Savas gribas nodošana tiek salīdzināta ar acs izraušanu vai rokas nociršanu. Bieži vien mums šķiet, ka uzticēt savu gribu Dievam nozīmē piekrist doties caur dzīvi izkropļotiem. Bet Kristus saka, ka mums ir labāk būt ievainotiem un izkropļotiem, ja tikai varam ieiet dzīvībā. Tas, ko parasti uzskata par nelaimi, ir durvis uz lielāku laimi.” (E. Vaita „Domas no svētību kalna”, 61. lpp.) Kādu mācību tu vari gūt no šiem vārdiem? _____

TREŠDIENA, 23. APRĪLIS

Apsolījumi, apsolījumi... (Mat. 5:33-37)

Pirmās divas antitēzes (slepkavība un laulības pārkāpšana) ir balstītas uz dekalogu. Antitēze par šķiršanos un tai sekojošās ir ņemtas no citām Mozus likuma daļām, ieskaitot antitēzi par nepatiesu zvērēšanu un zvērestiem Kungam.

Izlasi 3. Moz. 19:11-13! Ko īpašu mēs uzzinām no šiem pantiem? Sk. arī

2. Moz. 20:7. _____

Mozus likums, no kura citē Jēzus, ir iekļauts tajā 3. Mozus grāmatas sadaļā, kas nosoda veselu rindu maldinošu rīcību. Šeit atkal varam redzēt, ka Jēzus ir nobažījies par nodomiem. Ikviens, kas apsola, bet nemaz nedomā apsolīto izpildīt, ir izdarījis apzinātu izvēli grēkot.

Pavēle pret nepatiesu zvērēšanu ir saistīta ar citiem cilvēkiem dotajiem solījumiem, bet otrā pavēle attiecas uz Dievam dotajiem solījumiem.

Izlasi 5. Moz. 23:21-23! Kā šie panti saistās ar Jēzus vārdiem Mat. 5:33-37?

Sk. arī Ap. d. 5:1-11. _____

Atšķirībā no cilvēka, kas ir vainīgs pie nepatiesas zvērēšanas, tam, kas dod Dievam solījumu saistībā ar finansēm, nav jābūt obligāti ar nodomu krāpt. Tomēr Jēzus pazīst cilvēka dabu un brīdina pret tādu solījumu došanu, ko vēlāk varētu nožēlot. Tā vietā, lai dotu solījumus, ko nemaz nav iespējams izpildīt, kristietim vajadzētu būt godprātīgam cilvēkam, kura „jā” nozīmē „jā” un „nē” nozīmē „nē”.

Atceries kādu savu solījumu (vai nu cilvēkam, vai Dievam), ko tu gribēji izpildīt, bet beigās neizpildīji. Kā tu vari iemācīties būt uzmanīgs šajā jautājumā? Kā ir ar sev dotajiem solījumiem, kas nav izpildīti? _____

Lex Talionis (Mat. 5:38-48)

Šķiet, ka šeit (Mat. 5:38-48) vispārējā tēma ir atreibība. Šī tēma runā par daudzajiem baušļiem Mozus likumā, kas balstīti uz principu atmaksāt noziegumu ar līdzvērtīgu sodu, ko sauc par „lex talionis”, latīņu valodā – „atreibības likums”.

Kā mēs redzam daudzos pantos (2. Moz. 21:22-25, 3. Moz. 24:17-21, 5. Moz. 19:21), likums noteica, ka likumpārkāpējam jāpiedzīvo tas pats, ko ir izcietis upuris. Ja upuris ir zaudējis aci, roku, kāju vai dzīvību, noziedzniekam arī tas ir jāzaudē. Šis „atreibības likums” bija sastopams daudzās senajās civilizācijās. Kāpēc gan ne, ja tas, šķiet, atklāj vienkāršo taisnīguma principu.

Ir svarīgi saprast, ka šim principam vajadzēja ierobežot atreibību, aturēt cilvēkus prasīt par viņiem nodarīto ļaunumu vairāk nekā viņiem bija tiesības prasīt. Tādējādi daudzējādā ziņā šim likumam bija jānodrošina, lai taisnīgums netiktu samaitāts.

Tāpēc Mat. 5:38-42 Jēzus neuzbruka likuma spēkā esamībai, kas prasīja, lai cilvēks par noziegumu saņemtu sodu. Tā vietā Jēzus pievērsās tam, kādai vajadzētu būt kristiešu atbildei cilvēkiem, kas mēģināja izmantot viņus savā labā. Viņiem nevajadzētu meklēt iespējas atreibties, bet vajadzētu „atdarīt” ar laipnību, ko mēs varam izdarīt tikai Dieva žēlastībā, kas strādā mūsos. Šajā aicinājumā Jēzus ved mūs dziļākā izpratnē par to, ko nozīmē būt Kunga sekotājam.

Pēdējā antitēze runā par attieksmi, kas veicina mīlestību pret draugiem un naidu pret ienaidniekiem. Pavēle mīlēt savu tuvāko ir atrodama 3. Moz. 19:18. Nav tieša panta, kas skaidri aicinātu ienīst ienaidniekus, arī 5. Moz. 23:3-6 par to nerunā.

Jēzus laika pasaules kontekstā jūdi atradās svešā okupācijā – Romas apspiedošajā varā – un bija otrās šķiras pilsoņi paši savā zemē. Ņemot vērā viņu apspiestību, jūdi, iespējams, jutās attaisnoti savā naidā pret ienaidniekiem, kas reizēm viņus smagi apspieda. Jēzus parādīja viņiem labāku veidu, kā dzīvot pat ne tik ideālos apstākļos.

Izlasi Mat. 5:44, 45! Ko Jēzus mums šeit pasaka? Vēl svarīgāk, kā tu vari izmantot šo mācību savā dzīvē situācijā, kad kāds tev ir izdarījis pāri? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Laikmetu ilgas" nodaļa "Kalna svētruna" (298.-314. lpp.).

"Jēzus pievērsās katram bauslim atsevišķi, izskaidrojot tā prasību dziļumu un plašumu. Neatmezdams nevienu burtu no bauslības, Viņš rādīja, cik tālejoši ir šie principi, un atsedza jūdu liktenīgo kļūdu – ārēji redzamās paklausības parādīšanu. Viņš paziņoja, ka Dieva likumu var pārkāpt ar jaunu domu vai iekāres vadītu skatienu. Tas, kas izdara vismazāko netaisnību, pārkāpj bauslību un pazemo savu morālo dabu. Slepavība vispirms dzimst domās. Ja kāds savā sirdī auklē naidu, tad līdz ar to jau sper soļus uz slepkavas takas, un viņa upuri Dievam ir pretīgi." (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 310. lpp.)

Mīlestība ir Dieva likumu saistošs princips. Katrā no antitēzēm Jēzus paaugstina mīlestības principu: mīlestība attur cilvēku no naida lološanas pret savu māsu, mīlestība satur kopā vīru un sievu, mīlestība aicina kristieti būt vienmēr godīgam savos darījumos ar citiem un ar Dievu, mīlestība ļauj cilvēkam atbildēt ar laipnību, kad viņam ir izdarīts pāri, un mīlestība dod spēku cilvēkam izturēties pret ienaidnieku tā, kā viņš gribētu, lai izturas pret viņu pašu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Šis nedēļas tēmā Jēzus teica: „Jūs esat dzirdējuši...” un pēc tam: „Bet Es jums saku...”, izsakot antitēzi. Ievēro, ka daži no senatnes teicieniem bija tieši Bībeles citāti vai arī tie bija ņemti no Vecās Derības mācībām. Tādējādi problēma nebija ar atsauksmēm, bet ar to, kā tās tika skaidrotas. Kādu mācību mēs varam gūt jautājumā par to, kā mēs skaidrojam savas doktrīnas? Kā mēs varam nonākt briesmās būt pārāk virspusēji un pazaudēt dziļāko nozīmi?

2. Daudzi iekrīt lamatās, skaidrojot pantus atsevišķi no pārējiem. Viens no šādiem pantiem ir Mat. 5:48, kur mums ir teikts, lai esam tikpat pilnīgi kā mūsu Tēvs debesīs. Kā šī panta skaidrojums tā tiešajā kontekstā (Mat. 5:43-48) parāda to, cik svarīgi ir rūpīgi pētīt Bībeli? Kā tu atbildētu cilvēkam, kas apgalvotu, ka šis pants runā par bezgrēcīgumu? Ko šis pants patiesībā māca, un kāpēc šī mācība atklāj, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam?

3. Kā panti, ko mēs pētījām, īpaši par slepkavību un laulības pārkāpšanu, parāda, cik nepareizi ir uzskatīt, ka pēc krusta notikumiem likums ir atcelts?

KRISTUS UN SABATS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:1-3, Ebr. 1:1-3, Ap. d. 13:14, Marka 2:23-28, Jāņa 5:1-9, Jes. 65:17.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad viņš tiem teica: “Sabats ir iecelts cilvēka dēļ, bet ne cilvēks sabata dēļ. Tātad Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu.”” (Marka 2:27, 28)

Lielākā daļa kristīgo denomināciju ievēro svētdienu kā „atpūtas” un pielūgsmes dienu (lai gan lielākā daļa svētdienas ievērotāju šajā dienā neatpūšas). Svētdienas „ievērošana” ir tik izplatīta mūsdienu kristiešu vidū, ka daudzi uzskata to par „kristiešu sabatu”.

Tas tā vienmēr nav bijis. Tieši pretēji, kā israēliešu ticības turpinātāja kristietība neatmeta visus savas mātes reliģijas simbolus, arī septītās dienas sabatu ne. Kādu laiku vienīgā Bībele, kas bija pirmajiem kristiešiem, bija Vecā Derība. Nav brīnums, ka jautājums par citu pielūgsmes dienu ienāca kristietībā vairāk nekā simt gadus pēc Kristus uzbraukšanas debesīs. Patiesībā tikai 4. gadsimtā ar Konstantīna ediktu svētdienas ievērošana kļuva par valdošās baznīcas politiku. Diemžēl pat pēc protestantu reformācijas gandrīz visa kristietība stingri bija pieķērusies svētdienas ievērošanai, neskatoties uz Bībeles mācību, ka septītā diena ir patiesais sabats.

Šīs nedēļas tēmā runāsim par Kristu un sabatu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. maijā!

Jūdu sabats? (2. Moz. 20:8-11)

Lai gan daudzi uzskata septīto dienu par „jūdu sabatu”, Bībele atklāj, ka sabats pastāvēja daudzus gadsimtus pirms jūdiem. Tā saknes meklējamas pašā radīšanā.

1. Moz. 2:1-3 paziņo, ka pēc tam, kad Dievs bija pabeidzis Savus radīšanas darbus sešās dienās, Viņš atpūtās septītajā dienā un tad „svētīja septīto dienu, lai tā būtu svēta”. Tas skaidri parāda, cik augstu vietu sabats ieņem Dieva radībā. Sabats bija ne tikai svētīts, bet arī „padarīts svēts” (NIV). Citiem vārdiem, Dievs dažas no Savām īpašībām piešķīra šim laika piemineklim.

Salīdzini sabata bausli 2. Moz. 20:8-11 un 5. Moz. 5:12-15! Kā šie divi bausļi varianti atbalsta teoriju, ka sabats nav domāts tikai jūdiem? _____

Visnozīmīgākā atšķirība starp abiem bausļiem ir pamatojums sabata ievērošanai. 2. Moz. grāmatā ir tieša saistība ar 1. Moz. 2:3, kur ir izcelts fakts, ka Dievs „svētīja” un „darīja svētu” sabata dienu. No otras puses, 5. Moz. 5:15 norāda uz Israēla dievišķo atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības kā uz loģisko pamatojumu sabata ievērošanai. Pamatojoties uz 5. Moz. grāmatas pantiem, daudzi uzskata, ka sabats ir tikai jūdiem. Tomēr šis arguments pilnībā ignorē faktu, ka 2. Moz. grāmata norāda uz radīšanu, kad Dievs iecēla sabatu visai cilvēcei.

Bez tam 5. Moz. 5:15 atsauksme uz atbrīvošanu no Ēģiptes ir simbols glābšanai, kas mums ir Kristū. Tāpēc sabats ir simbols ne tikai radīšanai, bet arī pestīšanai – šīs divas tēmas Bībelē ir savstarpēji ļoti saistītas (Ebr. 1:1-3, Kol. 1:13-20, Jāņa 1:1-14). Tikai tāpēc, ka Jēzus ir mūsu Radītājs, Viņš var būt arī mūsu Pestītājs, un septītās dienas sabats ir simbols abiem Viņa darbiem.

Ikviens var apgalvot, ka dus Kristū. Kā, pēc tavas pieredzes, sabata ievērošana palīdz atrast tev mieru? _____

Laiks atpūtai un pielūgsmei (Lūk. 4:16)

Saskaņā ar Kol. 1:16 un Ebr. 1:2 Kristus pirms iemiesošanās bija tiešā veidā saistīts ar radīšanas procesu. Šajos pantos teikts, ka visas radītās lietas ir izsauktas esamībā caur Viņu. Tālāk Pāvils izsaka domu, ka Kristus piedalījās „neredzamo” lietu radīšanā (Kol. 1:16, 17), kas, protams, ietvēra sabatu. Lai gan Kristus bija radīšanas procesa centrā, Viņš pakļāvās Sava Tēva baušļiem (Jāņa 15:10). Kā jau runājām iepriekšējās tēmās, Jēzus nostājās pret noteiktām tradīcijām un izmantoja katru izdevību, lai izlabotu ar reliģiju saistīto uzvedību, kas nebija pamatota Dieva gribā. Ja Jēzum būtu bijis nodoms atcelt sabata bausli, Viņam būtu daudz iespēju to izdarīt.

Lielākā daļa pantu par sabatu Vecajā Derībā runā par sabatu kā par atpūtas dienu. Izpratne par „atpūtu” daudzās mūsdienu valodās var likt domāt, ka sabatu vajadzētu pavadīt, guļot un vispārīgi atpūšoties. Lai gan mēs to noteikti varam darīt sabatā, patiesā atpūtas nozīme ir „pārtraukums”, „apstāšanās” vai „pauze”. Sabats ir laiks, kad mēs varam pārtraukt pirmo sešu dienu rutīnu un pavadīt īpašu laiku kopā ar Radītāju.

Kristus laikā jūdi noturēja sabatā iknedēļas dievkalpojumu (sk. Lūk. 4:16). Tie, kas dzīvoja Jeruzālemē, apmeklēja īpašas lūgšanu sanāksmes templī, kur dievkalpojuma kārtība bija citāda nekā citās dienās. Jūdi, kas dzīvoja citās pasaules malās, uzcēla sinagogu kā īpašu tautas sanāksmju un pielūgsmes vietu. Sabatos dievkalpojums varēja notikt, ja bija klātesoši vismaz 10 vīrieši (minjans).

Ko šie panti mums atklāj par sabata ievērošanu pirmo kristiešu vidū? Ko tas mums stāsta par tiem, kas paziņo, ka sabats ir pārcelts uz svētdienu par godu augšāmcelšanai? Ap. d. 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4; Ebr. 4:9. _____

Ņemot vērā jūdaisko izcelsmi, tas bija pavisam dabiski, ka pirmie kristieši ievēroja dienu, kas bija noteikta Vecajā Derībā. Tomēr gandrīz 20 gadus vēlāk pēc Jēzus debesbraukšanas Pāvila „ieradums” vēl joprojām bija apmeklēt sinagogu sabatā (Ap. d. 17:2). Tāpēc nav bībelisku pierādījumu tam, ka pirmie kristieši ievēroja svētdienu, nevis sabatu.

Laiks priekam (Marka 2:27, 28)

Daudzi, kas apgalvo, ka ievēro sabatu, ne vienmēr saprot, ar ko ir saistīta sabata ievērošana. Kā to darīja daži farizeji Jēzus laikā, arī mūsdienās cilvēki ir ieslodzījuši sabatu aiz biežām noteikumu un regulējumu sienām (kamēr citi to ir padarījuši par tādu pašu dienu kā visas pārējās). Lai gan sabats vēl joprojām ir diena, kas ir svēta, tas ir domāts kā prieka diena, nevis nasta.

Laikā, kad Jēzus staigāja pa šo zemi, daži reliģiskie vadītāji bija apkrāvuši sabatu ar 39 papildus baušļiem. Viņi sprieda: ja cilvēki ievēros 39 likumus, tad sabats būs ievērots perfekti. Labu nodomu motivēta, šī likumu veidošana padarīja daudziem sabatu – kas bija domāts priekam – par smagu jūgu.

Izlasi uzmanīgi Marka 2:23-28! Kāpēc mācekļi plūca vārpas? Vai pants norāda, ka arī Jēzus piedalījās? Vai viņi pārkāpa kādus Bībeles likumus? Ja jā, tad kādus?

Jēzum un Viņa izsalkušajiem mācekļiem ejot pāri laukam sabatā, mācekļi nolēma apmierināt savu izsalkumu, plūcot vārpas. Lai gan tas nebija viņu lauks, saskaņā ar Mozus likumu, tas bija atļauts (sk. 5. Moz. 23:25). Bet farizeji to skaidroja kā kāda cita Mozus likuma pārkāpumu, kas aizliedza aršanu un pļaušanu sabatā (sk. 2. Moz. 34:21). Šķiet, Jēzus nepiedalījās vārpu plūkšanā. Tomēr Viņš aizstāvēja mācekļus. Jēzus atgādināja farizejiem, ka pat Dāvids un viņa vīri ēda „aizliegto” svētnīcas maizi, kad bija izsalkuši.

Marka 2:27, 29 Jēzus teica, ka sabats ir iecelts cilvēku dēļ, nevis otrādi. Citiem vārdiem sakot, sabats nav iecelts, lai to pielūgtu, bet drīzāk lai sagādātu iespējas pielūgsmei. Kā Dieva dāvana visai cilvēcei sabats nav domāts, lai apspiestu, bet gan lai sagādātu atvieglojumu un atbrīvošanu. Tas patiešām ir veids, kā piedzīvot savu atdusu un brīvību Kristū.

Ko tu vari darīt sabatā tādu, kas nav tik vienkārši izdarāms citā nedēļas dienā? Pārdomā šo jautājumu un līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā!

Dziedināšanas laiks (Lūk. 13:16)

Kad Dievs radīja pasauli, Viņš paziņoja, ka viss ir "ļoti labs" (1. Moz. 1:31), bez šaubām – pilnīgs visos aspektos. Tomēr, līdz ar grēka ienākšanu, radīto pasauli ir samaitājis ļaunums un tā ietekme ir redzama visapkārt. Lai gan cilvēki tika radīti pēc Dieva līdzības, viņi tika pakļauti slimībai, sabrukumam un nāvei. Mēs bieži sakām, ka nāve ir daļa no dzīves. Tomēr nāve ir dzīvības noliegums, nevis tās daļa. Nekad nebija paredzēts, ka mums būs jāpiedzīvo nāve.

Ņemot vērā Dieva sākotnējo plānu cilvēcei, nav pārsteigums, ka daži no Jēzus visdramatiskākajiem dziedināšanas brīnumiem notika sabatā.

Pārskati sabata dziedināšanas stāstus Marka 3:1-6, Lūk. 13:10-17, Jāņa 5:1-9, 9:1-14! Kādas mācības šie brīnumi mums māca par patieso sabata nolūku?

Katrs sabata dziedināšanas brīnums ir iespaidīgs un parāda patieso sabata nozīmi. Pirms Jēzus dziedināja cilvēku ar nokaltušo roku (Marka 3:1-6), Viņš uzdeva retorisku jautājumu: „Vai ir atļauts sabatā darīt labu vai ļaunu? Dzīvību glābt vai nonāvēt?” (Marka 3:4) Ja cilvēkam ir iespēja atbrīvot kādu no ciešanām atbrīvošanas dienā, kāpēc lai viņš to nedarītu? Patiesībā brīnums ar sievieti, kas bija salikusi, parāda, ka sabata nolūks ir atbrīvošana (Lūk. 13:10-17). Kad Viņš saņēma kritiku dziedināšanas dēļ, Jēzus jautāja: „Vai šo Ābrahāma meitu, kuru sātans ir turējis sasietu jau astoņpadsmit gadus, nevajadzēja sabatā atbrīvot no saitēm?”

Atbrīvošanas tēma ir sastopama arī ziņojumā par dziedināšanu pie Betezdas dīķa, kur tika dziedināts vīrs, kas bija slims jau 38 gadus (Jāņa 5:1-9), kā arī kopš dzimšanas aklā vīra dziedināšanā (Jāņa 9:1-14). Atbildot uz farizeju apsūdzību, ka Jēzus ir pārkāpis sabatu ar Saviem dziedināšanas brīnumiem, Viņš atgādināja viņiem: „Mans Tēvs vēl aizvien strādā, un arī es strādāju.” (Jāņa 5:17) Ja Dievs nebūtu atļāvis dziedināt, tad tas nevarētu notikt. Ja runa ir par cilvēka ciešanu atvieglošanu, Dievs neguj.

Ko mums vajadzētu mācīties no šo reliģisko vadītāju kļūdām par to, kā iepriekš izveidoti uzskati var padarīt mūs aklus pat pret visskaidrākajām patiesībām?

Jauna radība

Sabats ne tikai atgādina mums par Dieva radošo spēku, bet arī norāda uz Viņa atjaunojošajiem apsolījumiem. Patiešām, ar katra cilvēka dziednāšanu sabatā tika spēcīgi pastiprināts mūžīgas atjaunošanas apsolījums. Neatkārtojamā veidā sabats nodrošina skatījumu, kas sniedz atpakaļ līdz zemes pirmsākumiem un aizstiepjas līdz cilvēces galīgajam liktenim. Un atkal mēs varam teikt, ka sabats norāda gan uz radīšanu, gan pestīšanu.

Dievs jau vienreiz radīja šo pasauli. Tomēr grēka dēļ Viņa radība ir sabojāta, bet šis bojājums nebūs mūžīgs. Glābšanas plāna atslēga ir atjaunošana – ne tikai zeme, bet arī pēc Viņa līdzības radītie cilvēki tiks atjaunoti šajā līdzībā un dzīvos uz jaunās zemes. Tas pats Dievs, kas radīja pirmo zemi, kura darbu mēs pieminām katru septīto dienu, radīs zemi no jauna. (Padomā, cik svarīga ir šī mūsu radīšanas piemiņa, ja jau mums ir pavēlēts to pieminēt reizi nedēļā īpašā veidā.)

Izlasi šos pantus! Kādu vēsti katrs no tiem nes, un kā tā ir saistīta ar sabata nozīmi?

Jes. 65:17 _____

Jes. 66:22 _____

2.Pēt. 3:9-13 _____

Atkl. 21:1 _____

2. Kor. 5:17 _____

Gal. 6:15 _____

Atkl. 21:5 _____

Sabats atklāj, ka "tas, kurš radīja visas lietas debesīs un virs zemes un tagad tās uztur, ir draudzes Galva, un Viņa spēkā mēs topam salīdzināti ar Dievu. [...] Sabats ir zīme Kristus varai darīt mūs svētus. Tas ir dots visiem, kurus Kristus dara svētus. Kā Viņa svētu darošā spēka zīme sabats ir dots visiem, kas Kristū kļūst par Dieva Israēla daļu". (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 288., 289. lpp.)

Ko praktisku tu vari darīt, lai ļautu Dieva spēkam sevi svētīt? Tas ir, kādas izvēles tu vari izdarīt, kas vai nu veicina, vai kavē tevī šo radošo procesu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Jau Debesīs lielās cīņas pašā iesākumā sātans sev bija spraudis mērķi: pazemot Dieva bauslību. Tādēļ viņš sacēlās pret Radītāju un, izraidīts no Debesīm, šo pašu cīņu tagad turpina virs zemes. Pievilt cilvēkus un pavedināt viņus pārkāpt Dieva likumus ir nemainīgais nodoms, kuru tas vēl arvien dedzīgi cenšas īstenot. Vai to izdodas panākt, atceļot visu bauslību vai atmetot tikai kādu tās priekšrakstu, rezultāts galu galā ir tas pats. Tas, kurš pārkāpj „vienu bausli“, līdz ar to noniecina visu bauslību, viņa iespaids un piemērs ir netaisnības pusē: viņš ir „noziedzies pie visiem“. (Jēk. 2:10)“ (E. Vaita „Lielā cīņa“, 582. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Aplūko E. Vaitas apgalvojumu piektdienas pētījumos, kas ir paplašināts šī ceturkšņa sākumā izvēlētais citāts. Kā sabats un tas, kas ar to ir noticis kristietībā, palīdz mums saprast sātana uzbrukumu Dieva likumam?

2. Šajos pantos (Marka 3:2, Lūk. 13:14, Jāņa 5:18, 9:16) Jēzus tiek apsūdzēts sabata pārkāpšanā. Pārskatī 2. Moz. 20:8-11 un izvērtē šīs apsūdzības pamatotību. Ko tu teiktu tiem, kas paziņo, ka šie panti ir pierādījums tam, ka Jēzus pārkāpa sabatu?

3. Grupā pārrunājiet atbildi uz pēdējo jautājumu otrdienas tēmas beigās. Tas ir, ko sabatā tu vari darīt tādu, ko citās nedēļas dienās nevari laicīgo pienākumu dēļ?

4. Pārdomā savu sabata pieredzi! Vai sabats tev ir atbrīvošanas, atpūtas un brīvības diena? Vai arī tu par to domā kā par kaut ko smagu, par jūgu, kas nes spriedzi? Kā tu vari iemācīties baudīt sabatu, padarīt to par prieku, kā mums ir teikts šajā pantā: „Ja tu sabatā nespersi ne soli, ja manā svētajā dienā nedarīsi, kas pašam tīk, ja sabats tev liksies kā prieks, kā svētums Kungam godājams – ja godāsi to, nesteigdams savās gaitās, sev tīkamo nemeklēdams un tukšu nepļāpādams.“ (Jes. 58:13)

LIKUMS UN KRISTUS NĀVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 7:1-6, 8:5-8; Rom. 7:7-13; Rom. 4:15; Ap. d. 13:38, 39; Gal. 3:10.

ATMIŅAS PANTS:

„Tā arī jūs, mani brāji, caur Jēzus Kristus miesu esat miruši bauslībai, lai piederētu citam – tam, kas no mirušiem augšāmcelts, lai mēs varētu nest augļus Dievam.” (Rom. 7:4)

Rāda sieviete brauc pa šoseju un pārsniedz atļauto braukšanas ātrumu. Pēkšņi viņa atpakaļskata spogulī ierauga mirgojošu sarkanu gaismu, zilās policijas mašīnas ugunis un izdzird pazīstamo sirēnu. Viņa apstājas ceļa malā, satver savu rokassomiņu un izņem vadītāja apliecību. Policists pienāk, paņem vadītāja apliecību un atgriežas pie savas mašīnas.

Viņa gaida un domā, cik liels būs sods (ātruma pārsniegums bija ievērojams). Viņa arī ir satraukta par to, kā varēs to samaksāt. Pēc dažām minūtēm policists atgriežas un saka: “Ziniet, mēs izdomājām, ko darīt, lai Jums nebūtu vairs jāpiedzīvo sods par likuma pārkāpumu, – mēs likumu atcelsim. Jums vairs nebūs jāuztraucas par ātruma ierobežojumiem.”

Tikpat dīvaina kā šis stāsts ir arī teoloģija, kas māca, ka pēc Jēzus nāves likums, desmit baušļi, tika atcelti.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim Jēzus nāvi un ko tā nozīmē, runājot par likumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. maijā!

Miris likumam (Rom. 7:1-6)

Rūpīgi izpēti Rom. 7:1-6 un apkopo Pāvila teikto, kā tu to saproti! Lasi to uzmanīgi, paturot prātā citus Bībeles pantus par likumu. _____

Lai gan dažos Bībeles tulkojumos ir nepareizi iztulkots pirmais pants, kur teikts, ka likums ir saistošs līdz nāvei, burtisks tā tulkojums ir: "Ikviens dzīvs cilvēks ir likuma pārvaldībā." Uzsvars ir nevis uz mirušajiem, bet uz dzīvajiem.

Runājot par laulību, mēs saprotam, ka ikviens precēts cilvēks, kam ir intīmas attiecības ar kādu citu, kas nav viņa vai viņas dzīvesdraugs, ir pārkāpis likumu un ir vainīgs laulības pārkāpšanā. Tikai tad, ja dzīvesbiedrs mirst, viņš vai viņa var uzsākt attiecības ar citu cilvēku, nepārkāpjot likumu.

Ir cilvēki, kas arī apgalvo, ka šie panti parāda likuma nāvi; tomēr patiesībā tas parāda cilvēka miršanu likumam, pateicoties Kristus miesai (Rom. 7:4). Saskaņā ar Rom. 6:6, tā cilvēka daļa, kas mirst, ir vecais „es”. Ja cilvēks ir saistīts ar veco „es”, likums viņu nosoda. Cilvēks ir iekritis nožēlojamās attiecībās (Rom. 7:9-11, 24). Pēc tam, kad vecais „es” mirst, cilvēks ir brīvs, lai uzsāktu jaunas attiecības ar kādu citu – ar augšāmcēlušos Kristu (Rom. 7:4).

Pāvils saka: tāpēc, ka likums attiecas uz ikvienu dzīvo cilvēku, Dieva likumam ir jāpārvalda arī jaunā savienība. Tomēr fakts, ka ticīgais tagad ir precējies ar Kristu, nozīmē, ka likums vairs nav instruments, kas nosoda. Ticīgais Jēzū ir atbrīvots no likuma soda, jo viņu aplāj Jēzus taisnība.

Pāvils nesaka, ka desmit baušļi, kas definē grēku, tagad ir atcelti. Tas būtu pretrunā lielai daļai Bībeles, ieskaitot viņa paša rakstus. Viņš runā par jaunām attiecībām ar likumu, pateicoties ticībai Jēzum. Likums vēl joprojām ir saistošs. Tikai to, kas tic Jēzum, kas mirst sev un grēkam, likums vairs netur nosodījuma važās, jo viņš "pieder citam" – Jēzum.

Grēka un nāves likums (Rom. 8:1-8)

Pāvils pārliecina kristiešus, ka "tiem, kas Kristū Jēzū, vairs nav pazudināšanas, jo dzīvības Gara likums Kristū Jēzū ir tevi atbrīvojis no grēka un nāves likuma" (Rom. 8:1, 2). Ja mēs lasām šos pantus, izņemot tos no tiešā konteksta, var likties, ka Pāvils atsaucas uz diviem pretējiem likumiem: uz dzīvības likumu un uz grēka un nāves likumu. Tomēr atšķirība nav likumos, bet cilvēkā pirms un pēc Kristus pieņemšanas.

Kā Pāvila pārdomas Rom. 7:7-13 ilustrē likuma lomū? _____

Likuma darbība ir atkarīga no cilvēka, uz ko tas tiek attiecināts. Piemēram, vienu un to pašu nazi var izmantot ķirurgs, lai dziedinātu, vai arī to var izmantot slepkava, lai nogalinātu. Tāpat zaglis, kas pārkāpj likumu, nozogot kādam naudasmaku, ir citādās attiecībās ar likumu nekā naudas maka īpašnieks, ko likums aizsargā. Pats likums reizēm var tikt aprakstīts kā "svēts, taisns un labs" (Rom. 7:12) vai arī kā grēka un nāves likums (Rom. 8:2). Tomēr tāpat, kā Dieva sods nenozīmē, ka Dievs nav mīlestības Dievs, likums nekļūst grēcīgs, darbojoties kā grēka un nāves līdzeklis.

Saskaņā ar Rom. 8:5-8, likums ir „grēka un nāves” instruments tiem, kas „patur prātā miesīgo” (Rom. 8:5). Šeit ir aprakstīts cilvēks, kas vēl joprojām ir precējies ar veco „es” un kam nav acīmredzamu ilgu pārraut attiecības un tikt savienotam ar augšāmcelto Kristu. Grēcīgās savienības rezultātā cilvēks ierauga, ka viņš ir „ienaidā” ar Dievu un Viņa likumu, jo viņi atrodas pretējās pusēs (Rom. 8:7).

Tad Pāvils uzsver, ka „miesas prātam” nav iespējams pakļauties Dieva likumam vai pat patikt Viņam (Rom. 8:7, 8). Šis acīmredzami nav Rom. 7:13-25 atklātais cilvēks, kas cīnās, jo kalpo Dieva likumam „ar prātu” (Rom. 7:25). Pāvils iespējams, domā par tiem, kas savā Jaunumā „nomāc patiesību” (Rom. 1:18). Tiem, kas saceļas pret Dieva pārvaldību, likums kļūst par grēka un nāves instrumentu (Rom. 2:12).

Kāda ir tava attieksme pret likumu, kad tu to pārkāp? _____

Likuma spēks

Saskaņā ar Rom. 4:15, 5:13 un 7:7 kāda ir likuma funkcija? Ko Rom. 7:8-11 stāsta par ietekmi, kāda likumam ir uz cilvēku, kas to pārkāpj? _____

Katram instrumentam ir savs nolūks. Tieši tāpat, kā atslēga tiek izmantota, lai atslēgtu durvis, un nazis tiek izmantots griešanai, tā arī likums tiek izmantots, lai definētu grēku. Ja nebūtu Dieva likuma, nebūtu pilnīgas metodes, kā iepazīt darbības, kas Viņam ir pieņemamas un kas nav. Un lai gan grēks nevar pastāvēt bez likuma, Pāvils skaidri parāda, ka likums nav labprātīgs grēka sabiedrotais: "Vai tad labais man tapa par nāvi? Nē, taču! Tas bija grēks, kas atklājas kā grēks, un caur labo manī tas rada nāvi, lai grēks caur bausli kļūtu pārpārēm grēcīgs." (Rom. 7:13)

Kā iepriekš minētie panti palīdz saprast 1. Kor. 15:54-58? _____

Lasot atsevišķi 1. Kor. 15:54-58, liekas, ka Dieva likums ir atklāts negatīvā gaismā. Tomēr Pāvils norāda, ka likums ir "grēka spēks" tikai tāpēc, ka tas definē grēku. Un, protams, "grēka alga ir nāve" (Rom. 6:23). Ja nebūtu likuma, nebūtu nāves, jo nebūtu iespējams definēt grēku. 1. Kor. 15. nodaļā Pāvila nolūks nav padarīt likumu par kaut ko šausmīgu, bet gan parādīt, kā, pateicoties Jēzus nāvei un augšāmcelšanai, visi, kas tic, var piedzīvot uzvaru pār nāvi, kas ir sods par likuma pārkāpšanu.

Kad pēdējo reizi kāds grēkoja pret tevi? Tas ir, kad kāds cilvēks pārkāpa Dieva likumu tādā veidā, kas tevi ievainoja? Kā šāda pieredze palīdz mums saprast, kāpēc uzskats, kas apliecina, ka Dieva likums pēc krusta notikumiem ir atcelts, ir nepareizs? _____

Nespēcīgais likums

Lai gan vienā ziņā, kā mēs redzējām, likums ir "grēka spēks", citā ziņā likums ir ārkārtīgi nespēcīgs. Kā viens un tas pats var būt gan spēcīgs, gan vājš vienlaikus?

Atkal atšķirība nav likumā, bet cilvēkā. Tam, kas atklāj, ka viņš ir grēcinieks, likums spiež atzīt, ka viņš rīkojas pret Dieva gribu, un sekas ir nāve. Atklājis savu grēcīgumu, grēcinieks var nolemt sekot likuma burtam. Tomēr fakts, ka viņš jau ir grēkojis, padara viņu par nāves kandidātu.

Izlasi Ap. d. 13:38, 39; Rom. 8:3 un Gal. 3:21! Ko tie mums stāsta par likumu un glābšanu? _____

Daži cilvēki tic, ka stingra pieķeršanās likumam dāvās glābšanu, bet tā nav Bībeles mācība. Likums definē grēku (Rom. 7:7); tas nepiedod grēku (Gal. 2:21). Tādējādi Pāvils atzīmē, ka tas pats likums, kas ir "grēka spēks", ir arī vājš (Rom. 8:3). Tas spēj iedvest grēciniekā apziņu par grēku, bet nevar viņu attaisnot. Spogulis var uzrādīt mūsu trūkumus, bet tas nevar tos izlabot. Kā rakstīja E. Vaita: „Likums nevar glābt tos, ko tas nosoda; tas nevar izglābt bojā ejošos.” (The Signs of the Times, November 10, 1890)

Vispusīgi pārdomājot likuma nolūku, ir vieglāk saprast, kāpēc Jēzus kļuva par cilvēces salīdzinošo upuri. Jēzus nāve kādreizējos grēciniekus noliek pareizās attiecībās ar Dievu un Viņa "svēto, taisno un labo" likumu (Rom. 7:12). Vienlaikus Viņa nāve arī parāda, cik neiespējami ir iegūt glābšanu, ievērojot likumu. Galu galā, ja paklausība likumam varētu mūs izglābt, Jēzum nebūtu jāmirst mūsu vietā. Fakts, ka Viņš atklāj mums paklausību likumam, nevar mūs izglābt. Mums ir nepieciešams kaut kas daudz spēcīgāks.

Lai gan mums atkal un atkal ir apsolīts spēks paklausīt Dieva likumam, kāpēc ar šo paklausību nepietiek, lai nodrošinātu glābšanu? Vienā ziņā atbildei nevajadzētu būt pārāk sarežģītai. Paskaties uz sevi un savu likuma ievērošanu. Ja tava glābšana ir atkarīga no tavas paklausības, cik liela būtu tava cerība? _____

Likuma lāsts (Gal. 3:10-14)

Ko šie panti stāsta par cilvēka dabu? Kā mēs redzam šīs patiesības realitāti katru dienu? Ps. 51:5, Jes. 64:6 un Rom. 3:23. _____

Visiem cilvēkiem, izņemot Kristu, ir kopīga pieredze – visi ir inficēti ar Ādama grēku. Līdz ar to neviens cilvēks dabiski nevar sevi saukt par pilnīgi taisnu. Ir daži, kas dzīvoja īpaši tuvu Dievam, bet neviens nav bijis spējīgs dzīvot pilnīgi bez vainas. Patiešām, paturot prātā šo realitāti, Pāvils paziņo: „Bet tie, kas balstās uz bauslības darbiem, atrodas zem lāsta; jo ir rakstīts: nolādēts ikviens, kas nepilda to visu, kas rakstīts šajā bauslības grāmatā.” (Gal. 3:10) Patiesība ir tāda, ka likums pieprasa pilnīgu saskaņu, un kurš gan to ir varējis sasniegt, izņemot Jēzu?

Kā Rom. 6:23 palīdz definēt, ko nozīmē „bauslības lāsts”? Sk. arī 1. Moz. 2:17 un Ec. 18:4. _____

Ikviens dabiski atrodas zem likuma lāsta. Tā kā likumam nav robežas, kas pieļauj kļūdīties, nevienam cilvēkam nav iespējams izlabot pagātnes grēku. Līdz ar to cilvēka liktenis ir nāve. Jēkabs zīmē pat vēl drūmāku ainu, atgādinot mums, ka pārkāpums vienā jautājumā ir tikpat slikts kā pārkāpums visās jomās (Jēk. 2:10). Grēka alga ir nāve, un tai nav dažādu lielumu.

Atzīstot, cik bezpalīdzīgi ir tie, kas atrodas zem lāsta, ir vieglāk novērtēt Dieva mīlestības plašumu: „Bet Dievs savu mīlestību uz mums parāda ar to, ka Kristus par mums nomiris, kad mēs vēl bijām grēcinieki.” (Rom. 5:8) Caur Savu nāvi „Kristus mūs ir izpircis no bauslības lāsta, pats mūsu vietā kļūdams par lāstu” (Gal. 3:13).

Pārdomā Pāvila vārdus: "Tie, kas balstās uz bauslības darbiem, atrodas zem lāsta." Tas ir tāpēc, ka likums nevar mūs izglābt. Nāve ir mūsu lāsts. Kā šīs patiesības atzīšana var palīdzēt mums labāk novērtēt, kas mums ir dots Jēzū? Kā mēs savā dzīvē parādām, ka to patiešām vērtējam? Sk. 1. Jāņa 5:3.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Laikmetu ilgas” nodaļa „Viss piepildīts!” (758.-764. lpp.).

„Bauslība prasa taisnību – taisnu dzīvi un pilnīgu raksturu, bet cilvēkam tā visa trūkst. Viņš nespēj izpildīt Dieva svētās bauslības prasības. Bet Kristus, šajā pasaulē atnācis kā cilvēks, dzīvoja svētu dzīvi un izveidoja pilnīgu raksturu; kā dāvanu Viņš to piedāvā ikvienam, kas vēlas. Viņa dzīve nostājas cilvēka dzīves vietā. Tādā veidā, pateicoties Dieva lēnprātībai, notiek pagātnes grēku piedošana. Vēl vairāk – Kristus apveltī cilvēkus ar Dieva īpašībām; Viņš veido cilvēku raksturu pēc dievišķā rakstura līdzības – uzceļot nevainojamu garīgā spēka un skaistuma celtni. Tā Kristum ticošajā cilvēkā tiek piepildīta tā pati bauslības taisnība. To spēj vienīgi Dievs, „pats taisns būdams, un, taisnodams to, kas tic Jēzum.” (Rom. 3:26)” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 762. lpp.)

Jēzus nāve spēcīgā veidā parāda Dieva likuma nemainīgumu. Kad mūsu pirmie vecāki grēkoja, Dievs varēja atcelt Savus likumus un atņemt sodu par pārkāpumu. Tomēr tas zemes iedzīvotājiem nozīmētu nožēlojamu eksistenci sabiedrībā, kurā nav likumu. Tā vietā Dievs izvēlējās sūtīt Savu Dēlu kā mūsu Vietnieku, saņemot taisnīgu sodu par grēku, kā to prasīja likums visu cilvēku labā. Pateicoties Jēzus nāvei, visa cilvēce ir jaunās attiecībās ar Dievu. Tas nozīmē, ka ikviens no mums, ticot Jēzum, var saņemt grēku piedošanu un būt pilnīgs Dieva priekšā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daudzas reliģijas māca, ka dzīves beigās Dievs liek svaru kausos cilvēka labos darbus un sliktos darbus, pirms Viņš pasaka, vai šis cilvēks saņems vai nesaņems atalgojumu dzīvē pēc nāves. Kas nepareizs ir šajā domāšanā?

2. Jēzus, kas bija vienlīdzīgs ar Dievu, nomira par mūsu grēkiem. Ja mēs domājam, ka paklausība likumam var kaut ko pievienot, lai glābtu, ko tas liecinātu par Kristus upura efektivitāti?

3. Kādi vēl ir iemesli, kāpēc doma, kas apgalvo, ka Dieva likums pēc krustā sišanas ir atcelts, ir nepareiza? Kad cilvēki to saka, ko viņi patiesībā domā, kas tika atcelts? Tas ir, par kuru bausli viņi domā, ka tas ir atcelts?

7. TĒMA 10. – 16. MAIJS

KRISTUS – BAUSLĪBAS GALS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 5:12-21, 6:15-23, 7:13-25, 9:30-10:4, Gal. 3:19-24.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo bauslības gals ir Kristus, lai taisnību iegūtu ikviens, kas tic.” (Rom. 10:4)

Rādā labi zināmā žurnālā pa visu lappusi bija reklāma ar virsrakstu, kurā bija teikts: “Iegūstiet nemirstību! (Mēs nekrāpjamies.)” Vienā ziņā viņi mājās, jo reklāmā tālāk bija teikts: „Lai uzzinātu, kā atstāt mantojumu labdarībai, kas tavā vārdā dāvinās dāvanas mūžīgi, sazinies ar mums – un tu saņemsi bezmaksas bukletu.”

Rakstnieki, zinātnieki, filozofi un teologi tūkstošiem gadu ir cīnījušies ar nāves jautājumu un kāda tai ir nozīme mūsu dzīvē. Tādējādi reklāma bija gudrs, bet beigās nesekmīgs veids, kā palīdzēt cilvēkiem atrisināt mirstības jautājumu.

Turpretī Jaunajā Derībā mums ir parādīts vienīgais veids, kā iegūt nemirstību, un tas ir caur ticību Jēzum, neatkarīgi no likuma – lai gan mums tas ir jāievēro. Patiešām, paklausība likumam nav konfliktā ar žēlastību. Tieši pretēji, tas ir tas, ko no mums sagaida, ja esam saņēmuši žēlastību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. maijā!

Kur grēks ir pārpilnībā

Lai gan likums norāda uz mūsu grēkiem, tas nav spējīgs mūs no tiem izglābt. Tomēr šī bezpalīdzība parāda, ka mums ir vajadzīgs Jēzus – vienīgais risinājums grēkam.

Izlasi Rom. 5:12-21! Kā šajos pantos ir atklāta vēsts par Dieva žēlastību?

Ievēro šajā pantā pastāvīgo saistību starp grēku un nāvi. Atkal un atkal tie parādās ciešā saistībā viens ar otru. Un tas ir tāpēc, ka grēks, Dieva likuma pārkāpšana, vada nāvē.

Tagad izlasi Rom. 5:20! Kad „ienāca” likums, grēks bija pārpilnībā tādā ziņā, ka likums skaidri definē, kas ir grēks. Tomēr tā vietā, lai ienestu grēka dabiskās sekas, kas ir nāve, Pāvils saka: „Kur vairojas grēks, tur pārpārēm vairojusies arī žēlastība.” Citiem vārdiem sakot, nav svarīgi, cik sliktis ir grēks, Dieva žēlastība ir pietiekama, lai to aplātu to labā, kas ticībā pieprasa sev Viņa apsoliņumus.

1. Jāņa 3:4 tulkojuma ietekmē karaļa Džeimsa versijā („grēks ir likuma pārkāpums”), daudzi ar grēku saprot tikai desmit baušļu pārkāpšanu. Tomēr burtiskāks tulkojums ir: „Grēks ir bezlikumība (anomia).” (NKJV) Viss, kas ir pretējs Dieva principiem, ir grēks. Tādējādi, lai gan desmit baušļi vēl formāli nebija atklāti, kad Ādams ēda aizliegto augli, viņš pārkāpa Dieva pavēli (1. Moz. 2:17) un rezultātā bija vainīgs grēkā. Patiešām, Ādama grēka dēļ nāves lāsts ir ietekmējis visas cilvēces paaudzes (Rom. 5:12, 17, 21).

Pretēji Ādama neuzticībai, Jēzus uzticība Dieva likumam deva cerību uz mūžīgo dzīvību. Lai gan kārdināts, Jēzus nekad nepakļāvās grēkam (Ebr. 4:15). Vēstulē romiešiem Pāvils cildina Jēzus taisno paklausību, kuras rezultāts ir mūžīgā dzīvība (Rom. 5:18-21) tiem, kas to pieņem. Kā otrais Ādams Jēzus pilnībā ievēroja likumu un salauza nāves lāstu. Viņa taisnība tagad var kļūt par ticīgā daļu. Cilvēks, kas ir notiesāts uz nāvi, jo ir iemantojis pirmā Ādama grēku, tagad var izmantot dzīvības dāvanu, pieņemot Jēzus, otrā Ādama taisnību.

Likums un žēlastība (Rom. 6:15-23)

Viena no patiesībām, ko kristiešiem ir grūti aptvert, ir likuma nozīme to dzīvē, kas ir glābti žēlastībā. Ja ticīgais iegūst taisnību, pieņemot Jēzus dzīves un nāves pietiekamību, kāpēc vēl joprojām ir nepieciešams ievērot likumu? Šis jautājums nodrošina vēl vienu iespēju atkārtot galveno domu: likums nekad nebija paredzēts, lai nodrošinātu glābšanu. Tā loma (pēc krišanas) bija definēt grēku. Tomēr krusts nenoliedz, ka cilvēkam ir jāturpina ievērot Dieva likumu, tieši tāpat kā tas, kam ir piedota ātruma pārkāpšana, nevar turpināt to pārkāpt.

Saskaņā ar Rom. 6:12, 15-23 kāda ietekme ir dzīvošanai žēlastībā? Sk. īpaši Rom. 6:12, 15, 17.

Žēlastība un likums nav pretēji. Tie viens otru nenoliedz. Tie ir spēcīgi saistīti. Likums, kas nevar mūs izglābt, parāda, kāpēc mums ir vajadzīga žēlastība. Žēlastība nav pretēja likumam, bet nāvei. Mūsu problēma nav likums pats par sevi, bet mūžīgā nāve, ko rada likuma pārkāpšana.

Pāvils brīdina kristiešus būt uzmanīgiem un nelietot apsolīto žēlastības dāvanu kā attaisnojumu grēkam (Rom. 6:12, 15). Tā kā grēku definē likums, kad Pāvils saka, lai kristieši negrēko, Viņš pamatā tiem pasaka: ievērojiet likumu, paklausiet baušļiem!

„Pāvils vienmēr paaugstināja dievišķos likumus. Viņš rādīja, ka bauslībai nav spēka izglābt cilvēku no soda par nepaklausību. Pārkāpējiem vispirms jāatgriežas no grēkiem un jāpazemojas Dieva priekšā, kura taisnās dusmas tie izraisījuši, nepildot Viņa likumus; un tāpat tiem nepieciešama dzīva ticība Kristus asinīm kā vienīgajam grēku piedošanas līdzeklim.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 393. lpp.)

Kāpēc ir tik viegli iekrist kļūdainajā loģikā, kas saka, ka mums vairs nav jāpaklausa likumam, jo tas mūs neglābj?

Es, nožēlojamais cilvēks!

Izlasi Rom. 7:13-25! Kā lai mēs saprotam šos pantus? Vai Pāvils runā par neatgrieztu cilvēku, vai arī tā ir atgriezta cilvēka pieredze? Kā tu pamatosi savu atbildi? _____

Ja tu neesi drošs, uz ko šie panti attiecas, tu neesi viens. Teologi arī gadsimtiem ilgi ir cīnījušies ar šo jautājumu. Cilvēks, kas šeit aprakstīts, ir tāds, kas priecājas par Dieva likumu (tas nebūt neizklausās pēc neticīgā), tomēr šķiet, ka viņš vergo grēkam (kristiešiem ir apsolīts spēks pār grēku). SDA komentāros, aplūkojot argumentus no abām pusēm, teikts: „Pāvila galvenais nolūks šajos pantos, šķiet, ir parādīt attiecību, kas eksistē starp likumu, evaņģēliju un cilvēku, kas ir pamodināts nopietnām cīņām pret grēku, gatavojoties glābšanai. Pāvila vēsts ir, ka, lai gan likums var kalpot, lai paātrinātu un pastiprinātu cīņu, vienīgi Jēzus Kristus evaņģēlijs var nest uzvaru un atvieglojumu.” (The SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 554.)

Nav svarīgi, kā mēs raugāties uz šiem pantiem, mums vienmēr ir jāatceras, ka cilvēks, kas cīnās ar grēku, tik un tā ir spējīgs izdarīt pareizo izvēli. Ja tas tā nebūtu, visi Pāvila (kā arī citi) apsolījumi dot spēku pār grēku būtu nenozīmīgi. Kā parāda Mat. 5. nodaļa, grēks bieži sākas, pirms ir izdarīta darbība. Tas nozīmē, ka cilvēks pārkāpj likumu, vienkārši domājot kaut ko grēcīgu. Normālos apstākļos šī realitāte varētu būt neapmierinātības avots. Tomēr Rom. 7. nodaļas kontekstā cilvēks nav bezpalīdzīgs. Personai, kas dzīvo Garā, vienmēr pastāvošais likums kalpo kā pastāvīgs atgādinājums, ka atbrīvošana nāk, pateicoties Jēzum (Rom. 7:24-8:2).

Izlasi vēlreiz šodienas pantu! Kā tas saskan ar tavu pieredzi ar Kungu? Neskatoties uz savām cīņām, kā tu vari piedzīvot cerību, ko Pāvils šeit izsaka?

Likuma mērķis (Rom. 9:30-10:4)

Šīs nedēļas tēmas virsraksts ir no Rom. 10:4 – “Kristus ir bauslības gals”. Daudzi, kas ir noskaņoti negatīvi domāt par likumu, automātiski šo pantu skaidro šādi: “Kristus padarīja likumu novecojušu.” Tomēr šāda izpratne ir pretēja daudzām atsauksmēm Vēstulē romiešiem un citās Jaunās Derības daļās, kurās runāts par likuma nepārtraukto spēkā esamību.

Izlasi Rom. 9:30-10:4! Kā Pāvils šeit paskaidro, ka glābšanu dod ticība, nevis likums?

Tāpat kā visā atlikušajā Vēstulē romiešiem, Pāvila nolūks šajos pantos ir parādīt patieso taisnības avotu. Likums ir taisnības indikators, bet tas nespēj padarīt cilvēkus taisnus. Tādējādi Pāvils aino paradoksu: tautas (pagāni), kas pat necīnījās pēc taisnības, bija to ieguvuši, bet Israēls, kas centās ievērot taisno likumu, to neieguva. Pāvils neizslēdz jūdus no taisnības. Viņš arī nesaka, ka visi nejūdi ir taisni. Viņš vienkārši pasaka, ka likums nenodrošina grēciniekam taisnību, vienalga, vai viņš ir jūds vai pagāns.

Daudzi jūdi bija nopietni savās ilgās pēc taisnības, bet viņu meklējumi bija veltīgi (Rom. 10:2). Viņi bija dedzīgi kalpot Dievam, bet gribēja to darīt paši pēc savas izpratnes. Viņi bija paņēmuši vienu daļu no Dieva atklāsmes (likumu) un sajaukuši to ar savas glābšanas Avotu. Lai arī cik labs būtu likums, tas nav pietiekami labs, lai kādu glābtu. Patiesībā tas nevis padara cilvēku taisnu, bet izgaismo viņa grēcīgumu. Tas palielina vajadzību pēc taisnības. Tāpēc Pāvils apraksta Kristu kā bauslības galu. Viņš nav „gals” tādā ziņā, ka likums tiek pārtraukts, bet gan tādā ziņā, ka ir likuma mērķis – Viņš ir tas, uz ko norāda likums. Likums vada cilvēku pie Kristus, kad nožēlojošais grēcinieks pie Viņa meklē glābšanu. Likums atgādina visiem kristiešiem, ka Kristus ir mūsu taisnība (Rom. 10:4).

Cilvēki, kas nopietni raugās uz likumu, vienmēr atrodas briesmās iekrist burta kalpībā, cenšoties iecelt „paši savu taisnību”. Kā mēs varam būt uzmanīgi un neiekrist šajās viltīgajās lamatās, cenšoties paklausīt Dieva likumam?

Disciplinētājs (Gal. 3:19-24)

Tāpat kā Vēstulē romiešiem Pāvils arī galatiešiem atklāj, ka likuma mērķis ir definēt grēku, nevis padarīt cilvēkus taisnus (Gal. 3:19, 21).

Izlasi Gal. 3:23, 24! Kādus salīdzinājumus Pāvils izmanto, lai aprakstītu likuma nolūku? Kā tu domā, ko šie salīdzinājumi nozīmē? _____

Atkarībā no tulkojuma likums 24. pantā tiek nosaukts par „skolotāju”, „uzraugu”, „aizbildni” un „pieskatītāju”. Grieķu termins attiecas uz vergu, kas strādā pie bagātnieka par viņa dēla disciplinētāju. Viņa atbildība bija nodrošināt, lai dēls iemācītos pašdisciplīnu. Lai gan viņš bija vergs, aizbildnim bija dota vara darīt to, kas bija nepieciešams, lai dēls rīkotos pareizi, arī fiziski sodīt. Kad dēls kļuva pieaudzis, disciplinētājam vairs nebija varas pār viņu.

Ņemot vērā paskaidrojumu par disciplinētāja lomu, kā tu domā, kāds ir likuma nolūks tam, kas saņēmis glābšanu Kristū? _____

Lai gan disciplinētājam vairs nebija varas pār pieaugušo dēlu, no dēla sagaidīja, lai gūtās mācības padarītu viņu spējīgu pieņemt nobriedušus lēmumus. Līdzīgi, lai gan kristieši neatrodas zem nosodošās likuma varas, kā cilvēkiem, kas ir sasnieguši briedumu, viņiem vajadzētu rīkoties saskaņā ar likuma principiem.

Papildus disciplinētāja lomai likums darbojas arī kā uzraugs, kas pasargā ticīgo, kamēr nāk „ticība” (Gal. 3:23). Šeit mēs atkal redzam, ka Kristus ir likuma „gals”, mērķis. Pāvils uz to skaidri norāda, sakot, ka likums ir aizvedis mūs pie Kristus, lai mēs varam būt attaisnoti ticībā” (24. p., KJV).

Izlasi rūpīgi Gal. 3:21! Ko šis pants pasaka tādū, kam uz visiem laikiem vajadzētu pārtraukt domu, ka kāds var tikt glābts, paklausot likumam? Kāpēc šī ir tik laba vēsts? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Bauslība mums atklāj grēku un liek izjust vajadzību pēc Kristus, liek bēgt pie Viņa pēc piedošanas un miera, kas iegūstams, nožēlojot savus grēkus Dieva priekšā un ticot mūsu Kungam Jēzum Kristum. [..]

Desmit baušļu likumus nevajadzētu aplūkot tik daudz no aizliedzošās puses, bet gan no žēlastības puses. Šie aizliegumi ir droša garantija laimei, kas iegūstama paklausībā. Pieņemot tos Kristū, tie rada mūsos šķīstu raksturu, kas mūs iepriecinās visos mūžīgajos laikmetos. Paklausīgajiem tas ir kā aizsargājošs mūris. Mēs tur ieraugām Dieva laipnību, kas, atklājot cilvēkiem nemainīgos taisnības principus, cenšas tos pasargāt no ļaunuma, kas seko pārkāpumiem.” (E. Vaita „Izmeklētas vēstis”, 234., 235. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet brīnišķīgo cerību, kas ir atrodama Gal. 3:21! Kā šeit ir tik skaidri atklāts žēlastības evaņģēlijs? Kāpēc šim pantam vajadzētu būt absolūtai preteindei pret burta kalpību?

2. Tie, kas sevi sauc par Dieva bērniem, nevar izvēlēties dzīvot vai nedzīvot dievbijīgi. Daudzi cilvēki, labi domādami, uzsver mūsu vajadzību iegūt „pilnību”, ja vēlamies ieiet valstībā. Diemžēl tie, kas pieņem šo doktrīnu, ne tikai veicina pašpietiekamību kā glābšanas atslēgu, bet viņi ignorē cilvēka grēcīgās dabas realitāti. Cilvēkiem ir jādzīvo ar savām mantotajām tiesmēm uz grēku un viņus pastāvīgi bombardē kārdināšanas. Vēl satraucošāka ir mazdūšība, ko piedzīvo tie, kas pastāvīgi skatās uz sevi un uz saviem darbiem kā uz savas glābšanas barometru. Ja salīdzinām sevi ar Dieva svētumu un Viņa likumu, kurš mūsu starpā ir tāds, kas var apmierināt likuma prasības? Kā mēs varam būt piesardzīgi, lai, cenšoties dzīvot dievbijīgu, uzticīgu dzīvi, neiekristu teoloģijā, kas cerību uz glābšanu rod kaut kur citur, nevis Kristus taisnībā, kas mūs aplāj?

3. Kāds ir likuma mērķis?

DIEVA LIKUMS UN KRISTUS LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 19:16-22; Jāņa 13:34, 35; Gal. 6:1-5; Ap. d. 17:31; Jāņa 5:30.

ATMIŅAS PANTS:

„Ja jūs turēsiet manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, tāpat kā es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku viņa mīlestībā.” (Jāņa 15:10)

Lielākajā daļā valstu ir likumu hierarhija. Augšgalā ir likumi, ko izdod nacionālā valdība un kas attiecas uz visiem valstī dzīvojošajiem. Tad ir likumi pašvaldību līmenī, kas attiecas uz noteiktas teritorijas iedzīvotājiem. Visbeidzot, vietējie likumi pārvalda mazākus reģionus. Lai gan katrai struktūrvienībai ir atļauts izdot likumus, kas ir saistoši tās vēlētajiem, neviens nevar izdot likumu, kas būtu pretējs nacionālajam likumam. Un, lai gan apstākļi var noteikt, ka konkrēts likums ir attiecināms atšķirīgi, tā piemērošana nevar novirzīties no likuma būtības.

Kā Universa augstākais pārvaldnieks Dievs Radītājs ir izveidojis likumus visiem Saviem radījumiem. Kad Jēzus labprātīgi pieņēma cilvēka miesu, Viņš kļuva paklausīgs Savam Tēvam (Fil. 2:5-11) un Viņa likumiem. Tādējādi viss, ko Jēzus mācīja, Viņa izpratne par likumu, pat „jaunais” bauslis, ko Viņš deva, vienmēr bija pilnīgā saskaņā ar Dieva likumu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. maijā!

Likums un pravieši

Daži uzskata, ka desmit baušļi, kas tika doti ar Mozus starpniecību uz Sinaja kalna, attiecās tikai uz israēliešiem pirms krusta notikumiem un nav saistoši Jaunās Derības žēlastības laikmetā. Citi māca, ka kristieši ir atbrīvoti no vecā likuma, bet tikai tiem, kam ir jūdu mantojums, nevis kristiešu, šis likums vēl joprojām ir jāievēro. Kā mēs redzējam, lai gan Bībele māca, ka likuma darbi nevienu nevar izglābt, nevienā pantā cilvēkam nav dota atļauja pārkāpt Dieva likumu. Ja tas būtu pateikts, tad tā būtu atļauja grēkot, un Bībele kļūtu uzkrītoši pretrunīga izšķirošā jautājumā.

Šajā kontekstā atcerēsimies, ka Dievs Israēlam deva Savas derības noteikumus uz akmens plāksnēm, kas saturēja baušļus. Tomēr Bībele satur vēl daudzus citus likumus kas runā par atsevišķām dekalogā neesošām detaļām. Cenšoties iegūt vispusīgu izpratni par Dieva gribu, rabīni saskaitīja 613 likumus rakstos, ko viņi iekļāva desmit baušļos. Šķiet, Jēzus iet tālāk par rabīniem, paziņojot, ka Viņš nav nācis „atmest bauslību vai praviešus” (Mat. 5:17). Lai gan kopsavilkums ir izteikts desmit baušļos, Dieva likums satur visas dievišķās pavēles, kas izteiktas tiešā veidā vai ar Viņa praviešu starpniecību.

Salīdzini Mat. 19:16-22 un 22:34-40! Ko šie panti mums stāsta par Jēzu un desmit baušļiem? _____

Lai gan ir simtiem likumu, ko Dievs ir atklājis Savā Vārdā, desmit baušļi nodrošina stabilus principus, ko var attiecināt uz visiem citiem likumiem. Tāpēc Jēzus minēja desmit baušļus, runājot ar bagāto jaunekli. Ir vēl viens, pat vēl spēcīgāks Dieva likuma kopsavilkums, kas atrodams 5. Moz. 6:5 un 3. Moz. 19:18, tas ir – mīli Dievu un mīli savu tuvāko. Jēzus paziņo: „Šie divi baušļi ir pamatā visai bauslībai un praviešu mācībai.” (Mat. 22:40) Visbeidzot, Jēzus un Viņa Tēvs ir vienoti mērķī, mudinot Dieva radītos cilvēkus mīlēt tā, kā viņi ir mīlēti, un šai mīlestībai ir jāizpaužas paklausībā likumam.

Kas tavā dzīvē parāda tavu mīlestību uz Dievu un uz tuvāko? _____

Mīlestības „noteikumi” (Jāņa 15:10)

Rakstos atrodami daudzi piemēri Jēzus uzticībai Dieva likumam. Piemēram, lai gan Viņa vārdi Lūk. 2:49 parāda, ka jau agri Viņš saprata, kas Viņš ir, kad Viņa laicīgā māte izteica sāpi, ko viņa izjuta par to, ka Viņš noklīst no ģimenes, Viņš pazemīgi devās līdzī Saviem vecākiem uz mājām un „bija paklausīgs viņiem” (Lūk. 2:51). Kādā citā reizē Jēzus atteicās zemoties sātānam, kad tika kārdināts tuksnesī, jo pielūgsmē pienācās tikai Dievam vien (Lūk. 4:8). Un, lūk, dažas ilustrācijas, kā Viņš ievēroja sabatu (piem., Lūk. 4:16). Pāvils rakstīja, ka Jēzus visā dzīvē pamatojās uz paklausību Dieva gribai (Fil. 2:5-11), un Vēstulē ebrejiem ir teikts, ka, lai gan kārdināts, Viņš nekad negrēkoja (Ebr. 4:15). Tādējādi, tuvojoties Savām pēdējām stundām, Viņš varēja teikt: „Ja jūs turēsiet manus baušļus, jūs paliksiet manā mīlestībā, tāpat kā es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā.” (Jāņa 15:10)

Izlasī Jāņa 13:34, 35! Ko Jēzus domāja, sakot, ka tas ir „jauns” bauslis? __

Jēzus saprata, ka pastāv saistība starp likuma ievērošanu un mīlestību. Lai gan mēs neesam pieraduši runāt par mīlestības „noteikumiem”, varētu teikt, ka desmit baušļi ir šādi noteikumi. Tie parāda mums, kā Dievs grib, lai mēs izsakām savu mīlestību pret Viņu un citiem.

Dievs ir mīlestība (1. Jāņa 4:16), un, atklājot baušļus Saviem mācekļiem, (Jāņa 13:34, 35), Jēzus vienkārši pastiprina mīlestības likumu, kura sākums ir Viņa Tēvs (Jāņa 3:16). Lai gan tagad mums ir jāmīl tā, kā Jēzus mūs ir mīlējis, nevis vienkārši jāmīl citam citu kā sevi pašu.

„Kad šie vārdi tika izteikti, mācekļi vēl nespēja tos saprast, bet pēc tam, kad viņi bija redzējuši Kristus ciešanas, pēc Viņa krustā sišanas, augšāmcelšanās un došanās uz Debesīm un pēc Vasarsvētkos saņemtā Svētā Gara viņiem radās skaidrāka izpratne par Dieva mīlestību un par tās mīlestības dabu, kādai jāvalda viņu vidū.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 547. lpp.)

Paturot prātā šodienas tēmu, izlasī 1. Jāņa 3:16! Vai mums dzīvē var būt šāda veida mīlestība? Kā mēs varam tā nomirt sev, lai varētu izteiktu tādu mīlestību? _____

Visas lietas visiem cilvēkiem

Izpēti atsauksmes uz likumu 1. Kor. 9:19-23! Ko Pāvils šeit pasaka? Kāpēc tāds spēcīgs uzsvars uz likumu? _____

Dievs ilgojas, lai visi cilvēki pieņemtu Viņa mūžīgās dzīvības dāvanu un kļūtu par Viņa mūžīgās valstības pilsoņiem. 1. Kor. 9. nodaļā Pāvils atklāj metodi, kā piesaistīt cilvēkus Dieva valstībai. Viņš saprot, ka pastāv kultūras barjeras, kas kavē ļaudis izdarīt izvēli par labu evaņģēlijam. Pāvils ir labprātīgs pielāgoties tai kultūras grupai, kurai viņš liecina, vienīgā nolūka dēļ – lai redzētu viņus izglābtus.

Beigās visi, kas kļūs par daļu no Dieva valstības, pakļausies Viņa likumam. Līdz ar to arī tiem, kas kalpo Dievam, ir jābūt saskaņā ar Dieva gribu. Pāvils nevilcinās apgalvot, ka, lai gan viņš izmanto jaunas metodes, lai aizsniegtu cilvēkus, viņš ir vienmēr piesardzīgs, lai paliktu paklausīgs Dieva likumam. Viņa ilgas redzēt cilvēkus izglābtus nepieļauj Dieva likuma nozīmes samazināšanu, viņš aicina visus to ievērot. Pāvils pieņem kultūras likumus, bet tikai tad, ja tie nav pretrunā ar augstāko likumu. Princips, kas ir viņa metodes pamatā, ir „Kristus likums” (1. Kor. 9:21).

Pāvila vārdus „Kristus likums” mēs varam saprast arī kā metodi, ko Kristus izmantoja. Tā bija metode, kas balstīta uz mīlestību pret visiem cilvēkiem, nevis tikai uz dažiem izredzētajiem. Pāvilam nav nodoma panākt, lai Kristus likums tiktu uzskatīts par alternatīvu Dieva likumam. Abi darbojas kopā harmoniski, jo Kristus mīlestības likums tiek izmantots, lai tos, kas ir glābti žēlastībā, iepazīstinātu ar Dieva mīlestības likumu. Patiesībā visa sadaļa, kurā Pāvils tik atklāti paskaidro visu, ko Viņš ir labprātīgs darīt, lai aizsniegtu pazudušos, ir pilnīgs paraugs pašuzpurīgai mīlestībai, kas ir atklāta „Kristus likumā”.

Cik daudz no sevis tu esi labprātīgs atstāt, lai mantotu citus Kristus? Cik daudz no sevis tu jau esi atstājis, lai aizsniegtu citus? Cik daudz tu ievēro „Kristus likumu”? _____

Piepildot Kristus likumu (Gal. 6:2)

Vienalga, vai atklāts rakstītos dokumentos vai dabā, Dieva likums atklāj Viņa gribu ikvienam cilvēkam, kas to spēj saprast (Rom. 1:20, 2:12-16). Līdz ar to neviens nevar teikt, ka nezina Dieva pamatprasības. „Jo visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības” (Rom. 3:23), un tāpēc visi ir nolemti iznīcībai (Rom. 6:23, Ec. 18:4). Tomēr viss vēl nav zaudēts: lāstu ir atcēlusi mūžīgās dzīvības dāvana, kas ir kļuvusi pieejama, pateicoties Jēzus Kristus dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai (Ef. 2:8).

Saskaņā ar Pāvilu žēlastībai ir jāpadara ticīgo spējīgu dzīvot paklausīgu dzīvi (Rom. 6:15, Ef. 2:10, Tit. 2:11-14), lai gan, kā mēs visi ļoti labi zinām, mēs ne vienmēr dzīvojam tik paklausīgi un uzticīgi, kā vajadzētu.

Saskaņā ar Gal. 6:1-5 kāds ir vienīgais veids, kā parādīt „Kristus likumu”?

Ir svarīgi atcerēties, ka ikviens ir pakļauts kārdināšanām un var izdarīt grēku vājuma brīdī. Atzīstot to, ir bezjūtīgi nekavējoties nosodīt kristietī, kas ir kritis. Pat Jēzus, kas nekad negrēkoja, bija labprātīgs palīdzēt tiem, ko bija uzvarējis grēks. Kā par Jēzu rakstīja E. Vaita, „Viņš nenopēla cilvēka vājumu”. („Laikmetu ilgas”, 353. lpp.) Pāvils pamācīja kristiešus, lai nodrošina palīdzību ar mērķi atjaunot (Gal. 6:1). Citiem vārdiem, cilvēku, kas ir grēkojis, vajadzētu iedrošināt vēlreiz pakļauties Dieva likuma priekšrakstiem.

Kristus likumu motivē žēlastība. Ja nebūtu Viņa upura nāves, nebūtu iemesla ievērot Dieva likumu. Tomēr tāpēc, ka Kristus ir padarījis iespējamu mūžīgo dzīvi, uzticīgajiem ir stimulēts pēc vājuma brīžiem atkal atsākt ievērot Dieva likumu. Ticības biedriem vajadzētu izmantot Kristus likumu kā palīglīdzekli, lai vestu nožēlojošo grēcinieku atpakaļ pie Dieva mīlestības likuma.

Atceries laiku, kad tu biji kritis un tev tika parādīta žēlastība, lai gan tu to nebiji pelnījis (galu galā, ja tu to būtu pelnījis, tā nebūtu žēlastība). Ko tu vari darīt, lai nākamajā reizē, kad kādam ir jālūdz žēlastība no tevis, atcerētos par žēlastību, ko esi saņēmis?

Likums un tiesa (Jāņa 5:30)

Lai gan Dieva likums ir žēlastības likums, Dievs beigās izmantos to kā tiesas standartu. Dievs turpina nodrošināt grēciniekiem iespējas nožēlot un apņemties būt uzticīgiem Viņam, bet nāk stunda, kad atskanēs sauciens: „Lai nelietīgais vēl dara nelietības, lai nešķīstais vēl dara nešķīstības, bet taisnais lai pastāv taisnībā un svētais lai pieaug svētumā.” (Atkl. 22:11) Šis paziņojums ir ievads pēdējai tiesai.

Atkl. 14:7 pirmais eņģelis pasludina Dieva tiesu, lai gan daudzi citi panti runā par Kristus tiesu (piem., Ap. d. 17:31, 2. Tim. 4:1, 2. Kor. 5:10). Kā Jāņa 5:30 palīdz jums saprast Jēzus lomu tiesā? _____

Lai gan Kristus bija nolīcis malā Savu dievišķo dabu, kad Viņš kļuva cilvēks (Fil. 2:5-11), Viņam vēl joprojām bija īpašas attiecības ar Tēvu. Kad reliģiskie vadītāji apsūdzēja Viņu zaimošanā, Viņš informēja Savus apsūdzētājus, ka Dievs ir devis Viņam varu izpildīt īpašus dievišķus uzdevumus (Jāņa 5:19-30), no kuriem viens ir tiesa. Fakts, ka Kristus ir uzticēta atbildība iznest tiesu, parāda Dieva žēlastību. Tā kā Kristus ir kļuvis viens ar cilvēci, Viņa stāvoklis ļauj tiesāt objektīvi. Ņemot vērā to, ka Viņam ir pazīstama cilvēku pieredze, Kristus nevienu nesoda netaisnīgi. Patiesībā Kristus saka, ka sods nenāk no Viņa, bet nenozēlojošais grēcinieks notiesā sevi pats, atsakoties ņemt vērā Dieva vārdu (Jāņa 12:48).

Daudzi zina Dieva likuma saturu, bet nezina, kā to ievērot. Likums nav saraksts, ko mēs varam izmantot, lai pārbaudītu, cik tuvu esam valstībai. Tas ir instruments, kas izsaka dažādus mīlestības principus. Piepildīt likumu nenozīmē paklausīt tam, lai patiktu Dievam. Dieva likums liek katram kristietim dalīties Dieva mīlestībā ar tiem, kam tā nepieciešama. Kā tiesas standarts likums kalpo, lai izmērītu mīlestības līmeni, ko cilvēks ir parādījis Dievam un cilvēcei. Kad Kristus vadīs pēdējo tiesu, Viņš izmantos Dieva nemainīgās mīlestības likumu kā standartu, pēc kura tiesāt (Jēk. 2:12).

PIEKTDIENA, 23. MAIJS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Liecības draudzei", 7. sēj., nodaļu „Draudzes disciplīna” (260.-264. lpp.) un „Cieniet cits citu” (265.-266. lpp.)

“Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsiet Kristus likumu.” Šeit atkal skaidri ir atklāts mūsu pienākums. Kā Kristus sekotāji var tik vieglprātīgi raudzīties uz šiem iedvesmotajiem priekšrakstiem?

Mēs ļoti maz pazīstam paši savas sirdis, un mums ir vāja izpratne par mūsu pašu vajadzību pēc Dieva žēlastības. Tāpēc mēs tik maz lolojam šo saldo līdzjūtību, ko Jēzus pret mums parāda un ko mums vajadzētu parādīt citam pret citu. Mums vajadzētu atcerēties, ka mūsu brāji ir vāji, kļūdaini mirstīgie, līdzīgi mums pašiem. Pieņemsim, ka brālis, nebūdam pietiekami modrs, ir ļāvies kārdinājumam un, pretēji savai parastajai uzvedībai, ir pieļāvis dažas kļūdas. Kā pret viņu vajadzētu izturēties? No Bībeles vēstures mēs mācāmies, ka cilvēki, ko Dievs izmantoja, lai darītu lielu darbu, pieļāva nopietnus grēkus. Kungs neatstāja viņus nenorātus, bet arī neatmeta Savus kalpus, kad viņi nožēloja, Viņš žēlsirdīgi tiem piedeva, atklāja viņiem savu klātbūtni un darbojās caur viņiem. Lai vājie, necienīgie mirstīgie pārdomā, cik liela ir viņu pašu vajadzība pēc līdzjūtības un pacietības no Dieva un brāļu puses. Lai viņi sargās tiesāt un nosodīt citus.” Ellen G. White, *The Signs of the Times*, January 25, 1883.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet citātu no „*The Signs of the Times*”. Kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs dāvājam žēlastību tiem, kas krīt grēkā?

2. Atcerieties kādu labi zināmu Bībeles varoni, kas krita grēkā, bet kuram Dievs tomēr piedeva un turpināja to izmantot. Kāda svarīga mācība ir ietverta šajos piemēros?

3. Kā mēs varam nodrošināt disciplīnu draudzē, vienlaikus parādot žēlastību un līdzjūtību pret tiem mūsu vidū, kas krīt grēkā? Kāpēc mums nevajadzētu šos abus jautājumus – disciplīnu un žēlastību – uzskatīt par pretējiem?

KRISTUS, LIKUMS UN EVANĢĒLIJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 7:7-12; 5. Moz. 30:15-20; Mat. 7:24-27; Ap. d. 10:34, 35; Jāņa 15:10; Ef. 2:1.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi caur Jēzu Kristu.” (Jāņa 1:17)

Gadsimtu pirms Kristus Romas dzejnieks Lukrēcijs sarakstīja slaveno poēmu “Par lietu dabu”, kas bija pazudusi līdz pat viduslaikiem. Lai gan viņu bieži apsūdz kā ateistu, Lukrēcijs savā poēmā nenoliedz dievu esamību. Viņš vienkārši pierāda, ka, būdami dievi, viņi neparāda nekādu interesi par jebko cilvēcisku.

Turpretī Bībele apliecina, ka ir tikai viens Dievs un ka Viņš ir ļoti ieinteresēts tajā, kas šeit notiek. Un šī dedzīgā interese par cilvēci atrodama Viņa likumā (kam vajadzētu noteikt, kā mēs dzīvojam) un Viņa žēlastībā (kas ir Viņa līdzeklis mūsu glābšanai, kaut arī esam pārkāpuši šo likumu). Lai gan bieži uzskatīti par pretējiem, likums un mīlestība ir nesaraujami saistīti. Abu darbības metodes var būt dažādas, bet kopā tie atklāj, ka taisnība uzvar pār grēku. Dieva likuma un Viņa žēlastības atklāsmes nodrošina spēcīgus Viņa mīlestības pierādījumus pret cilvēci un Viņa ilgas izglābt mūs Viņa mūžīgajā valstībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. maijā!

Likums un grēks

Izlasi Rom. 7:7-12. Ko Pāvils šeit pasaka par grēka un likuma attiecībām? Kāpēc viņš uzdod šādu jautājumu: „Vai pati bauslība ir grēks?” _____

Pāvilam likums un grēks ir tik cieši saistīti, ka viņš uzdod jautājumu: „Vai pati bauslība ir grēks?” Atbilde, protams, ir nē. Tieši pretēji, tālāk viņš saka: „Tātad bauslība ir svēta un bauslis ir svēts un taisns, un labs.” Vārds “tātad” parāda secinājumu, kas izriet no viņa argumenta: likums nebūt nav grēks, tas drīzāk ir svēts un labs.

Tas, ko Pāvils šeit saka, ir krimināllikuma un nozieguma analogijai. Darbība kļūst par noziedzīgu tikai tad, ja to kā tādu nosaka likums. Vienā zemē tu vari nokļūt cietumā par rīcību, kas citā valstī ir atļauta. Iemesls: vienā zemē ir likums, kas aizliedz šo darbību, bet otrā nav. Vienai un tai pašai rīcībai pavisam atšķirīgas sekas. Kur ir atšķirība? Likumā.

Svarīgi ir arī atcerēties – ja kaut kas noteikts likumā, tas to nepadara par labu. Sākumā Amerikā likums pieprasīja atgriezt izbēgušos vergus viņu saimniekiem. Tāds bija likums. Tomēr diez vai tas bija taisnīgi. Dieva likuma gadījumā mēs zinām, ka tas atspoguļo Viņa mīlošo raksturu. Tāpēc Pāvils saka, ka likums ir svēts un labs. Kāds gan vēl tas varētu būt, ja padomājam, kas to ir radījis?

Kāda nozīme ir bauslim, ko Pāvils izmanto Rom. 7:7, lai pierādītu viņa teikto par likumu? Kāpēc viņš izmanto tieši šo bausli, nevis kādu citu, piemēram, „tev nebūs zagt”? _____

Varbūt Pāvils tieši šo bausli izmanto tādēļ, ka tas nav tik acīmredzami nepareizs. Daudzi cilvēki varbūt neuzskata, ka iekāre ir nepareiza. Slep-kavība, zagšana – jā. Cilvēkam nav vajadzīgi desmit baušļi, lai to zinātu. Bet iekāre? Šis ir lielisks piemērs, lai izteiktu savu domu, ka likums mums parāda, kas ir grēks. Citādi viņš nezinātu, ka iekārot ir slikti.

Likums un Israēls (5. Moz. 30:15-18)

Likuma došana Israēlam bija īpašs notikums. Tieši pirms tam, kad Dievs deva Mozum likumu, Viņš atgādināja Saviem Jaudīm, ka viņi ir „priesteru valsts un svēta tauta” (2. Moz. 19:6). No visām tautām virs zemes Dievs izvēlējās Israēlu, lai darītu zināmu Viņa likumu (Rom. 9:4). Likums nebija paredzēts kā nasta Jaudīm, bet kā līdzeklis, ar kura palīdzību izredzētā tauta varētu atklāt citām tautām morāles kodeksu, kas ir Dieva valstības pamats. Israēlam bija jāķļūst par Dieva partneri vispasaules evaņģelizācijas darbā, un Dieva likumam bija jābūt Dieva pārstāvju pazīmei.

Saskaņā ar 5. Moz. 30:15-20 kāda ir saistība starp likumu un Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam dotajiem apsolījumiem? Vēl svarīgāk – kā šie principi attiecas uz mums šodien, jaunās derības laikā? Sk. Mat. 7:24-27. _____

Dievs izvēlējās Israēlu kā Savu pārstāvi. Israēlam vajadzēja būt tautai, ar kuras starpniecību zemes tautas saņemtu svētības, kas bija apsolītas Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam. Tomēr svētības nekādā ziņā nebija automātiskas. No Israēla kā no izredzētās tautas sagaidīja, lai tas dzīvotu saskaņā ar Kunga gribu. Mozus skaidri parādīja, ka dzīvība un labklājība būs cilvēku daļa tikai tad, ja viņi ievēros Dieva „baušļus, likumus un tiesas” (5. Moz. 30:15, 16).

Nemot vērā neskaitāmos stāstus par sacelšanos, kas izkropļo Israēla vēsturi, Israēlam kā tautai neizdevās dzīvot saskaņā ar derības nosacījumiem. Tomēr mēs nedrīkstam aizmirst, ka „visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības” (Rom. 3:23). Neviena tauta virs zemes nav piepildījusi Dieva gribu. Pat nesenā vēsturē tautas, kas skaitījās kā kristīgas, ir nepareizi attēlojušas Dieva darbu, jo ir uzsākušas karus, bijušas aizspriedumainas un apspiedušas citādi domājošos.

Kā saskaņā ar savu pieredzi saistīta paklausība un ticība? Tas ir, kas notiek ar tavu ticību, kad tu paklausī, atšķirībā no tā, ja tu nepaklausī? Kā paklausība stiprina ticību? _____

Likums un tautas (Ap.d. 10:34, 35)

Izlasi Ap.d. 10:34, 35; 17:26, 27; Rom. 1:20 un 2:14. Kas ir šo pantu galvenā mācība? _____

Par spīti Israēla kļūdām, Dievs neatstāja citas tautas bez liecinieka. Tie, kam nepiederēja privilēģija saņemt Dieva rakstīto atklāsmi, saņēma dievišķo vēsti dabas atklāsmes lappusēs (Rom. 1:20). Dieva dabas grāmata satur pietiekami informācijas, lai vadītu cilvēkus pie Viņa.

Dievs ir arī ielicis ilgas pēc garīguma katrā cilvēkā. Saskaņā ar Pāvilu tie, kas izjūt Dieva iemājojošo Garu, meklēs, lai atrastu Viņu (Ap. d. 17:27). Tik daudz cilvēku izjūt savā dzīvē tukšumu, un nekas, ko šī pasaule piedāvā – slava, spēks, nauda, sekss –, nespēj to līdz galam piepildīt. Šī ir Salamana Mācītāja grāmatas vēsts būtība. Šis tukšums, šī neapmierinātība bieži liek cilvēkiem meklēt kaut ko vairāk, kaut ko, kas pārspēj ikdienišķo. Viņi tiek vilkti pie atklātās patiesības ar vēlēšanos apklusināt savas dvēseles ilgas un tukšumu.

Vienalga, vai Dieva griba tiek atklāta rakstītajos dokumentos vai dabā, cilvēkam, kas to saņem, ir atbildība izdzīvot to. Patiesība ir patiesība – vienalga, kā tā tiek nodota cilvēkiem, un tie, kas apklusina patiesību, piedzīvos Dieva dusmas (Rom. 1:18). Līdz ar to, lai gan daudziem varbūt nav bijusi pieejama Bībele vai desmit baušļi, Dievs vienalga prasa no viņiem atbildību par to patiesību, ko viņi ir uzzinājuši. Beigās ikviens tiks tiesāts, un tiesas standarts būs likums: vai nu likums, ko Dievs ir skaidri atklājis caur Savu pravieti Mozu, vai arī sirdsapziņas likums, kas attīstījies, ieklausoties Dieva balsī dabā tiem, kas nepazīst rakstīto likumu.

Kādas lielas vilšanās tu esi piedzīvojis, palīdzot tev ieraudzīt, cik neuzticamas un apmierinājumu nedodošas var būt šīs pasaules lietas? Ko tu vari mācīties no šīm kļūdām par to, kam patiesībā ir vērtība? _____

Žēlastība un patiesība (Jāņa 1:17)

Jānis ir apkopojis glābšanas vēsturi vienā pantā: „Jo bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi caur Jēzu Kristu.” (Jāņa 1:17) Ādama grēka rezultātā visa cilvēce atrodas zem grēka lāsta. Lāstu pastiprina fakts, ka neviens, kam vecāki ir cilvēki, izņemot Jēzu, nav bijis brīvs no grēcīgām nosliecēm. Tāpēc Dievs ir izmeklējis cilvēkus, kuriem Viņš ir atklājis Savu likumu, lai šie izredzētie būtu gaisma citām tautām. Dievs nedeva Israēlam likumu kā glābšanas līdzekli, bet kā pastāvīgu atgādinājumu viņu vajadzībai pēc taisnības.

Ko Fil. 2:8, Jāņa 15:10 un Mat. 26:39 mums stāsta par dzīvi, kādu dzīvoja Jēzus? _____

Nepaklausot skaidrajai Dieva pavēlei, pirmais Ādams ieģrūda visu pasauli sajukumā un verdzībā. No otras puses, pateicoties Viņa paklausīgajai dzīvei, otrs Ādams, Jēzus, nāca, lai atbrīvotu pasauli no verdzības, kas bija ienākusi caur pirmo Ādamu. Kad Jēzus dzīvoja virs zemes, Viņš labprātīgi pakļāva Savu gribu Tēva gribai un izvēlējās negrēkot. Atšķirībā no pirmā Ādama, kas ienesa pasaulē lāstu un nepatiesību, Jēzus ienesa „žēlastību un patiesību”. Žēlastība un patiesība neaizstāj likumu. Jēzus parādīja, kā pēc ar likumu vien nepietiek, lai sagādātu glābšanu. Viņš ienesa pilnīgāku izpratni par žēlastību.

Saskaņā ar Rom. 6:23 un Ef. 2:8, kāda ir no Jēzus nākošās žēlastības būtība? Kā Jēzus nodrošināja cilvēkiem žēlastību? _____

Grieķu vārds, kas tulkots kā „žēlastība” (charis), var nozīmēt arī „dāvana” un ir saistīts ar vārdu „prieks” (“chara”). Jēzus dotā dāvana cilvēcei ir mūžīgā dzīvība. Vēl vairāk, žēlastība atklājas kā iemājojoša Kristus klātbūtne, kas dara cilvēku spējīgu kļūt par likuma paaugstinātās taisnības līdzdalībnieku. Pāvils apgalvo, ka, izdzēšot miesā esošo grēku, Jēzus ir padarījis iespējamu bauslības taisnības papildīšanos mūsos (Rom. 8:4). Žēlastība ne tikai atbrīvo mūs no likuma nosodījuma, bet arī padara mūs spējīgus ievērot likumu tā, kā mēs esam aicināti ievērot.

Likums un evaņģēlijs (Rom. 1:16, 17)

Neatkarīgi no tā, cik „labas” ir mūsu dzīves, neviens nevar izbēgt no pastāvīgajiem atgādinājumiem par grēku. Mūsu laimi neizbēgami bojā slimības, nāves, katastrofas. Personīgā līmenī garīgas drošības sajūtu bieži vien izaicina atmiņas par pagātnes grēkiem un, pat vēl ļaunāk, dzinulis atkal grēkot.

Kā Rom. 6:23, 7:24 un Ef. 2:1 apraksta grēka ietekmi? _____

Cilvēks, kas dzīvo grēkā un netaisnībā, būtībā ir staigājošs līķis, kas gaida pienākam dienu, kad pēdējā elpa izies no viņa miesas. Izsakot sava stāvokļa vērtējumu, cilvēks izmisumā izsaucas: „Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei padotās miesas?” (Rom. 7:24). Tas ir sauciens pēc atbrīvošanas no netaisnības. Pāvils ātri saprot, ka atbrīvošana nāk, pateicoties Jēzum (Rom. 7:25).

Tas ir evaņģēlijs. Labā vēsts ir, ka mēs, kas esam ieslodzīti netaisnības ķermenī, varam tikt aplāti ar Kristus taisnību. Evaņģēlijs ir garantija, ka mēs varam izbēgt no likuma varas, jo tagad mums pieder taisnība, ko paaugstina likums (Rom. 8:1).

Kad Pāvils rakstīja kristiešiem Romā, stāsts par Jēzus nāvi vēl joprojām gāja no mutēs mutē pa visu impēriju. Tie, kas bija dzirdējuši, saprata, ka Viņa nāves veids bija skandalozs. Cilvēki, kuru mīļotie bija sodīti ar nāvi pie krusta, bieži piedzīvoja kaunpilnu dzīves turpinājumu. Tomēr Pāvils un neskaitāmi citi kristieši saprata, ka Kristus „kaunpilnā” nāve bija vispēcīgākais notikums cilvēces vēsturē. Tāpēc Pāvils paziņo: „Es nekaunos evaņģēlija: tas ir Dieva spēks pestīšanai ikvienam, kas tic.” (Rom. 1:16) Un šī evaņģēlija sirds ir lielais apsolījums, ka beigās nāvei nepiederēs pēdējais vārds un ka tie, kas būs glābti Jēzū, dzīvos mūžīgi uz jaunās zemes.

Daudzi cilvēki tic, ka dzīve ir bezjēdzīga, jo tā vienmēr beidzas ar nāvi, līdz ar to nekam, ko mēs darām, beigās nav nekādas nozīmes. Ir grūti stāties pretī šai loģikai, vai ne? Ja viss, ko mēs jebkad esam darījuši, un ja ikviens cilvēks, ko mēs jebkad esam ietekmējuši, būs pazudis un aizmirsts uz mūžīgiem laikiem, tad kāda nozīme ir dzīvei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Evaņģelizācija” nodaļu „Atšķirīgo patiesību sludināšana” (231., 232. lpp.), grāmatā „The Faith I Live By” nodaļas „The Faith That Works” un „How Faith Is Made Perfect” (88., 89. lpp.).

„Lai šis jautājums ir noteikts un skaidrs, ka mūsu stāvokli Dieva priekšā vai mums doto Dieva dāvanu nav iespējams ietekmēt ar nekādiem radītu būtnu nopelniem. Ja ar ticību un darbiem varētu nopirkt kādam glābšanas dāvanu, tad Radītājam būtu pienākums pret radību. Šie meli var tikt pieņemti kā patiesība. Ja kāds cilvēks var nopelnīt glābšanu ar kaut ko, ko viņš dara, tad viņš ir tādā pašā stāvoklī kā katolis, kam jādodas uz grēksūdzi. Tad glābšana daļēji ir kā kredīts, ko var atmaksāt. Ja cilvēks ar nevienu no saviem labajiem darbiem nevar nopelnīt glābšanu, tad tai ir jābūt pilnīgi no žēlastības, ko saņem grēcinieks, jo viņš ir pieņēmis Jēzu un tic Viņam. Tā ir dāvana bez maksas. Par taisnošanu ticībā nav jāstrīdas. Un visi šie strīdi izbeigsies, tiklīdz tiks saprasts jautājums, ka kritušā cilvēka nopelni viņa labajos darbos nekad nenodrošinās viņam mūžīgo dzīvību.” E. Vaita „Ticība un darbi” (19., 20. lpp.).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet E. Vaitas apgalvojumu piektdienas pētījumos. Padomājiet brīnišķās un cerības pilnās patiesības, kas šajos vārdos atrodamas pat visjaunākajam grēciniekam. Kā mēs varam iemācīties pieķerties šiem apsolījumiem un dzīvot patiesā ticībā tiem?

2. Lai gan Dievs deva Savu likumu Israēlam caur Mozu, Bībele vedina uz domu, ka Viņš izmanto citas metodes, lai atklātu Viņa gribu ļaudīm, kuriem varbūt nav pieejama Viņa rakstītā atklāsme (piemēram, Rom. 1:20, 2:14, Ap.d. 17:26, 27). Ja Dievs patiešām uzrunā visus cilvēkus, kāds ir misionāru un evaņģēlistu uzdevums?

3. Jāņa 1:17 apgalvo, ka „žēlastība un patiesība” ir sākusies ar Jēzu Kristu. Izmantojot šo pantu, daudzi cilvēki noliek likumu preti „žēlastībai un patiesībai”. Kāpēc tas nav pareizs dalījums? Kādos veidos likums un „žēlastība un patiesība” darbojas kopā, lai atklātu mums Dieva raksturu, kā tas ir redzams glābšanas plānā?

4. Krievu rakstnieks Fjodors Dostojevskis radīja tēlu, kas gribēja izpētīt, kāpēc lielākā daļa cilvēku sevi nenogalina. Kā ateists viņš nevarēja saprast, kāpēc cilvēki grib dzīvot bezjēdzīgu dzīvi, kas bieži vien ir sājpu pilna. Pārrunājiet šādas domāšanas loģiku!

KRISTUS, LIKUMS UN DERĪBAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 9:12-17, 17:2-12, Gal. 3:15-28, 5. Moz. 9:9, Ebr. 10:11-18, Ebr. 9:15-28.

ATMIŅAS PANTS:

„Tādēļ viņš ir jaunās derības vidutājs, lai ar nāvi, kas izpirka iepriekšējās derības laikā izdarītos pārkāpumus, tie, kas aicināti, saņemtu mūžīgā mantojuma apsolījumu.” (Ebr. 9:15)

Dieva nemainīgais lēmums glābt cilvēci mums gadsimtu gaitā ir atklāts derībās. Lai gan Bībele par derībām runā daudzskaitlī (Rom. 9:4, Gal. 4:24, Ef. 2:12), patiesībā ir tikai žēlastības derība, kurā grēciniekiem tiek iedota glābšana nevis viņu, bet Jēzus nopelnā, ko piešķir visiem, kas šos nopelnu pieprasa ticībā. Daudzskaitlis „derības” vienkārši nozīmē, ka Dievs virza Savus glābjošos nolūkus uz priekšu, no jauna apstiprinot derību dažādos veidos, lai apmierinātu Savu ļaužu vajadzību dažādos laikos un vietās. Taču tā vienmēr ir viena un tā pati derība – mūžīgā Dieva glābjošās žēlastības derība.

Šīs derības sirds ir mūsu Kunga nelokāmā, uzticīgā mīlestība – mīlestība, kas Bībelē reizēm pat ir pielīdzināta pašām derībām (sk. 5. Moz. 7:9, 1. Ķēn. 8:23, Dan. 9:4). Daļa no šīs derības ir Dieva aicinājums Saviem ļaudīm paklausīt Viņa likumam, nevis lai nopelnītu glābšanu, bet lai atklātu tās augli. Likums kopā ar žēlastību vienmēr ir bijis Dieva mūžīgās derības centrā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. jūnijā!

Derības zīmes (1. Moz. 9:12-17)

Derību var vienkārši definēt kā līgumu starp divām pusēm, kas balstīts uz solījumiem, ko izteikusi vai nu viena, vai abas puses. Ir divas galvenās metodes, ar kurām derība var darboties. Pirmā – abas derībā iesaistītās puses piekrīt attiecību noteikumiem un izsaka savstarpējus solījumus. Tā varētu būt laulības, biznesa apvienošanas vai pat īpašuma pirkšanas gadījumā. Otrajā kategorijā viena puse ir derības iniciators, izvirzot gan solījumus, gan nediskutējamus jautājumus, bet otra puse ir aicināta piedalīties. Šeit kā piemēri varētu būt nodokļu maksāšana vai iestāšanās izglītības iestādē. Abos gadījumos jebkura no pusēm var izstāties no derības, bet tam parasti ir sekas. (Piemēram, cilvēks, kas atsakās maksāt hipotekāro kredītu, zaudēs savu māju, vai pret pilsoni, kas atsakās maksāt nodokļus, tiks ierosināta lieta.)

Derība parasti tiek apzīmogota vismaz ar vienu simbolu. Piemēram, cilvēks, kas pērk māju, vairākās vietās liek savu parakstu uz hipotekārā kredīta līguma ar aizdevējkompaniju, kura patur nopirktā īpašuma dokumentus, kamēr ir samaksāta pilna summa. Precētajiem valsts izdod laulības apliecību. Simbols pats par sevi nav derība, bet tas norāda, ka personai ir pienākums šīs derības priekšā.

Izlasi 1. Moz. 9:12-17 un 17:2-12! Kāda ir atšķirība starp simbolu un derību šajos gadījumos? Kāda ir atšķirība starp šīm divām derībām?_____

1. Moz. 9:9 Dievs slēdz derību ar radību, ka Viņš nekad vairs neiznīcinās zemi ar ūdeni. Kad vien debesīs parādās varavīksne, visiem vajadzētu atcerēties Dieva apsolījumu. Tas pats attiecas uz apgraizīšanas zīmi, kurai vajadzēja atgādināt visiem jūdu vīriešiem par Viņa ļaužu lomu būt par svētību tautām. Viena derība ir slēgta ar visu cilvēci, otra – īpaši ar Israēla tautu. Derībā, ko slēdza ar cilvēci pēc plūdiem, cilvēkiem nebija jādara nekas. Viņi saņēma apsolījumu, neskatoties uz to, ko dara. Ar otro, kas tika slēgta ar Israēlu, bija citādi. Šai tautai bija jāizpilda sava līguma daļa.

Derības apsolījumi

Derības ir balstītas uz apsolījumiem. Patiesībā abus jēdzienus var lietot kā sinonīmus. Protams, kad tiek slēgta derība, tiek sagaidīts, lai tas, kas apsola, būtu spējīgs izdarīt to, kas ir apsolīts.

Vecajā Derībā dažas derības bija vietēja mēroga un ierobežotas (sk. piem., 1. Moz. 31:43-54). Notikums ar Jēkabu un Lābanu parāda, ka derības var būt darījums vienas kopienas iekšienē vai starp vairākām kopienām. Piemiņas stabam Micpā vajadzēja kalpot par zīmi līgumam, kas attiecās tikai uz šīm divām saimēm. Kad tie, uz ko attiecās līgums, nomira, līguma noteikumi vairs nebija spēkā. Atšķirībā no šīs derības, kas tika slēgta starp cilvēkiem, derībām, ko Jahve slēdza ar Noa un Ābrahāmu, bija ietekme uz mūžīgiem laikiem.

Kā Gal. 3:15-28 palīdz izskaidrot Ābrahāma derības plašāko ietekmi? _____

Viscaur Bībelē Dievs ir slēdzis universālas derības, kurās Viņš izsaka apsolījumus, kas attiecas uz visu cilvēci. Atzīstot, ka plūdi ietekmēja visu zemi, Jahve apsoliņa nepieļaut to, ka ūdens vēlreiz izposta Viņa radību. Ābrahāma gadījumā Dievs redzēja cilvēces vajadzību pēc taisnības un tāpēc apsoliņa nodrošināt svētību visām tautām caur Ābrahāma sēklu (1. Moz. 22:18).

Lai gan Dievs slēdza derību pie Sinaja ar vienu tautu, tam ir arī universāla nozīme. Dievs skaidri pateica, ka jebkurš svešinieks var būt daļa no izredzētās tautas (piem., 2. Moz. 12:48, 49), un Israēla misija bija būt par evaņģēlija gaismu pasaulē (2. Moz. 19:5, 6).

Kāda ir tava personīgā izpratne par derības attiecībām ar Dievu? Tas ir, ko Dievs tev ir apsolijs un ko Viņš tev ir lūdzis pretī par šiem apsolījumiem? _____

Derības plāksnes

Lai gan derība ir balstīta uz apsolījumiem, parasti ir nosacījumi, kas jāizpilda, pirms apsolījumi tiek piepildīti. Ābrahāma derība ietvēra visu vīriešu apdraudēšanu, kas jebkad dzims Ābrahāmam vai viņa pēctečiem. Kad Jahve slēdza derību ar Israēlu, Viņš personīgi iegravēja attiecību noteikumus akmens plāksnēs (5. Moz. 9:8-11). Šīm prasībām, kas bija ietvertas desmit baušļos, bija jāveido pamats Dieva mūžīgajai derībai ar visiem cilvēkiem.

Tāpēc, ka desmit baušļos ir izdalīti atsevišķi derības noteikumi, tos bieži sauc par "derības plāksnēm" (5. Moz. 9:9). Desmit baušļu nolūks nav būt par kavēkli ceļā, lai tiem, kas ir slēguši derību ar Dievu, padarītu dzīvi smagāku. Tā vietā kā Dieva mīlestības izpausme desmit baušļi ir doti to labā, kas ir iegājuši derības attiecībās ar Kungu.

Kādos veidos Jer. 31:31-34 un Ebr. 10:11-18 paaugstina Dieva likuma mūžīgo esamību Jaunajā Derībā? _____

Esot Vecās Derības attiecībās pie Sinaja kalna, israēliešiem un tiem, kas bija pievienojušies kopienai, bija pienākums parādīt uzticību derībai, ievērojot desmit baušļus. Pārkāpjot kādu bausli, bija jāupurē dzīvnieks, ja viņi vēlējās, lai viņu grēki tiktu piedoti.

Jaunās Derības attiecībās pie Golgātas kalna Dieva ļaudīm vēl joprojām bija pienākums ievērot desmit baušļus. Tomēr, kad viņi grēko, viņiem nav pienākums pienest upurus, jo Jēzus ir viņu pilnīgais un absolūtais upuris (Ebr. 9:11-14). Jaunā Derība ir daudz labāka nekā vecā, jo tagad mēs varam ticībā pieprasīt piedošanas apsolījumu, ko mums piedāvā Jēzus upuris. „Mums ir cerība tikai tad, ja mēs pieņemam Ābrahāma derību, kas ir žēlastības derība ticībā Jēzum Kristum.” (E. Vaitas komentārs, SDA Bible Commentary, vol. 6, p. 1077.)

Ko nozīmē tas, ka Dieva likums ir rakstīts sirdī? Ar ko tas atšķiras no izpratnes par Dieva likumu kā paklausības kodeksu? _____

Derība un evaņģēlijs (Ebr. 9:15-22)

Noteiktu Bībeles derību pārkāpšanai bija spēcīgas sekas. Jahve brīdināja Ābrahāmu, ka ikviens vīrietis, kas nav apgraizīts, tiks izslēgts no izredzētajiem (1. Moz. 17:14), un tiem, kas atteicās ievērot Sinaja derības noteikumus, tika izteikts lāsts (5. Moz. 27:11-26). Galu galā, tiem, kas pārkāpa derības noteikumus, vajadzēja tikt sodītiem ar nāvi (Ec. 18:4). Tas pats attiecas uz Jauno Derību: tiem, kas atsakās ievērot Dieva likumu, ir liegta arī mūžīgā dzīve (Rom. 6:23).

Izlasi Ebr. 9:15-28! Kā šajos pantos ir atklāts evaņģēlijs? _____

Ebr. 9:15-28 atkārtο evaņģēlija stāstu, norādot uz Kristus lomu, nodrošinot ticīgajiem apsoliņumus. 15. pants norāda, ka Jēzus darbojas kā Jaunās Derības „starpnieks”, kas, pateicoties Savai nāvei, piedāvā mūžīgo dzīvību tiem, kam citādi nāktos piedzīvot mūžīgo iznīcību.

16. un 17. pantā daži Bībeles tulkojumi jēdziena „derība” vietā ievieš terminu „testaments”, lai gan grieķu valodā ir izmantots viens un tas pats vārds. Tas norāda uz Jēzus nāvi mūsu labā. Ja mēs skatāmies šajā kontekstā, panti atgādina ticīgajam, ka bez Kristus derība pieprasa katra grēcinieka nāvi. Tomēr grēcinieks var tikt apklāts un šķīstīts Kristus izlietajās asinīs un tādējādi būt starp tiem, kas „dedzīgi gaida” Viņa atgriešanos (Ebr. 9:28).

„Tad atzīsim, ka mūsu pašu taisnība tiešām ir kā netīras skrandas un ka vienīgi Kristus asinis var nomazgāt grēka traipus un atjaunot mūsu sirdis Viņa līdzībā.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 29. lpp.)

Dievs pats Jēzus personā iznesa Sevī sodu par mūsu grēkiem, lai aiztaupītu mums sodu, ko esam pelnījuši. Ko tas mums stāsta par Dieva raksturu, un kāpēc mēs varam Viņam uzticēties, neskatoties, kādi ir apstākļi? _____

Derības svētības (Ef. 2:6)

Daudzos gadījumos cilvēki piedzīvo derības apsolījumus, pirms ir izpildīti jēlcādi noteikumi. Piemēram, cilvēkam, kas pērk māju, ir iespējams dzīvot šajā mājā, pirms par to ir samaksāts. Vai iedzīvotājs bauda valdības publiski piedāvātos pakalpojumus, pirms viņš ir sācis maksāt nodokļus. Tie, kas iestājas derības attiecībās ar Dievu, arī var sākt piedzīvot derības svētības, pirms apsolījumi ir realizēti nākotnē.

Padomā, piemēram, par desmit baušļiem un par to, no cik lielām sāpēm un ciešanām cilvēki būtu varējuši izbēgt, ja viņi vienkārši tos ievērotu. Kas gan nav personīgi piedzīvojis sirds sāpes, kas rodas, pārkāpjot šos baušļus? Pat vēl ļaunāk, ciešanas, kas nāk, ne vienmēr skar tikai to, kas pārkāpj likumu; bieži vien citi, pat grēcinieka vistuvākie cilvēki, arī cieš.

Saskaņā ar šiem pantiem, kādas vēl svētības mēs varam saņemt vēl tagad, esot derības attiecībās ar Jēzu?

2. Kor. 4:16-18 _____

1. Jāņa 5:11-13 _____

Fil. 1:6 _____

Jāņa 5:24 _____

Jēzus Jāņa evaņģēlijā lieto ļoti spēcīgu valodu, paziņojot, ka tie, kas Viņu ir pieņēmuši, jau „no nāves ir iegājuši dzīvībā” (Jāņa. 5:24). Ticīgais var būt tik drošs par savu glābšanu, ka, lai gan saistīts ar šo zemi, viņš var teikt, ka atrodas debesu vietās kopā ar Kristu Jēzu (Ef. 2:6).

Ja kāds tev jautātu, ko nozīmē sēdēt ar Jēzu debesīs tagad, kā teikts Ef. 2:6, ko tu atbildētu un kāpēc? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lai iegūtu vairāk informācijas par šīs nedēļas tēmu, izlasi E. Vaitas grāmatā "God's Amazing Grace" nodaļu "The Covenant of Grace" (131.-137. lpp.).

„Tā pati derība tika atjaunota ar Ābrahāmu apsolījumā: „Un tavos pēcnācējos tiks svētītas visas zemes tautas, jo tu klausīji Manai balsij!” (1. Moz. 22:18) Šis apsolījums norādīja uz Kristu. Tā Ābrahāms to saprata un uzticējās Kristum, ka Viņš piedos grēkus. Šī ticība viņam tika pieskaitīta par taisnību. Derība ar Ābrahāmu arī saglabāja Dieva likuma autoritāti. [..]

Ābrahāma derība tika apstiprināta ar Kristus asinīm. To sauc par „otro” vai „jauno” derību, jo asinis, ar kurām tā tika apzīmogota, tika izlietas pēc pirmās derības asinīm. [..] Žēlastības derība nav jauna patiesība, jo tā eksistēja Dieva prātā jau visā mūžībā. Tāpēc to sauc par mūžīgo derību. [..] Mums ir cerība tikai tad, ja mēs pieņemam Ābrahāma derību, kas ir žēlastības derība ticībā Jēzum Kristum.” (E. Vaita "The Faith I Live By", 75. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko 2. Moz. 31:16 un Jes. 56:4-6 saka, kāpēc derībā ir svarīgs sabats? Sk. arī Ec. 20.

2. Cilvēki bieži domā, ka vecā derība, kas tika slēgta ar Ābrahāmu, bija darbu derība, pretēji jaunajai, kas ir žēlastības derība. Kāpēc šis uzskats ir nepareizs? Kādus Bībeles pantus tu vari atrast, kas pierāda, ka tā vienmēr ir bijusi žēlastības derība? Kāpēc tai vienmēr vajadzētu būt žēlastības un nekad darbu derībai?

3. Lai gan Ef. 1. nodaļa neizmanto frāzi „mūžīgā derība”, kā tā palīdz mums saprast, kāpēc to tā sauc?

4. Dievs apsolīja, ka viņš nekad vairs neiznīcinās pasauli plūdus. Šo apsolījumu simbolizē varavīksne. Ja Noas plūdi bija tikai vietēja mēroga, kā to daži ierosina, tad kādu ietekmi tas atstātu uz Dieva apsolījumu? Kāpēc uzskats, ka plūdi nebija globāli, ir lielākais uzbrukums Bībeles patiesībai? (Galu galā padomā par visiem vietēja mēroga plūdiem, kas kopš tā laika ir notikuši. Ja Noas plūdi būtu bijuši tikai vietēja mēroga, ko šie citi vietēja mēroga plūdi izdarītu ar Dieva derības apsolījumu?)

APUSTUĻI UN LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 3:31, 6:15, Ap. d. 10:9-14, Jāņa 15:1-11, Jēk. 2:1-26, Ebr. 3:7-19, Jūdas 5.-7. nod.

ATMIŅAS PANTS:

„Tātad bauslība ir svēta un bauslis ir svēts un taisns, un labs.” (Rom. 7:12)

Rāpēc tik daudzi kristieši nostājas pret Dieva likuma spēkā esamību, lai gan tam ir tik daudz pierādījumu? Pirmkārt, daži (kā mēs redzējām) aplūko noteiktus Jaunās Derības pantus, kas nosoda nepareizo izpratni par likuma darbību, bet secina, ka problēma ir pašā likumā. Līdz ar to viņi apgalvo, ka desmit baušļi tiem, kas atrodas Jaunās Derības attiecībās, nav obligāti.

Otrkārt, citi ir tik pārliecināti, ka sabats kristiešiem nav saistošs, lai attaisnotu šo nostāju, viņi apgalvo, ka visi baušļi līdz ar Jēzu ir piesisti krustā.

Treškārt, daži apgalvo, ka pārējie deviņi baušļi ir spēkā, bet ceturtais, septītās dienas sabats, ir aizstāts ar svētdienu, kas tiek godāta par godu Jēzus augšāmcelšanai.

Visi šie viedokļi rada neskaitāmas problēmas. Šajā nedēļā aplūkosim Kristus apustuļu attieksmi pret likumu, jo, ja tas būtu atcelts vai pārveidots pēc Kristus nāves, apustuļi par to būtu kaut ko zinājuši.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. jūnijā!

Pāvils un likums

Ir viedoklis, ka Pāvils ir patiesais kristietības dibinātājs. Tas, protams, nav pareizi. Lai gan Pāvils ir devis lielu ieguldījumu mūsu teoloģiskajā izpratnē par kristīgajām doktrīnām, ieskaitot 13 no 27 Jaunās Derības grāmatām, praktiski visas mācības viņa rakstos ir atrodamas arī citur Rakstos. Galvenais iemesls, kāpēc daži apgalvo, ka Pāvils ir iesācis "jaunu" reliģiju, ir tas, ka viņi nepareizi saprot Pāvila mācību par likumu un žēlastību.

Izlasi šos pantus: Rom. 3:28; 6:14; 7:4 un Gal. 3:24, 25. Kāpēc pirmajā brīdī nav grūti ieraudzīt, kāpēc daži domā, ka šie panti anulē likumu? _____

Lasot atsevišķi, šie panti noteikti rada iespaidu, ka likums kristietim vairs nav saistošs. Tomēr visi šie panti ir saistīti ar plašāku kontekstu, kas mums ir jāierauga, lai saprastu, ko Pāvils patiesībā pasaka.

Pārbaudi kontekstu katram no iepriekš minētajiem pantiem, īpaši pievēršot uzmanību Rom. 3:31, 6:15, 7:7-12 un Gal. 3:21! Kā šie panti un to konteksts kopumā palīdz mums labāk saprast Pāvila izteikto domu par likumu? _____

Tiem, kas nesaprot taisnošanu ticībā, var likties, ka Pāvils runā pats sev pretī. Viņš pasaka, ka kristietis neatrodas zem likuma un vienlaikus tam pašam kristietim ir pienākums ievērot likumu. Problēma ir atrisināta, ja atceramies, ka Dievs pieprasa taisnību no tiem, kas apgalvo, ka viņiem ir attiecības ar Viņu. Taisnības standarts ir Viņa likums. Tomēr, ja cilvēki salīdzina sevi ar Viņa likumu, viņiem neizdodas sasniegt tā standartu un tāpēc likums viņus nosoda. Ja likums būtu glābšanas līdzeklis, tad nevienam nebūtu nekādas cerības uz mūžīgo dzīvību. Kristieša cerība ir atrodama nevis likumā, bet Jēzū Kristū, kas ne tikai bija pilnīgs likuma ievērošanā, bet kas ar Dieva brīnišķīgo spēku ļauj arī ticīgajam būt Viņa taisnības līdzdalībniekam (Rom. 8:3, 4). Kristietis tagad var kalpot Dieva likumam ar brīvu sirdsapziņu, jo Kristus ir atņēmis likuma nosodījumu (Rom. 7:25 – 8:2). Žēlastība, kas nāk caur Kristu, neatbrīvo mūs no likuma, bet drīzāk aicina mūs tam paklausīt.

Pēteris un likums (1. Pēt. 2:9)

Pēteris bija viens no Jēzus vistuvākajiem apustuļiem. No pirmajiem izraudzītajiem Pēteris bija tas, kas bija klāt daudzos galvenajos notikumos Jēzus kalpošanā. Tas bija viņš, kas Filipa Cēzarejā paziņoja, ka Jēzus ir Mesija, un Pēteris sekoja savam Glābējam uz Kajafas namu naktī, kad Jēzus tika arestēts un pratināts. No rīta, kad augšāmcēlies Jēzus parādījās mācekļiem pie jūras, Pēteris bija tas, kas saņēma īpašus norādījumus attiecībā uz Kristus kalpošanu. Kad pirmā ticīgo grupa sapulcējās Vasarsvētku dienā, Pēteris bija galvenais runātājs. Ja likums kaut kādā ziņā būtu mainījies, tad Pēterim to noteikti vajadzēja zināt.

Ko Ap.d. 10:9-14 stāsta mums par Pētera stingro pieķeršanos jūdu likumam pēc debesbraukšanas? Ja Pēterim bija šādi uzskati par likumiem, kas attiecās uz ēdienu, kāds tad varētu būt viņa skatījums uz desmit baušļu mūžīgo eksistenci? _____

Pēteris saņēma atklāsmi vairākus gadus pēc Jēzus debesbraukšanas. Mācekļu sludināšanas rezultātā tūkstošiem jūdu jau bija pieņēmuši Jēzu kā Mesiju. Bībeles ziņojumos nav nekā tāda, kas norādītu, ka kristīgās vēsts saturs ietvertu norādījumus par likuma atmešanu. Gadījums Apustuļu darbu 10. nodaļā spēcīgā veidā parāda, ka paši pirmie kristieši pilnībā atzina savu jūdu izcelsmi.

Salīdzini 1. Pēt. 2:9 ar 2. Moz. 19:6! Kāds ir 2. Moz. 19:6 konteksts? _____

Kad Pēteris nosauca savus klausītājus par "ķēnišķu priesteru saimi, svētu tautu", viņiem tūlīt pat vajadzēja atcerēties stāstu par likuma došanu Sinaja kalnā. Kā Israēla mantiniekiem viņiem vajadzēja dzīvot pēc derības noteikumiem, kas bija skaidri atklāti Dieva likumā. Tāpēc, atgādinājīs ļaudīm viņu stāvokli, Pēteris aicina viņus dzīvot taisnu dzīvi (1. Pēt. 2:11, 12). Viņš arī brīdina savus klausītājus uzmanīties no viltus skolotājiem, kas atbalsta evaņģēliju bez likuma (2. Pēt. 2:21, 3:2).

Atceries, cik ļoti Pēteris bija visu sabojājis. Un tomēr, cik liela žēlastība viņam tika piešķirta! Kā mēs varam mācīties (1) parādīt šāda veida žēlastību citiem un (2) pieņemt žēlastību, kad visu esam sabojājuši? _____

Jānis un likums

Jānis ir otrais aiz Pāvila, runājot par grāmatu skaitu Jaunajā Derībā. Tas ir tas pats Jānis, kas sarakstīja evaņģēliju, trīs vēstules un Atklāsmes grāmatu. Līdzīgi Pēterim, arī viņš bija viens no pirmajiem mācekļiem, ko Jēzus izvēlējās, un viņam arī bija īpašas attiecības ar Jēzu. Tāpēc, ka viņš bija Jēzum ļoti tuvs, viņu bieži sauc par "mīļoto mācekli". Spriežot pēc evaņģēlija noslēguma (Jāņa 21:25), Jānis zināja daudz personīgas informācijas par Jēzu. Pavisam noteikti cilvēks, kas bija tik tuvu Jēzum kā Jānis, būtu zinājis, ja Jēzus būtu atcēlis Dieva likumu.

Izlasi Jāņa 15:1-11 un 1. Jāņa 2:3-6! Ko šie panti kopumā stāsta mums, kā vajadzētu attiekties pret Dieva „pavēlēm”? _____

Savas zemes dzīves beigās Jēzus varēja apliecināt mācekļiem, ka Viņš ir bijis uzticīgs Tēva baušļiem un rezultātā ir „palicis” Tēva mīlestībā (Jāņa 15:10). Jēzus neuzskatīja baušļus par negatīviem šķēršļiem, ko vajadzētu noraidīt vai atmet. Drīzāk Viņš redzēja tos kā vadlīnijas mīlošām attiecībām ar Viņu un citiem cilvēkiem. Kad Jānis, mīļotais māceklis, atgādina kristiešiem viņu pienākumu pret Dievu, viņš izmanto tādu pašu mīlestības un vienotības valodu, kādu Jēzus izmanto evaņģēlijā. Patiesībā Jānis saprata, ka mīlestība vienmēr ir bijusi likuma būtība (piemēram, 2. Jāņa 6). Cilvēks nevar apgalvot, ka ievēro likumu, ja viņš nav iesaistīts mīlošās attiecības ar Dievu un citiem cilvēkiem.

“Dieva likums pieprasa, lai mēs mīlētu savus līdzcilvēkus tā, kā mīlam sevi. Tad visi prāta spēki un darbība ir jāiegulda šim mērķim – darīt vislabāko. [...] Kā Dievs priecājas par cilvēku, kas glabā savas dvēseles ķēnišķīgās dāvanas, lai varētu ar spēku liecināt citiem! Tie savieno Dievu un cilvēku un atklāj Kristus Garu un debesu īpašības. Svētuma spēks, kas ir redzams, bet ar ko nelielās, runā daiļrunīgāk nekā visspēcīgākā svētruna. Tas runā par Dievu un atklāj cilvēkam viņa pienākumu spēcīgāk, nekā to var izdarīt vārdi.” (Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 20, p. 138.)

Kāda ir tava personīgā pieredze, kā likums un mīlestība ir saistīti savā starpā? Tas ir, kā praktiskajā dzīvē var parādīt mīlestību ar paklausību Dieva likumam?

Jēkabs un likums

“Vai tieši viņi nav tie, kas zaimo Kunga labo vārdu, kādā sauc arī jūs? Ja jūs piepildāt ķēnišķo bauslību pēc Rakstiem: mīli savu tuvāko kā sevi pašu, – jūs darāt labi, bet, ja jūs spriežat par cilvēku pēc ārienes, tad jūs grēkojat un bauslība jūs atmasko kā pārkāpējus.” (Jēk. 2:7-9)

Jaunajā Derībā ir tikai viena Jēkaba sarakstīta grāmata. Lai gan autors nepasaka, kurš Jēkabs tas ir, parasti uzskata, ka vēstuli sarakstījis Jēkabs, Jēzus brālis. Lai gan varbūt sākumā skeptisks pret Jēzu kā Mesiju (Jāņa 7:5), Jēkabs beigās ieņēma ietekmīga vadītāja vietu Jaunās Derības draudzē (Ap.d. 15:13, Gal. 1:19). Un atkal, ja Jēzum būtu bijis nodoms atcelt dievišķo likumu, Viņa personīgais brālis to noteikti būtu zinājis.

Izlasi Jēk. 2:1-26! Kāda ir nodaļas galvenā vēsts? Kāpēc Jēkabs apkopo likumu, kā viņš to darīja 7.-9. pantā, bet pēc tam pasaka nākamo domu par visu likumu ievērošanu? Kā šie panti parāda saistību starp mīlestību un paklausību Dieva likumam?

Pārprotot Pāvila mācību par likumu, daži apgalvo, ka Jēkabs un Pāvils jautājumā par likuma lomu runā viens otram pretī. Galvenais strīdus jautājums ir par darbu lomu glābšanā. Pāvils paziņo, ka mēs esam glābti žēlastībā caur ticību, nevis ar darbiem (Ef. 2:8, 9), bet Jēkabs uzsver, ka „ticība ir mirusi bez darbiem” (Jēk. 2:26). Šie apgalvojumi nav pretrunīgi. Jēkabs tikai izsaka spēcīgā veidā to, ko Pāvils bija neskaitāmas reizes pateicis par žēlastību, kas neatceļ likumu. Līdzīgi Pāvilam Rom. 13:9 Jēkabs pilnībā saprot, ka Dieva likuma būtība ir mīlestība (Jēk. 2:8). Nevienam nevar apgalvot, ka ievēro Dieva baušļus, ja viņš neparāda praktiskus mīlestības darbus.

Jūda un likums

Uzskata, ka Jūdas grāmatu, kas ir viena no īsākajām grāmatām Jau-najā Derībā, ir sarakstījis cits Jēzus brālis. Lai gan autors sevi nosauc par Jēzus Kristus kalpu, viņš nenosauc sevi par Jēkaba brāli. Tā kā Matejs raksta, ka divi no četriem Jēzus brāļiem ir Jēkabs un Jūda (Mat. 13:55), īsās vēstules autoru Jūdu parasti uzskata par Glābēja brāli. Tāpat kā visi pārējie Bībeles rakstnieki, ko mēs iepazīnām, Jūda būtu zinājis, ja Jēzus būtu likumu atcēlis.

Lai gan Jūda neatsaucas ne uz likumu, ne uz baušļiem, visa viņa vēstule ir par uzticību Dievam un par to, kādas sekas ir Viņa likuma pārkāpšanai.

Izlasi Jūdas 4! Ko viņš šeit pasaka tādu, kas iederas visā mūsu diskusijā?

Žēlastības pieminēšana pieprasa likuma eksistenci, jo, ja nebūtu grēka, nebūtu nepieciešama žēlastība (Rom. 5:18-6:15). Tas, ko šie viltus skolotāji saka, bija tik slikti, ka Jūda pielīdzināja to paša Kunga noliegšanai.

Kā Ebr. 3:7-19 palīdz izgaismot Jūdas 5-7? Kā šie panti kopā parāda mums attiecību starp paklausību un ticību? _____

Savā personīgajā diplomātiskajā stilā Jūda atgādina saviem klausītājiem, ko bija piedzīvojuši israēlieši, kurus atbrīvoja no Ēģiptes verdzības. Dievs viņiem bija parādījis Savu spēku un pat devis viņiem Savu likumu, bet, kad viņi kļuva neuzticīgi, viņi piedzīvoja briesmīgas sekas, jo bija nošķīruši sevi no Viņa. Jūda skaidri pasaka, ka cilvēks patiešām var aiziet, un tie, kas to dara, piedzīvos tiesu. Jūdas vēstulē, tāpat kā citur Rakstos, skaidri pateikts: visiem, kas apgalvo, ka viņiem ir ticība, ir jābūt labprātīgiem parādīt šo ticību paklausīgā dzīvē.

Izlasi Jūdas grāmatu! Ņemot vērā visus viņa spēcīgos brīdinājumus, kādus apsollījumus tu vari šeit ieraudzīt savai dzīvei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas rakstu „The Law in the Christian Age”, kas publicēts žurnālā „The Signs of the Times”, 1886. gada 5. augusts.

„Kāpēc apustuļiem vajadzētu mācīt nožēlu Dieva priekšā? Jo grēcinieks ir ienaidā ar Tēvu. Viņš ir pārkāpis likumu, viņam ir jāredz savs grēks un jānožēlo. Kāds ir viņa nākamais darbs? Raudzīties uz Jēzu, kura asinis ir vienīgās, kas var attīrīt no visiem grēkiem. Ticība Kristum ir nepieciešama, jo likumam nav glābjošas īpašības. Likums pazudina, bet tas nevar grēciniekam piedot. Grēciniekam ir jābūt atkarīgam no Kristus asiņu nopelna. „Lai viņš pieķeras manam spēkam,” saka mūsu žēlsirdīgais Pestītājs, „lai viņam varētu būt miers ar mani, un viņam būs miers ar mani.” Mūsu Kungs saka, ka Viņš visvairāk mīl to, kam visvairāk ir piedots. Tikai tas izjutīs, ka viņam ir nepieciešama piedošana, kas ieraudzīs sevi tādu, kāds viņš ir, grēka samaitātu, kas pārkāpj Dieva svēto likumu. Tas, kam ir vispilnīgākā pārliecība par svētā likuma prasībām, skaidrāk ieraudzīs savu pārkāpumu lielumu un izjutīs, ka viņam patiešām ir daudz piedots.” (E. Vaita „The Signs of the Times”, August 5, 1886.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Rūpīgi izlasī augstāk citēto E. Vaitas apgalvojumu! Kā šis izvilcums izgaismo Bībeles mācības, kas ir ietvertas šajā ceturksnī? Ko nozīmē tas, ka grēciniekam ir jābūt „atkarīgam no Kristus asiņu nopelna”?

2. Pārdomā vairāk brīdinājumu Jūdas 4. pantā! Ja cilvēki sludina Dieva žēlastību, tad viņi acīmredzot ir ticīgie. Tomēr Jūda saka, ka viņi noliedz Kungu. Ko tas nozīmē tiem, kas apgalvo, ka Dieva žēlastība ir atcēlusi likumu? No kā cilvēki patiesībā cenšas atbrīvoties, apgalvojot, ka Dieva likums ir atcelts?

3. Kā likuma vai kaut viena baušļa noliegšana var kļūt par darbarīku sātana rokās, viņam cenšoties „atcelt” Dieva likumu?

KRISTUS DRAUDZE UN LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:16-3:7, 1. Moz. 6, 1. Moz. 12, 5. Moz. 7:6-12, Gal. 3:6-16, Atkl. 12:17, 14:6-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības.” (Atkl. 14:12)

Stafetes skrējienā komanda parasti sastāv no četriem skrējējiem. Citās sacīkstēs komandas locekļi varbūt sacenšas cits ar citu, bet tagad, kā vienai komandai, viņiem ir jāiemācās domāt visiem kā viens. Skrējienā distances kopējais garums ir sadalīts vienādi uz visiem dalībniekiem. Katrs komandas loceklis skrien savā laikā, turot stafetes kociņu, ko viens komandas loceklis prasmīgi nodod nākamajam, kamēr trase ir noskrieta. Zināmā mērā stafetes kociņš ir vienīgais simbols nepārtrauktībai starp komandas locekļiem.

Dieva draudze ir kaut kas līdzīgs stafetes komandai. Sākot ar Ādamu Ēdenes dārzā, stafetes kociņš ir nodots tālāk un ir piedzīvojis vairākas glābšanas vēstures fāzes: sākot ar Noa līdz Ābrahāmam, Sinajam, Jaunās Derības draudzei, reformācijas draudzei un mūsdienām – tiem, kas pasludina trīs eņģeļu vēstis. Nepārtrauktības simbols Dieva draudzei ir Viņa likums, kas pēc grēkā krišanas vienmēr ir bijis kopā ar Dieva glābjošo žēlastību. Tie kopā izsaka evaņģēlija būtību.

Šīs nedēļas tēma izseko likuma (un žēlastības) nepārtrauktībai Dieva draudzē cauri laikmetiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. jūnijā!

No Ādama līdz Noa

Vienā ziņā mēs varam runāt par „Kristus draudzi” tikai kopš Jaunās Derības laikmeta, kad ticīgie bija liecinieki Jēzus dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai. Tomēr mēs varam redzēt „Kristus draudzi” plašākā kontekstā. Grieķu vārds „draudze” ir „ekklesia”. Aizgūts no laicīgās pasaules, tas attiecas uz tiem, kas ir “izsaukti ārā”. Katrā paaudzē Dievs ir „izsaucis” ļaudis, lai atspoguļotu Viņa gribu ar savu uzticīgo, mīlestības un paklausības pilno dzīvi.

Izlasi 1. Moz. 2:16-3:7! Kāds pārbaudījums bija dots Ādamam un Ievai? Kāpēc pilnīgām būtņēm tāds bija vajadzīgs? _____

Lai spētu mīlēt, Ādams un Ieva bija radīti kā morāli brīvas būtnes. Viņiem bija jābūt spējai un brīvībai darīt nepareizi, lai gan viņiem nebija nekāda iemesla tā darīt. Pārbaudījums pie koka bija morāls pārbaudījums: kā viņi izlietos savu Dieva doto morālo brīvību?

Atbildi mēs zinām.

Morāles centrā ir likums – Dieva likums, kas definē labo un ļauno mūsu dzīvē (ievēro: koku sauc par „labā un ļaunā atzišanas koku”). Kāda jēga būtu likumam, kas aizliedz melot, zagt un nogalināt, ja šīs būtnes nebūtu spējīgas izdarīt kādu no šīm darbībām? Likums pats par sevi būtu bezjēdzīgs Universālā, kurā dzīvotu automāti – būtnes, kas spētu darīt tikai labo. Tomēr Dievs neizvēlējās radīt mūs tādus. Viņš nevarēja radīt mūs tādus, ja gribēja būtnes, kas spēj patiesi mīlēt.

Lai gan pēc krišanas Ādamam un Ievai bija jānodod „stafetes kociņš” nākamajām paaudzēm, cilvēces morālā krišana bija ātra un netīra. No viņu pirmajiem diviem dēliem tikai Ābels izvēlējās pievienoties Dieva draudzei, bet Kains nonāca iekāres, melošanas, slepkavības un vecāku necieņas gara vadībā. Sliktais kļuva arvien jaunāks, līdz kamēr Jaunais nomāca labo un plūdu laikā par Kristus draudzes locekļiem sevi varēja saukt tikai Noa un viņa ģimene.

Cik reizes pēdējās 24 stundās tev bijis jāpieņem morāls lēmums, izmantojot brīvību, kas mums dota Ēdenē? Kas tie bija par lēmumiem, un cik ļoti tie saskanēja ar Dieva morāles likumu? _____

No Noa līdz Ābrahāmam (1. Moz. 6:5-9)

Pasaule, kurā piedzima Noa, bija ļaunāka nekā jebkura sabiedrība, kas jebkad ir eksistējusi – tas nozīmē, ka tā bija ļoti ļauna. Cilvēki toreiz dzīvoja gandrīz tūkstoš gadus, tāpēc nav grūti iedomāties, cik ļoti ļaunais varēja ietekmēt sabiedrību līdz pat tādai pakāpei, ka Dievam bija jānožēlo cilvēka radīšana.

Izlasī 1. Moz. 6. nod. un tad atbildi uz šiem jautājumiem:

1. Kā saprast domu, ka Dievs „nožēloja” cilvēces radīšanu? Kāpēc tas nenozīmē, ka Dievs nezināja, kas notiks? (Sk. 5. Moz. 31:15-17) _____

2. E. Vaita raksta, ka apzīmējums „Dieva dēli” un „cilvēku meitas” attiecas uz uzticīgiem vīriešiem, kas precējās ar neuzticīgām sievietēm. Ko mēs varam mācīties no 1. Moz. 6 par draudzes mijiedarbību ar pasauli? _____

3. Nosauc dažas lietas, ko šie cilvēki darīja, kas Dievam nepatika, un kā tās ir saistītas ar Viņa likumu! _____

4. Aplūko Noa aprakstu 1. Moz. 6. nodaļā! Ko šis pants atklāj par viņu; kas palīdz mums saprast, kāda tipa cilvēks viņš bija, īpaši tādā samaitātā pasaulē? Vienlaikus, kāpēc Noa bija vajadzīga „žēlastība” Kunga acīs? Ko tas mums stāsta par attiecību starp ticību un Dieva likumu jau toreiz, senajos laikos? _____

No Ābrahāma līdz Mozum

Pēc plūdiem Noa un viņa dēlu atbildība bija nodot Dieva gribu saviem pēctečiem. Noa ģimene zināja, ka globālā iznīcība bija nākusi pasaulē tāpēc, ka cilvēce bija atteikusies paklausīt Dieva likumam, un, piedzīvojusi Dieva žēlastību, viņi varēja kaut ko darīt, lai palīdzētu attīstīties uzticīgākai paaudzei. Diemžēl drīz pēc plūdiem zemes iedzīvotāji atkal sacēlās (1. Moz. 11:1-9). „Daudzi no viņiem noliedza Dieva eksistenci un plūdus piedēvēja dabas spēku darbībai. Citi ticēja kaut kā pārāka esamībai un ka Viņš bija tas, kas iznīcināja pirmsplūdu pasauli. Un viņu sirdis, līdzīgi Kaina sirdij, sacēlās pret Viņu.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 119. lpp.)

Ko 1. Moz. 12 un 15:1-6 atklāj mums par to, kā likums un žēlastība darbojas kopā?

Dievs aicināja Ābrahāmu, Šēma pēcteci, un slēdza svētības derību ar viņu (1. Moz. 12:1-3). Bībelē nav uzrakstīts, kāpēc Dievs aicināja Ābrahāmu. Nešķiet, ka viņam bija tāds pats taisns apraksts, kāds bija Noa. Patiesībā uzreiz pēc aicināšanas, šķiet, viņš parādīja sevi kā glēvuli un meli (1. Moz. 12:11-13), pārkāpjot Dieva likumu. Tomēr Ābrahāms bija cilvēks ar patiesu ticību, un Dieva žēlastībā šī ticība viņam tika piedēvēta par taisnību. Lai gan viņš nebija pilnīgs, viņš bija labprātīgs klausīties Dieva balsi, pat ja tas nozīmētu uzticēties Dievam lietās, kas no cilvēciskā skatu punkta liekas neiespējamās.

Ābrahāms nebija vienīgais, kas bija labprātīgs klausīties Dieva balsi un paklausīt Viņa likumiem. Arī faraons, abi Abīmelehi un Jāzeps apzinājās, ka Dievs neatzīst laulības pārkāpšanu un melošanu. Otrais Abīmelehs pat norāja Īzaku par to, ka viņš bija pakļāvis Abīmeleha ļaudis kārdinājumam (1. Moz. 26:10). Lai gan Dievs bija izvēlējies Ābrahāmu īpašam uzdevumam, bija ļaudis daudzās dažādās tautās, kam bija bijība Dieva priekšā. Pēc tam, kad Ābrahāms un viņa militārā alianse bija uzvarējusi Kedarlaomeru un viņa koalīciju, Ābrahāmu svētīja ķēniņš Melhisedeks, kas bija „visaugstā Dieva priesteris” (1. Moz. 14:18). Tas ir vēl viens pierādījums, ka tajā laikā pasaulē pastāvēja Dieva atziņa, pat pirms Mozus darba un kalpošanas.

No Mozus līdz Jēzum

Lai gan senie likumu kodeksi, kas atrasti Ēģiptē un Mezopotāmijā, arī ir pierādījums plaši izplatītām zināšanām par Dieva likumā atrodamajiem priekšrakstiem un principiem, neviens no tiem nav pilnīgs. Patiesībā daudzi no šiem kodeksiem saturēja arī likumus, kas veicināja elkdievību un citas darbības, ko Dievs vēlāk nosodīja. Tādējādi Dievs izvēlējās cilvēkus būt par Sava īstā likuma pārvaldītājiem. Šie cilvēki bija ebreju tauta, Ābrahāma pēcteči un mantinieki derības apsolījumam, kas viņam bija dots pirms daudziem gadsimtiem – apsolījumam, kura galīgais piepildījums bija tikai Jēzus.

Izlasi 5. Moz. 7:6-12! Kā šie panti atklāj ciešo saistību starp likumu un žēlastību? _____

Kad Dievs izvēlējās Israēlu par Sava likuma glabātāju, Viņš zināja, ka viņi ir nepilnīgi cilvēki. Tik un tā Viņš uzticēja tiem pienākumu līdzdalīt Viņa gribu citiem nepilnīgiem cilvēkiem. Jau pats apzīmējums „priesteru valsts un svēta tauta” (2. Moz. 19:6) parāda, ka Israēlam bija jāklūst par Dieva priesteriem visai pasaulei. Tā bija tauta, kas bija izredzēta nest patiesību par Dieva gribu visām kļūdainajām tautām. Un, neskatoties uz Israēla kļūdām, neveiksmēm un reizēm atklāto sacelšanos, Mesija tik un tā piedzima, dzīvoja, kalpoja un nomira starp šiem ļaudīm, piepildot pirms daudziem gadsimtiem Ābrahāmam doto derības apsolījumu.

Izlasi Gal. 3:6-16! Ko Pāvils raksta tādu, kas palīdz labāk saprast derības apsolījuma patieso nozīmi? _____

Lai gan daudzi senajā Israēlā ar lietvārda “sēkla” vienskaitļa formu saprata Israēlu kā kopienu, Pāvils šeit runā par Jēzu kā par patieso un pilnīgo derības apsolījuma piepildījumu. Tā pats evaņģēlijs ar skaidro uzsvāru gan uz likumu, gan žēlastību vispilnīgāk atklāj un parāda derību.

Padomā par visiem garajiem laikmetiem, kas bija pagājuši no Ābrahāmam dotā derības apsolījuma līdz pat Kristus laikam. Ko tas mums stāsta par pacietības nepieciešamību, uzticoties Dievam? _____

No Jēzus līdz atlikumam

Kopš Ēdenes Dieva draudze vienmēr ir bijusi pilna ar kļūdainiem cilvēkiem. Tiem, kam bija jābūt par Dieva taisnības lieciniekiem, pašiem bija nepieciešama taisnība. Nododot „stafetes kociņu” no paaudzes paaudzē, neviens skrējējs nebija pietiekami vērtīgs, lai šķērsotu finiša līniju. Neviens, kas bija saņēmis likumu, nebija spējīgs aizsniegt taisnības līmeni. Cilvēce, kā likās, bija iekritusi bezjēdzības ritenī, meklējot Dieva atzinību.

Tomēr, kad likās, ka visas cerības bija pazudušas, Dievs sūtīja Savu Dēlu „pārņemt stafetes kociņu”. Jēzus kā otrais Ādams ienāca šajā pasaulē bez grēka, un, pastāvīgi nododoties Savam Tēvam, Viņš palika paklausīgs līdz pat krustam. Ar Savu augšāmcelšanos Jēzus šķērsoja finiša līniju, jo Viņš salauza nāves ķēdi. Tagad, pateicoties Gara spēkam, augšāmcēlies Kristus līdzdala Savu augšāmcelšanos katram ticīgajam. Šī vēsts, kas vienmēr ir derības apsoliņuma centrā, visskaidrāk bija saprotama pēc tam, kad Jēzus pabeidza Savu zemes kalpošanu un sākās Jaunās Derības draudze.

Diemžēl kristīgā draudze, pat ar visu tai esošo gaismu, reizēm bija vēl mazāk uzticīga derībai nekā senais Israēls, un dziļā atkrišana drīz guva virsroku gandrīz visur. Reformācija, kas sākās 16. gadsimtā, sāka iet pretējā virzienā, bet pat tā sāka grīļoties, un daudzas viltus doktrīnas un mācības kristīgajā pasaulē saglabājās, tai skaitā (kā mēs to redzējam) nepareizie uzskati par likuma lomu un nolūku Jaunās Derības kristietībā. Dievs izsauca esamībā atlikuma tautu, lai atjaunotu daudzas zudušās patiesības.

Izlasi Atkl. 12:17 un 14:6-12! Kā šie panti atklāj gan likumu, gan žēlastību Dieva pēdējā brīdinājuma vēstī pasaulei? _____

Kā mēs redzējam, „Dieva baušļu” ievērošana ir Dieva norādītais veids, kā parādīt patiesu mīlestību. Tomēr kā mēs šos baušļus varam ievērot tikai ārēji, bet patiesi neparādīt mīlestību tā, kā vajadzētu? Kāpēc mēs nevaram patiesi ievērot baušļus, ja neparādām mīlestību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Trīs eņģeļi Atkl. gr. 14. nodaļā attēlo ļaudis, kas pieņem ar Dieva vēstīm doto gaismu un iziet kā Viņa pārstāvji, lai liktu atskanēt brīdinājumam visos Zemes platuma un garuma grādos. Kristus par saviem sekotājiem saka: „Jūs esat pasaules gaisma!” Katrai dvēselei, kas pieņem Jēzu, Golgātas krusts saka: „Redziet dvēseles vērtību! Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai!” (Marka 16:15) Šo darbu nekas nedrīkst aizkavēt. Tas ir vissvarīgākais pienākums šajā laikā un tam jāsniedzas līdz mūžībai. Mīlestība, kādu Jēzus parādīja cilvēku dvēselēm to glābšanas labā pienestajā upurī, pamodinās darbam visus Viņa sekotājus.” (E. Vaita „Liecības draudzei”, 5. sēj., 455., 456. lpp.)

„Trešā eņģeļa vēsts ir vissvarīgākā tēma, kas ietver pirmo un otro eņģeļa vēsti. Visiem vajadzētu saprast patiesības, ko satur šīs vēstis, un parādīt tās ikdienas dzīvē, jo tas ir būtiski glābšanai. Mums ir jāpēta nopietni, ar lūgšanām, lai mēs saprastu šīs lielās patiesības, izmantojot visu savu spēku mācīties un saprast.” (E. Vaita „Evaņģelizācija”, 196. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Atkl. 12:17 apraksta “atlikumu” kā tos, kas ievēro Dieva baušļus un tur Jēzus liecību. Ņemot vērā, ka ir tik daudzi simti citu sabatu ievērojošo kristīgo baznīcu visa pasaulē, kāds ir īpašais septītās dienas adventistu nolūks? Ko mēs mācām tādu, ko šīs citas baznīcas nemāca, kaut arī tās ievēro septītās dienas sabatu?

2. Izlasi Rom. 4:3, Gal. 3:6 un Jēk. 2:23 kopā ar kontekstu! Kā šie panti palīdz mums saprast glābšanu ticībā?

3. Ievēro, ka pirmajā eņģeļa vēstī, kas sākas ar „mūžīgo evaņģēliju”, tiek pasludināts arī tas, ka „tiesas stunda ir atnākusi”. Trīs eņģeļu vēstīs kopā atklājas evaņģēlijs, likums un tiesa. Kā mēs saprotam likuma un žēlastības lomu tiesā? Kā tie visi sader kopā?

13. TĒMA 21. – 27. JŪNIJS

KRISTUS VALSTĪBA UN LIKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 4:8, 9; Dan. 2:44; 1. Pēt. 2:11; 1. Kor. 6:9-11; Atkl. 22:14, 15;
1. Kor. 15:26.

ATMIŅAS PANTS:

„Pēc šīm dienām ar Israēla namu es slēgšu šādu derību, saka Kungs, es došu viņiem savu bauslību, es rakstīšu to viņu sirdīs, un es būšu viņiem Dievs, un viņi būs mana tauta.” (Jer. 31:33)

Stīvs Džobss, Apple dibinātājs, nomira 2011. gadā. Viņam bija 56 gadi. Dažus gadus pirms tam, cīnoties ar vēzi, Džobss nosauca nāvi par „vienīgo vislabāko dzīves izgudrojumu”, jo tā spiež mūs sasniegt šajā dzīvē vislabāko, ko spējam. Citiem vārdiem sakot, tā kā mūsu laiks ir ierobežots, mums ir jācenšas tagad būt tik veiksmīgiem, cik vien iespējams.

Un Džobss dabūja to piedzīvot uz savas ādas. Nāve (vai vismaz tās neizbēgamība), kas it kā lika viņam meklēt lielāku ieguvumu šajā pasaulē, kļuva par to, kas atklāja, cik veltīgi ir laist dziļas saknes seklā augsnē. Protams, Džobss sasniedza daudz, bet, salīdzinot ar miljons gadiem vai ar mūžību, kāda tam jēga? Patiešām, mums ir apsolīts, ka šī pasaule un viss, kas uz tās, tiks iznīcināts un Dievs radīs jaunu un mūžīgu pasauli, kurā grēks un nāve (Dieva likuma pārkāpšanas sekas) nekad vairs nepastāvēs.

Šajā nedēļā aplūkosim Dieva mūžīgās valstības jautājumu un likuma lomu tajā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. jūnijā!

Dieva valstība

Kad Dievs radīja pirmos cilvēkus, Viņš deva viņiem pārākumu pār visu pārējo radību. Ādamam bija jāpārvalda pasaule. Tomēr Dieva likuma pārkāpšanas dēļ viņš zaudēja savas augstākās pārvaldes tiesības pār zemi un īpašuma tiesības pārgāja ienaidnieka sātana rokās. Kad citu pasaulu pārstāvji sentēvu laikā sapulcējās Dieva priekšā, sātans bija tas, kas nāca kā „delegāts” no zemes (Īj. 1:6).

Izlasi Ef. 2:2; 2. Kor. 4:4; Mat. 4:8, 9! Ko šie panti stāsta mums par sātana varu šajā pasaulē? _____

Tas, kas notika tuksneša kārdināšanu laikā, atklāj ļoti daudz. Sātans piedāvāja atdot Jēzus pārvaldībā visas zemes valstības, ja Viņš mestos zemē un pielūgtu viņu (Mat. 4:8, 9; sk. arī Lūk. 4:5-7). Jēzus nāca, lai atņemtu sātanam valstību, bet Viņš varēja to izdarīt, tikai samaksājot ar Savu dzīvību. Cik spēcīgām tad vajadzēja būt kārdināšanām, sātanam piedāvājot atdot pasauli Viņam! Tomēr, pielūdzot sātanu, Viņš būtu iekritis tajās pašās lamatās, kurās iekrita Ādams, un līdz ar to Viņš arī būtu vainīgs Tēva likuma pārkāpšanā. Ja Viņš to būtu izdarījis, glābšanas plāns būtu cietis neveiksmi un mēs būtu miruši savos grēkos.

Protams, mēs zinām, ka Jēzus uzvarēja, un Viņa uzvarā mums ir palāvība un apsoliņums, kas ir dzīvība Dieva mūžīgajā valstībā un ko attēlo Dan. 2. nodaļa, kad akmens bez cilvēka roku palīdzības iznīcina visas šīs pasaules valstības. Un pēc šī notikuma debesu Dievs cels valsti, kas nekad netiks izpostīta, – šī valsts netiks atstāta citiem ļaudīm, tā dragās un nobeigs visas citas valstis, bet pati būs mūžīga!”. (Dan. 2:44)

Ar visām Dan. 2. nodaļā attēlotajām valstīm ir noticis tas, kas par tām praviētos, ieskaitot Eiropas nespēju savienoties, ko simbolizē tēla dzelzs un māla pirksti. Kāpēc šiem neticamajiem faktiem vajadzētu palīdzēt mums uzticēties pēdējās valstības apsoliņumam – ka tā „stāvēs mūžīgi”? _____

Valstības pilsoņi

Daudzās valstīs tiem, kas iebrauc no kādas citas valsts, ir jāatsakās no lojalitātes savai dzimtenei, ja viņi vēlas iegūt jauno pilsonību. Tomēr citas valstis atļauj cilvēkam saglabāt divas pilsonības. Tas ir, viņš var apsolīt būt lojāls abām vietām.

Tomēr lielajā cīņā nav tādas divkāršās pilsonības. Mēs esam vai nu vienā, vai otrā pusē. Ļaunuma valstība ir cīnījusies ar taisnības valstību tūkstošiem gadu, un cilvēkam nav iespējams būt uzticīgam abām valstībām vienlaikus. Mums visiem ir jāizdara izvēle, kurai valstij būsīm uzticīgi.

Izlasi 1. Pēt. 2:11, Ebr. 11:13, Ef. 2:12. Kol. 1:13, 5. Moz. 30:19 un Mat.

6:24! Ko šie panti mums stāsta par "divkāršās pilsonības" neiespējamību lielajā cīņā starp Kristu un sātanu? Kāda loma ir likuma ievērošanai, parādot mūsu īsto pilsonību? Sk. Atkl. 14:12. _____

Ja cilvēks reiz ir pieņēmis lēmumu sekot Kristum, viņš ir izvēlējies pagriezt muguru Jaunā valstībai. Viņš vai viņa tagad ir daļa no citas republikas, no Kunga Jēzus Kristus valsts, un rezultātā viņš tagad paklausa Viņa noteikumiem, Viņa likumiem, Viņa baušļiem, nevis sātana. Tomēr cilvēka paklausība netiek vispārīgi akceptēta – to pavisam noteikti neciena velns, kas ļoti vēlas atgūt šos ļaudis atpakaļ, un bieži arī citi cilvēki, kam ir tieksme neuzticēties „svešiniekiem un svētceļniekiem” viņu vidū. Neskatoties uz šiem šķēršļiem, Dievam ir ļaudis, kuri ir uzticīgi Viņam, nevis „šīs pasaules valstībai” (Jāņa 12:31).

Tie, kas ir svešinieki kādā valstī, bieži vien ir neiekļaujas sabiedrībā, jo viņi ir atšķirīgi. Kā mums, septītās dienas adventistiem – „svešiniekiem un svētceļniekiem” – arī vajadzētu atšķirties? Vai varbūt mums nevajadzētu atšķirties? _____

Ticība un likums

Rakstos galvenā tēma ir vienkārša: Dievs ir mīlestība. Dieva mīlestība visspēcīgāk atklājas Viņa žēlastībā. Ar Savu neierobežoto spēku Viņš varēja viegli aizslaucīt cilvēci no zemes virsas, bet tā vietā Viņš izvēlējās būt pacietīgs un dot iespēju visiem piedzīvot dzīvības pārpilnību Viņa mūžīgajā valstībā. Pat vēl vairāk – Viņa mīlestība atklājas augstajā maksā, ko Viņš samaksāja pie krusta.

Dieva mīlestība ir tiešā veidā saistīta arī ar Viņa taisnību. Nodrošinājis ļaudīm neskaitāmas iespējas izvēlēties pašiem savu likteni, Dieva mīlestība neuzspiež viņiem valstību, ko viņi ir atmetuši. Kad Jaunie stāv Dieva troņa priekšā tiesā, viņus nosoda viņu pašu liecība. Nevienš, kas stāv troņa priekšā, nevar patiesi teikt, ka viņš nezināja Dieva prasības. Vai nu ar rakstītās vai dabas atklāsmes palīdzību visiem ir bijis iespējams iepazīties ar Dieva likuma pamatprincipiem (Rom. 1:19, 20; 2:12-16).

Izlasi 1. Kor. 6:9-11 un Atkl. 22:14, 15! Kas ieiet Dieva valstībā, un kas paliek ārpusē? Kāpēc? Kāda loma šeit ir Dieva likumam? Ievēro arī aso kontrastu starp abām grupām! _____

Fascinējoši ir tas, ka, saliekot 1. Kor. 6:11 kopā ar Atkl. 22:14, iegūstam uzticīgu kristiešu portretu, kas ir taisnoti Kunga Jēzus Kristus vārdā. Tas ir, viņi ir „attaisnoti ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem” (Rom. 3:28). Tomēr viņi ievēro arī likumu.

„Ļauno izslēgšana no Debesīm nav patvaļīgs Dieva lēmums; viņi tur netiek ielaisti tāpēc, ka ir nederīgi svētai sabiedrībai. Dieva godība tiem būtu kā iznīcinoša uguns. Viņi labāk vēlētos iznīcību, lai tikai varētu paslēpties no tā vaiga, kas nomira, lai tos atpestītu.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 18. lpp.) Kā šie vārdi palīdz jums labāk saprast sāpīgo jautājumu par pazudušo cilvēku likteni? _____

Mūžīgā valstība

Dievs radīja pilnīgu pasauli. Ienāca grēks, un šī pilnīgā pasaule tika ļoti sabojāta. Glābšanas stāsts mums ziņo, ka Jēzus ienāca cilvēces vēsturē, lai kopā ar visu pārējo atjaunotu arī sākotnējo pilnību. Atpestītie dzīvos pilnīgā pasaulē, kur pāri pār visu valdīs mīlestība.

Kā mēs redzējam, mīlestība var pastāvēt tikai morālā Universā, kur ir morālas būtnes, un, lai būtu morālas, tām ir jābūt arī brīvām. Tas rada jautājumu: vai Jaunais varēs vēlreiz rasties?

Kā Dan. 7:27, Jāņa 3:16 un Atkl. 21:4 palīdz atbildēt uz jautājumu par to, vai Jaunums radīsies vēlreiz? Kāda ir nozīme jēdzienam „mūžīgs”? _____

Kad Dievs radīja Universu, tā stabilitātei pastāvēja nosacījumi. Tas vislabāk ir redzams 1. Moz. 2:17, kur Ādams tika brīdināts, ka Dieva izteiktās pavēles pārkāpšanas sekas būs nāve. Jau pašas nāves pieminēšana norāda, ka cilvēka mūžīgumam bija nosacījumi. Ādams būtu varējis piedzīvot mūžīgo dzīvību tikai tad, ja viņš saglabātu uzticību Dievam.

Tomēr uz atjaunotās zemes nāve vairs nebūs realitāte, kas nozīmē, ka mēs dzīvosim mūžīgi – tas būs daudzu Rakstu apsolījumu piepildījums. Vai sacelšanās varētu izcelties patiešām ir strīdīgs jautājums. Bet fakts ir tāds, ka tas nenotiks.

Izlasi Jer. 31:31-34! Kādu principu mēs šeit redzam, kas palīdz mums saprast, kāpēc Jaunais neizcelsies vēlreiz? _____

Mesijas valstība sastāvēs no cilvēkiem, kas visā savā reliģiskajā pieredzē būs saglabājuši uzticību Dievam. Saskaroties ar vajāšanām un personīgām cīņām, viņi bija izvēlējušies paklausības ceļu un parādīja savu labprātību dzīvot dievišķas kalpošanas dzīvi. Dievs apsola rakstīt Savu likumu viņu sirdīs, lai darīt to, kas iepriecina Dievu, viņiem būtu dabiski. Kristus valstībā grēks ir pilnībā uzvarēts un taisnība valda pāri pār visu.

Likums valstībā

No visām skarbahām grēka sekām nāve ir bijusi visnoturīgākā. Grēku var uzvarēt, sātanam var stāties pretī, bet, izņemot divus zināmos gadījumus no miljardiem (Ēnohs un Elija), kurš gan vēl izbēdzis no nāves? „Ja runa ir par nāvi,” rakstīja kāds sens filozofs, „mēs, cilvēki, visi dzīvojam pilsētā bez aizsargmūriem”.

Kādu vēsti satur Atkl. 20:14 un 1. Kor. 15:26? _____

Ņemot vērā spēku, kāds piemīt nāvei, nav brīnums, ka tieši pirms Kristus nodibinās Mesijas valstību virs zemes, Viņš vispirms pilnībā iznīcinās nāvi.

Nav šaubu, ka nāve ir saistīta ar grēku, kas nozīmē, ka tā ir saistīta arī ar Dieva likumu, jo grēks ir Dieva likuma pārkāpšana. Līdz ar to nevar būt grēks bez likuma. Lai gan grēks ir atkarīgs no likuma, likums nav atkarīgs no grēka. Tas ir, likums var pastāvēt bez grēka. Patiesībā tas tā arī bija visus laikmetus, līdz kamēr Lucifers sacēlās debesīs.

„Kad sātans sacēlās pret Jehovas likumu, doma par to, ka kaut kas tāds pastāv, eņģeļiem šķita jauna – viņi par to nekad nebija domājuši. Viņi nekalpoja kā algādži, bet strādāja kā dēli. Starp viņiem un Radītāju valda pilnīga vienprātība.” (E. Vaita „Kristus kalna svētruna”, 109. lpp.)

Paturot to prātā, grēka un nāves trūkums Dieva valstībā nenozīmē, ka nav likuma. Tieši tāpat, kā ir nepieciešams gravitācijas likums saskanīgai mijiedarbībai starp universa fiziskajiem elementiem, ir nepieciešams Dieva morāles likums, lai valdītu morāla saskaņa starp svētajiem. Kad Dievs raksta Savu likumu atpestīto sirdīs, Viņa vienīgais nolūks ir apzīmogot viņu lēmumu staigāt taisnības ceļu mūžīgi. Līdz ar to Viņa likums kļūst par Viņa valstības būtību. Tāpēc mums ir iemesls uzskatīt, ka Dieva mūžīgajā valstībā Viņa morālā likuma principi būs spēkā. Atšķirība, protams, ir tajā, ka tur šie principi nekad netiks pārkāpti tā kā šeit.

Mēģini iedomāties pilnīgu debesu vidi: nekritisu dabu, velns mūs nekārdina, nav grēka un nav nāves. Pēc tam pajautā sev: kas no tavas dzīves un rakstura šajā vidē sevišķi labi neiederētos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Kristus līdzības” nodaļa „Bez kāzu drēbēm”, 307.-319. lpp.

„Sātans apgalvoja, ka cilvēkam nav iespējams paklausīt Dieva baušļiem; un tas tiesa, ka savā spēkā mēs to nevaram. Taču Kristus nāca kā cilvēks un ar savu pilnīgo paklausību pierādīja, ka cilvēciskais savienībā ar dievišķo spēj paklausīt jebkuram Dieva priekšrakstam.”

„Kristus dzīve uz zemes bija pilnīga Dieva likuma izpausme, un, kad tie, kuri sauc sevi par Dieva bērniem, rakstura ziņā kļūs līdzīgi Kristum, tie būs paklausīgi arī Dieva baušļiem. Tad Kungs šiem ļaudīm varēs ļaut būt starp tiem, kuri veido Debesu ģimeni. Tie būs tērpušies godības apņemtajās Kristus taisnības drēbēs, un viņiem būs vieta Ķēniņa mielastā. Viņiem ir tiesības pievienoties ļaužu pulkam, kuri ir mazgāti asinīs.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 314., 315. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi E. Vaitas citātu piektdienas pētījumos! Kā tajā ir atklāta gan bauslība, gan žēlastība? Kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs tos vienmēr redzam kopā? Kas notiek, ja par bauslību un žēlastību māca, nošķirot vienu no otras?

2. Šīs nedēļas tēmas ievadā mēs runājām par Stīvu Džobsu pirms nāves un par viņa apgalvojumu, ka nāvei vajadzētu būt tai, kas motivē šajā dzīvē paveikt visu, ko spējam. Lai gan šajā domā ir kaut kas no patiesības, tajā kaut kā pietrūkst. Tā nekad neatrisina pašu nāves problēmu un jautājumu, kāda ir jēga dzīvei, kas norisinās pirms nāves. Pēc Džobsa nāves uz žurnāla „The New Yorker” vāka bija attēlots svētais Pēteris ar iPad rokās, pie pārļu vārtiem pārbaudīdams Džobsu. Lai gan tas varbūt var likties asprātīgi, ko mēs varam mācīties no fakta, ka debesīs nebūs nekādu iPadu, ne arī citu Stīva Džobsa izgudrojumu?

3. Kas virs zemes ir tāds, kas pastāvēs mūžīgi? Kā vairs nebūs pēc šīs pasaules galīgās izpostīšanas? Kāpēc ir svarīgi zināt atšķirību starp tiem?

SATURS

	I p p .
Kristus un Viņa likums _____	1
Likums Kristus dienās _____	5
Kristus un Mozus likums _____	12
Kristus un reliģiskās tradīcijas _____	19
Kristus un likums Kalna svētrunā _____	26
Kristus un sabats _____	33
Likums un Kristus nāve _____	40
Kristus – bauslības gals _____	47
Dieva likums un Kristus likums _____	54
Kristus, likums un evaņģēlijs _____	61
Kristus, likums un derības _____	68
Apustuļi un likums _____	75
Kristus draudze un likums _____	82
Kristus valstība un likums _____	89